ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
2
ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἀθῆναι
13
Φεβρουαρίου
1937
Ἀρ. φύλ. 21

Π
Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Αθηναϊκή Ζωή

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Το μεγαλείτερον μουσικόν γεγονὸς τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἀλησμόνητον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἦτο ἡ ἐμφάνισις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν «Ὀλυμπίων» τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου Φρὶτς Κραϊσλερ.

— Κατάμεστον τὸ θέατρον ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον τῆς πρωτευούσης. Παρέστη ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, πλεῖστοι τιτλοῦχοι τοῦ Κράτους καὶ πολλὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ Σώματος. Ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ἀπεθεώθη καὶ δικαίως, διότι αἱ ἐκτελέσεις ἦτο κάτι τὸ ἄφθαστον καὶ τὸ ἀπαράμιλλον.

— Κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς συναυλίας προσκληθεὶς ὁ κ. Κράϊσλερ ἀνῆλθεν εἰς τὸ Βασιλικὸν θεωρεῖον, ὅπου ἡ Α. Μ. ἐπαρασημοφόρησε τὸν Αὐστριακὸν καλλιτέχνην μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ἀνωτέρου Ταξιάρχου τοῦ Σωτῆρος.

— Θριαμβευτικὴ ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τῶν ρεσιτὰλ τοῦ κ. Λάμπρου Καλλιμάχου, τὸν ὁποῖον ἐτίμησεν ὁ Δῆμος Ἀθηναίων μὲ τὸ μετάλλιον τῆς πόλεως καὶ τὸν ἀνεκήρυξεν ἐπίτιμον Ἀθηναῖον δημότην.

— Κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἡ Ἑλληνικὴ Χορῳδία θὰ δώσῃ σειρὰν συναυλιῶν εἰς τὰς διαφόρους στρατιωτικὰς μονάδας.

— Τὴν Πέμπτην ἑβδόμην μὲ ἐπιτυχίαν τὸ ρεσιτὰλ τῆς διπλωματούχου τοῦ πιάνου δεσποινίδος Λούσης Κόκλα.

— Τὸ ἀναβληθὲν ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τοῦ βαρυτόνου κ. Ἀγγελοπούλου δίδεται αὔριον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ».

— Ὁ Κράϊσλερ προσέφερεν εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν ὁλόκληρον τὴν ἀμοιβήν του διὰ τὸ ρεσιτὰλ τῆς Τετάρτης. Κατ' ἐντολήν του δὲ τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς 200 σχεδὸν χιλιάδας δραχμῶν διατίθεται ὡς ἑξῆς: Ὑπὲρ τοῦ Ὠδείου καὶ τοῦ ἔργου τῶν συμφωνικῶν συναυλιῶν 100.000 δραχμαὶ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Συντάξεως τῶν Μουσικῶν τῆς συμφωνικῆς ὀρχήστρας, 60.000 δραχμαὶ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνέργων μουσικῶν 40.000 δραχμαί.

— Ἡ δεσποινὶς Λίνα Σταματοπούλου ἔδωσε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ρεσιτὰλ πιάνου χειροκροτηθεῖσα θερμότατα ἀπὸ πυκνὸν ἀκροατήριον.

— Καὶ ὁλίγα διὰ τὴν κίνησιν τῶν ζωγραφικῶν ἐκθέσεων, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ζωηρὰ τὴν ἑβδομάδα αὐτήν. Πλῆθος κόσμου ἐπισκέπτεται καθημερινῶς τὴν ἔκθεσιν τῆς Ἑνώσεως τῶν "Ἑλευθέρων Καλλιτεχνῶν» εἰς τὸ "Ἀτελιέ».

— Σημαντικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀγοραστικὴ κίνησις τῆς ἐκθέσεως. Οὕτω ὁ Τοῦρκος βουλευτὴς κ. Σουλλὰς Σιμνός, οἱ κ. κ. Γ. Σπηλιόπουλος, Κούσουλας, Μελισσουργός, Κ. Νασιάκος καὶ αἱ κυρίαι Δ. Παπάρα καὶ Φασουλοπούλου ἠγόρασαν ἔργα τῶν ζωγράφων κ. κ. Γιαννουκάκη, Δ. Δαβῆ, Κ. Κορογιάννη, Γ. Μόσχου, Γ. Βελισσαρίδη καὶ Φ. Καχριμάνη.

— Τὴν ἔκθεσιν ἐπεσκέφθη ἐκ τῶν πρώτων ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἠγόρασε πέντε πίνακας τῶν κ. κ. Ντάκου, Γιαννουκάκη, Πλακωτάρη καὶ Ἀργυροῦ.

Γάρ' τους στὸ γάμο σου...

— Κουρόγιο, Σπῦρο ! "Αν φῶμε ὁκόμη δώδεκα σάνδουϊτς, πέντε ναγυτὰ καὶ δέκα πάστες καὶ πιοῦμε ὀκτὼ ποτήρια σαμπάνια, θὰ βγάλουμε τὰ λεφτὰ ποὺ ἔδωσαμε γιὰ τὸ δῶρο.

Τὸ ἀποκρηάτικο γλέντι μας

250 χοροὶ τὸν χρόνο

Μία χορευτικὴ στατιστική

Οἱ χοροὶ ἄρχισαν. Τὰ βιαστικὰ σωματεῖα, ὅσα ἐπείγονται νὰ συγκεντρώσουν καμμιὰ δεκάρα στὸ ταμεῖον των, δίδουν τοὺς «Μεγάλους ἑσπερινοὺς» χορούς των. Καὶ ὅσο πλησιάζουμε πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ Τριωδίου, τόσο περισσότερο ζωηρεύει ἡ χορευτικὴ κίνησις. Σὲ λίγο ἡ Ἀθήνα θὰ ἔχῃ μεταβληθῇ εἰς μπαλλαρίνα. Θὰ ξελιγώνεται στὸ χορὸ μὲ τὸν εὐθυμον καὶ χαριτωμένον καβαλλιέρον της κ. Καρνάβαλον....

Τῆς ἀποκρηὲς πρέπει νὰ σταματοῦν οἱ αἰώνιες μεμψιμοιρίες μας, ὅτι εἴμαστε λαὸς δύσθυμος, ψκρινάρης, κακομοίρης. Διότι τὰ χορευτικά μας πράγματα μαρτυροῦν τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλαδὴ τὸ ρίχνουμε λίγο ἔξω. Χορεύουμε καὶ διασκεδάζουμε. Αὐτὸ δὲν τὸ φανερώνουν μόνον οἱ ἀλλεπάλληλες χορευτικὲς προσκλήσεις, ποὺ ἀρχισαν ἤδη νὰ μᾶς βομβαρδίζουν, ἀλλὰ τὸ βροντοφωνεῖ καὶ μία χορευτικὴ στατιστική, ποὺ εἴχαμε τὴν ὑποψινὴν νὰ κάμουμε.

Πόσοι δημόσιοι χοροὶ δίδονται κάθε χρόνο στὴν Ἀθήνα ; Καὶ πόσα ξοδεύουν οἱ Ἀθηναῖοι γιὰ τὸ ἀποκρηάτικο γλέντι τους ; Μὰ ἕνα ζήτημα τῆς ἐποχῆς πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὶς σχετικὲς στατιστικὲς πληροφορίες θὰ τὶς πάρουμε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν δημοσίων θεαμάτων. Ἐπισκεπτόμεθα τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς κατόπιν ἀδείας τῆς προϊσταμένης των ἀρχῆς.

Ὁ ἀρμόδιος ἐπὶ τῶν χορῶν ὑπάλληλος — ὁ σύγχρονος ἐκπρόσωπος τῆς θεᾶς Τερψιχόρης — συμβουλεύεται τὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς χορευτικῆς κινήσεως. Αὐτὰ τὰ βιβλία εἶνε τὰ πιστοποιητικὰ τῆς εὐθυμίας μας.

—Ἀπὸ ποιὸ χρόνο θέλετε ν' ἀρχίσουμε ; μᾶς ἐρωτᾷ.

—Ἂς εἶνε ἀπὸ τὸ 1934, γιὰ νὰ βγάλουμε ἕνα μέσον ὅρον.

—Λοιπόν, τὸ 1934 ἑδόθησαν 248 δημόσιοι χοροὶ μόνον εἰς τὴν Ἀθήνα.

Τὸ 1935 ἑδόθησαν 160.

—Πῶς αὐτὸν τὸν χρόνο τόσον λίγοι ;

—Διότι ἔγινε τὸ κίνημα τοῦ Μαρτίου, τὸ ὁποῖον ἔπεσε μέσα στὴ μέση τῆς χορευτικῆς κινήσεως καὶ τὴν παρέλυσε κυριολεκτικῶς. Συνεχίζουμε :

Τὸ 1936, δηλαδὴ πέρυσι, ἑδόθησαν 254 δημόσιοι χοροί.

Δηλαδὴ κάθε χρόνο, ὁ ὁποῖος θὰ περάσῃ ὁμαλῶς, δίδονται κατὰ μέσον ὅρον εἰς τὴν Ἀθήνα 250 χοροί. Τὸ νούμερο εἶνε τόσο μεγάλο, ὥστε καταντᾷ ἀπίστευτο. Γιὰ σκεφθῆτε :

Διακόσιοι πενῆντα χοροὶ μονάχα δημόσιοι. Ἀμὴ οἱ ἰδιωτικοί ; Οἱ χοροὶ ποὺ διοργανώνουν τὰ πλούσια σπίτια ; Αὐτοὺς δὲν τοὺς φορολογεῖ ὁ νόμος καὶ δὲν μπορεῖ ν' ξέρουμε πόσοι εἶνε. Πάντως δίδονται ὁλόκληρα λίγοι. Καὶ μαζὺ μὲ τὸ καταπληκτικὸ νούμερο τῶν δημοσίων χορῶν μαρτυροῦν σωστὸ χορευτικὸ ντελίριο.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθουμε στοὺς δημοσίους χορούς. Εἶνε, εἴπαμε, 250. Καὶ δεδομένου, ὅτι ἡ χορευτικὴ σαίζὸν εἶνε περίπου δύο μηνῶν διαρκείας, ἀναλογοῦν τέσσαρες χοροὶ τὴν βραδυὰ κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν Ἀπόκρεω. Τὴν τελευταίαν ὅμως ἑβδομάδα τοῦ Τριωδίου εἶνε βραδυὲς ποὺ δίδονται καὶ δέκα καὶ δεκαπέντε χοροὶ ταυτοχρόνως. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀθῆδες δὲν ξέρουν ποὺ νὰ πρωτοπᾶνε.

Εἶνε βέβαια χοροὶ καὶ χοροί. Χορὸς λένεται καὶ τοῦ "Παρνασσοῦ», ποὺ συγκεντρώνει τὴν ἀθηναϊκὴ ἀφρόκρεμα, χορὸς εἶνε καὶ ὁ διοργανούμενος στὸ συνοικιακὸ χοροδιδασκαλεῖο, ποὺ συγκεντρώνει τὰ μοδιστράκια καὶ τὰ μπακαλόπαιδα τῆς γειτονιᾶς. Τὸ ρεκόρ τῆς κοσμοσυρροῆς τὸ ἔχει σημειώσει ὁ χορὸς τοῦ "Ἀτελιέ», ὁ ὁποῖος ἔχει φθάσει νὰ διαθέσῃ κοντὰ κίλια εἰσιτήρια. Ὁ ἀκριδώτερος χορὸς εἶνε τὸ «Μπὰλ ντὲ τὲτ», τοῦ ὁποίου τὸ εἰσιτήριο ἔχει 250 δραχμές. Θέλετε καὶ τὸ μίνιμουμ τοῦ χορευτικοῦ εἰσιτηρίου ; Πέντε δραχμὲς εἴσοδος στὸ συνοικιακὸ χοροδιδασκαλεῖο.

Καὶ τώρα μία στατιστικὴ τῶν χορευτικῶν ἐξόδων τῆς Ἀθήνας : Μόνον ἀπὸ εἰσπρᾶξις τῶν χορῶν εἰσπράττονται περίπου δέκα ἑκατομμύρια ἐτησίως. Τὰ ἄλλα ὅμως ἔξοδα ; Ποτά, σερπαντίνες, κομφετί καὶ τὰ λοιπά ; Αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθοῦν. Πάντως οἱ Ἀθηναῖοι διαθέτουν ἕνα μεγάλο συνολικῶς κονδύλι γιὰ τὸ ἀποκρηάτικο γλέντι των. Οἱ ὠφελιμισταὶ θὰ φωνάξουν ; "Τόσα χρήματα γιὰ χορούς ; Τρομερὸν Αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ μποροῦσαν νὰ διατίθενται γιὰ κάτι ὠφελιμώτερον». Ναὶ ἀλλὰ καὶ ἡ διασκέδασις εἶνε πολὺ ἀναγκαιότερη ἀπὸ πολλὲς πεζὲς βιωτικὲς ἀνάγκες. Μακάρι νὰ γλεντοῦσεν ἡ Ἀθήνα περισσότερο. Καὶ ἂς ξόδευε περισσότερο.

Πάντως τὰ δεδομένα τῆς χορευτικῆς στατιστικῆς εἶνε παρηγορητικά. Οἱ Ρωμποὶ παρ' ὅλη τὴν φτώχειάν των γλεντοῦν καὶ λίγο. Καὶ ὅπως μαρτυρεῖ ἡ στατιστικὴ τῆς ὑπηρεσίας δημοσίων θεαμάτων, τὸ κέφι μας χρόνο μὲ τὸν χρόνο αὐξάνει. Ἡ ρωμέϊκη κατήφεια καὶ κακομοιριὰ παίρνει σιγὰ—σιγὰ δρόμο. Ἂς ἑτοιμασθοῦμε νὰ ὑποδεχθοῦμε καὶ ἐφέτος τὸν κ. Καρνάβαλον μὲ γέλοια καὶ εὐθυμία στὴν πίστα τοῦ χοροῦ ρίχνοντας ὄξω ὅλες τὶς στενοχώριες μας.

—Ἕνα φοζάκι, μαέστρο. Κι' ἂς πάῃ καὶ τὸ παλπάμπελο....

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

Παιδικὴ παράστασις

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἑδόθη προχθὲς εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» παράστασις ὑπὸ τῆς παιδικῆς σκηνῆς τῆς κ. Εὐφροσύνης Λόντου Δημητρακοπούλου, κατὰ τὴν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀγαθοεργοῦ Συνδέσμου «Εὐαγγελίστρια» ἑορτὴν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ὀρφανῶν. Τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα, περιλαμβάνον κωμῳδίες, χορῳδίες, μονολόγους καὶ μονόπρακτα δράματα, ἀπεδόθη θαυμάσια ἀπὸ τοὺς μικροὺς καλλιτέχνας Ἑλ. Λάμπρου, Βάσω Καλφαμήτρου, Στέλλα Γαλλάκου, Γ. Κυργούσιον, Ἠλ. Καραμανιδίνν, Σωτ. Μαυροφρύδην, Ἐδμ. Ντάδον, Σοφ. Γιαννακοπούλου, Σάκ. Γιαννιτσοπούλον, Γάστ. Οὐμάρι, Εὐάγγ. Νικολαΐδην, Ἀλδ. Μπακόλα, Παν. Τασούλη, Μιχαηλίδη, Γ. Γιανετόπουλον, Βαρδ. Χαρίτου, Ρους. Τσουκαλᾶ, Μαρ. Κούτσουπια, Ἐλδ. Ζαγλαρίδου, Κικὴ Πλέσσα, Εὐδοκία Κωνσταντινίδου, Ἑλένη Κανάκη, Ἰφιγένεια Γραφάκου, Καΐτη Τρίμπαλη κ. λ. π.

Τοὺς μικροὺς καλλιτέχνας ἐχειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸ πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν Κοινὸν καὶ ἀνεκάλεσεν ἐπανειλημμένως ἐπὶ σκηνῆς.

Ὅλως ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐπροκάλεσεν ἡ μικρὰ Μαρίνα Χριστοφορίδου, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, μόλις πέντε ἐτῶν, ποὺ ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν. Ἡ τέχνη της ἐκ τὸν χορόν, ἡ ἀντιληπτικὸ τοῦ ρυθμοῦ φαίνεται ν' ἀποτελοῦν γι' αὐτὴ τὴν μικρὴ προσόντα ἔμφυτα, ποὺ κατεμάγευσαν τοὺς θεατὰς καὶ ἐπροκάλεσαν τὸν διαλοιδυνημένον θαυμασμόν των.

Ἡ μικρὴ καλλιτέχνις ἐχόρευσε μὲ ἄφρα μεγάλης καλλιτεχνίδος τὸν «Χορὸ τῆς Ἀνοίξεως», ἕνα ταγκὸ φανταζί καὶ τὸ «κεζάκο» μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Ἀφεαλέστατα τὸ παιδάκι αὐτό, ἂν συνεχίσῃ μὲ ἐπιμελημένην φροντίδα τὴν καλλιέργειαν τοῦ ταλέντου του, θ' ἀναδειχθῇ σὲ μιὰ μεγάλη καλλιτέχνιδα τοῦ χοροῦ.

Ἡ μικρούλα Μαρίνα Χριστοφορίδου, ποὺ κατέπληξε τοὺς θεατὰς μὲ τὸ πρωϊμον ταλέντο της.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ θεατρικὴ κρίσις ἔχει φθάσει εἰς τὴν μεγαλειτέραν της ἔντασιν, ἐνῶ τοιαυτίον ὅλοι οἱ κινηματογράφοι, παρ' ὅτι ἐπληθύνθησαν τελευταίως, δουλεύουν. Σ' ὅλα τὰ θέατρα συνολικῶς οἱ θεατὲς ζήτημα ν' ἀνέρχωνται κάθε βράδυ εἰς χιλίους. Ἐνῷ οἱ θεαταὶ τῶν κινηματογράφων ἀνέρχονται εἰς 25 χιλιάδας κατὰ μέσον ὅρον κάθε ἡμέρα.

—Ἡ κ. Κοτοπούλη, μετὰ τὴν «Ἐλισάβετ», θ' ἀναβιβάσῃ μίαν κωμῳδίαν τοῦ Σαΐξπηρ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐντάθηκε συνεργομένης βαλκανικῆς συσκέψεως, ἴσως ἀναβιβάσῃ ἔργα συγγραφέων τῶν Βαλκανικῶν Χωρῶν.

—Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος θὰ μεταβῇ μὲ τὸν θιασόν του εἰς τὸν Βόλον, ὅπου θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων. Ἐκεῖθεν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ θὰ ἀναβιβάσῃ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, μίαν κωμῳδίαν τοῦ κ. Νικολαΐδου (Πωλ Νόρ).

—Ὁ κ. Παρασκευᾶς Οἰκονόμου λέγεται ὅτι θὰ συγκροτήσῃ ὁπερεττικὸν θίασον μὲ τὴν κ. Μπριλλάντη καὶ ὅτι θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ «Κεντρικόν».

—Ἐπίσης λέγεται ὅτι θὰ καταρτισθῇ μεγάλος ἐπιθεωρησιακὸς θίασος, περιλαμβάνων τὴν κ. Μαρίκαν Νέζερ, τὸν κ. Ὀρέστην Μακρῆν καὶ ἄλλα καλὰ στοιχεῖα τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου.

—Ὁ Μακέδος θ' ἀναβιβάσῃ τὶς Ἀπόκρηες νέαν ἐπιθεώρησιν. Καὶ τὸ μονοδικόν δηλαδὴ θέατρον τῆς πρωτευούσης, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἔργα ἐκρατοῦσαν ἐπὶ ...ήνες, τώρα εἶναι ἀναγκασμένον ν' ἀλλάξ" συχνότατα ἔργα. Ἐνδεικτικὸν ὁ αὐτὸ τῆς κρίσεως.

—Ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς ἑτοιμάζει νέον ἱστορικὸν ἔργον, τὸν «Παπαφλέσσα», τοῦ ὁποίου ἡ ἀναβίβασις ἐπὶ σκηνῆς θὰ συμπέσῃ μὲ τὴν 25ην Μαρτίου.

—Δὲν ἐλήφθη ἀκόμη ὁριστικὴ ἀπόφασις περὶ μεταβάσεως τοῦ θιάσου τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου μας εἰς τὸ Παρίσι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ διοργανουμένης μεγάλης ἐκθέσεως.

—Καὶ ὁλίγα περὶ κινηματογράφου. Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον καὶ γενικῆς φύσεως κινηματογραφικὸν νέον εἶναι τὰ γύνομενα ἐσχάτως εἰς τὸ Παρίσι πειράματα στερεομετρικοῦ κινηματογράφου. Πρόκειται περὶ τῆς προσπαθείας, ὅπως εἰς τὴν ὀθόνην προβάλλωνται οἱ σκιὲς καὶ μὲ τρίτην διάστασιν, δηλαδὴ ἀνάγλυφες.

—Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα, ἐφωδιασθησαν οἱ θεαταὶ μὲ ἕνα ζεύγος εἰδικῶν γυαλίων, τῶν ὁποίων ὁ ἕνας φακὸς εἶναι κόκκινος καὶ ὁ ἄλλος πράσινος. Μὲ τὰ γυαλιὰ αὐτὰ βλέπει κανεὶς τὶς σκιὲς ν' ἀποκτοῦν καὶ τρίτην διάστασιν, ἀλλ' ἡ διάστασις αὐτὴ δὲν ἐκτείνεται πρὸς τὸ βάθος, πρὸς τὴν ὀθόνην δηλαδή, ἀλλὰ ἔρχεται πρὸς τοὺς θεατάς. Ὅταν δηλαδὴ προβάλλεται ἕνα τραῖνο, ποὺ τρέχει, οἱ θεαταὶ νομίζουν ὅτι θὰ τοὺς πέσῃ εἰς τὰ κεφάλια. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ἴσως δημιουργήσῃ νέες δυνατότητες εἰς τὸν κινηματογράφον. Καταξάλλονται πάντως προσπάθειαι, ὅπως ἡ τρίτη διάστασις ἐκτείνεται πρὸς τὸ βάθος τῆς ὀθόνης.

—Ἀπὸ τὰ γυριζόμενα φίλμ ἐνδιαφέροντα εἶναι οἱ «Λευκοὶ Σκλάβοι», ἕνα φίλμ, ποὺ γυρίζεται εἰς τὴν Σεβαστούπολιν μὲ τὴν Καμίλλη Χόρν, καὶ τὸ φίλμ «Τροῦξα», τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὰ καλλίτερα νούμερα τῶν μιοῦζικ-χώλ, μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν Ἱσπανίδα χορεύτριαν Λὲ Γιάνα.

Ἡ καλὴ θεία

— Μαμᾶ, ἡ θεία Εὐλογία δὲν θάρθῃ ἀπόψε. Εἰδοποίησε ὅτι ἔχει γρίπη....

— Ψέμματα ! "Αν εἶχε γρίπη θάρχόνταν γιὰ νὰ μᾶς κολλήσῃ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεῖα Σταδίου 23.
Τυπογραφ. Παλαμίδου 4.
ΤΗΛΕΦ. Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28632

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
Ἀριθ. φύλλου 21
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 2
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΦΑΣΟΥΛΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀνοίξῃ τὸ τριῴδιον, ὁ Γιώργης ὁ Σπίθουρας τὸν ἔκαψε ἀπὸ τὴ δουλειά, γιατὶ νὰ ριχτῇ μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἀποκρηάτικη θεατρικὴ ἐπιχείρησι. Ἔπαιρνε μερικὰ παληόξυλα καὶ μ' ἕνα μικρὸ πριόνι καὶ μὲ μιὰ λίμα σοῦ κατεσκεύαζε στὸ λεπτὸ ἕνα ξύλινο θίασο: "Ἕνα Φασουλή, ἕνα Περικλέτο, μιὰ πρωταγωνίστρια, τὴν κυρία Μελπομένη, ποὺ εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπ' τ' ἄλλο, καὶ ἕνα φεῖδι. Τὸ φεῖδι ἐν ἀνάγκῃ ἔκανε καὶ τὸ σκυλλί καὶ γαύγιζε. Ὁ θίασος τοῦ Σπίθουρα δὲν εἶχε καλλιτεχνικὲς ἀνησυχίες' δὲν ἐνδιεφέρετο καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὴν τέχνη. Ἡ μικρὴ σκηνούλα, ποὺ ἦταν καμωμένη ἀπὸ ἕνα κλαδωτὸ τσίτι—δυὸ πήχες κι' ἕνα ροῦπι, ἦταν ὅλο τὸ καλλιτεχνικὸ ὄνειρο τοῦ Σπίθουρα—δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τῆς τὶς μεγάλες συγκλονιστικὲς συγκινήσεις. Τὰ παρασκήνια ἦσαν ἡσυχα. Οὔτε τρεχάματα, οὔτε φωνές, οὔτε νεῦρα, οὔτε κριτικοί, οὔτε φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς κυρίας Μελπομένης, ποὺ εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ θίασος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Φασουλὴ καὶ τὸν Περικλέτο, ἔκανε τὸ καλλιτεχνικό του τουρνὲ πάντοτε μέσα στὴν Ἀθήνα. "Επαιζε πάντοτε τὸ ἴδιο ἔργο, ἀνεθασμένο μὲ ἐπιμέλεια καὶ σχεδὸν στὸ ἴδιο κοινόν, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ πρόγκα. Ὁ Σπίθουρας ἦταν καλὸ καὶ τίμιο παιδί. Ἀπὸ τὴν πρόσθετη αὐτὴ ἐργασία ἔβγαζε τὰ στραβὰ ἔξοδα τῆς ἀποκρηᾶς κι' ἔπαιρνε καὶ κανένα φουστάνι ἢ τίποτα παντοῦφλες τῆς θείας του τῆς γρηᾶς Σπιθούρενας, ποὺ τὸν εἶχε ἀναθρέψει. Τὴν πρωτελευταία μάλιστα χρονιὰ τῆς ἔπηρε κι' ἕνα πολκάκι, γιὰ νὰ τὴν καλοπιάσῃ, ἐπειδὴ τῆς ἐχάλασε ἕνα παλτὸ σκαμνί, γιὰ νὰ φτιάσῃ τὴν Μελπομένη, ποὺ εἶχε τὸ ἕνα μάτι μικρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. "Οταν ἡ Σπιθούραινα εἶδε ὅτι τὸ σκαμνὶ της κατήντησε πρωταγωνίστριαν, ἔγινε θηρίο. Εἶχε γιὰ τοὺς θεατρίνους τὴν χειρότερη ἰδέα καὶ δὲν τὸ εἶχε τίποτε νὰ ὑποστηρίξῃ πὼς καὶ τὸ σκαμνί της θὰ διεφθείρετο.... μὲ τὸ καταραμένο αὐτὸ ἐπάγγελμα τῆς πρωταγωνιστρίας.

"Οταν ἦλθε ἡ Κυριακὴ τοῦ τριωδίου, ὁ Σπίθουρας ἐσηκώθηκε πολὺ πρωί, γιὰ νὰ προφθάσῃ νὰ κάνῃ καὶ μιὰ πρόβα τζενεράλε. Ἐκοσθότανε μέσα σὲ μιὰ μεγάλη μάντρα τοῦ Μεταξουργείου, μαζὶ μὲ τὴ θειά του καὶ τὸ μικρὸ του ἐξάδελφάκι, τὸ Νίκο, ποὺ τὸν ἐφώναζε Νικολέττα, ἐπειδὴ φοροῦσε ὅλο τὸ χειμῶνα ἕνα κουρελιασμένο γυναικεῖο σαλάκι γύρω στὸ λαιμό του. Ἡ Νικολέττα ἦταν ἀρωστιάρικο παιδί. Ἐκείνη τὴ χρονιὰ μελλιστα ὁ φουκαρᾶς ὁ Σπίθουρας ἐλογάριαζε ἀπ' τὰ λεπτά, ποὺ θὰ μάζευε ἀπὸ τὸ Φασουλή, νὰ τοῦ ἔπαιρνε κανένα ροῦχο. Στὶς 8 τὸ πρωὶ ἡ μάντρα τοῦ Μεταξουργείου εἶχε πιένα. "Ηταν ἐκεῖ ὁ Σταύρος ὁ φανατρζῆς, ὁ Σπανός, ποὺ θἄκανε καὶ τὸν παλήτσο καὶ θὰ μάζευε τὶς δεκάρες, ὁ Χρῆστος ὁ ἀραμπατζῆς, ποὺ ἔβαζε πάντα τὸ κάρρο του καὶ ἔμπαινε μέτοχος στὴν ἐπιχείρησι, ὅλοι οἱ ξυπόλυτοι φιλολογικοὶ καὶ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τῆς γειτονιᾶς καὶ ὅλες οἱ γυναῖκούλες, ποὺ ἐκατοικοῦσαν στὰ διπλανὰ καμαράκια καὶ πού, χάριν τῶν δηκιμῶν, ἐκεῖνο τὸ πρωὶ εἶχανε ἐγέλασε τὰ σχοινιὰ τῆς μπουγάδας, ποὺ ἦταν δεμένα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς αὐλῆς ὣς τὴν ἄλλη.

Στὶς 10 ἦταν ὅλα ἕτοιμα. Ὁ Σπανός, ντυμένος πολιτικός, ἔκανε μιὰ πρόβα μὲ τὴ φούσκα του ἀπάνω στὰ κεφάλια τῶν θεατῶν. Ἡ Σπιθούρενα ἐγέλασε δυνατά. Ἡ φουσκωμένη κοιλιὰ τῆς ἐπῆγε κι' ἦρθε κάμποσες φορὲς καὶ τὸ κουβάρι τῆς κάλτσας της χοροπήδησε μέσα στὴν ποδιά της: «Μπά, ποὺ νὰ σ' εὕρῃ! τὸ καλό», εἶπε κι' ἐμούντζωσε μὲ τρυφερότητα τὸ Σπανό.

"Οταν ἔγινε ἡσυχία, ἐβγῆκε πρῶτα ὁ Φασουλῆς, φρεσκοσκαλισμένος καὶ φρεσκοβαμμένος.

—Ὦ ὦ ὦ ὦ καλημέρα σας. Τί κάνετε καλά; "Εθγαλε μιὰ φωνὴ στριμμένη καὶ διαπεραστική. Καὶ μὲ τὸ μικρὸ ξύλινο χεροῦλί του ἐχτύπησε στὸ σανίδι τῆς σκηνῆς. Ἔπειτα εἶπε ἕνα τραγούδι καὶ ὕστερα ἐφώναξε τὴ Μελπομένη: «Ἔλα λοιπόν, κυρία Μελπομένη». Ἀντὶ τῆς Μελπομένης, ἐβγῆκε ἕνα κούτσουρο. Ὁ Σπίθουρας ἐπρόφαλε τότε τὸ κεφάλι του καὶ ἐξήγησε ὅτι ἡ Μελπομένη δὲν ἦταν ἑτοιμη' τὴς ἐλειπε τὸ ἕνα φρύδι καὶ τὸ ἀτομο της ἤθελε ἀκόμα λίγο σκάλισμα μὲ τὸ σουγιά. "Ἐτσι πάντα ἀργοῦνε οἱ πρωταγωνίστριες.

Ἡ κωμῳδία ἐτελείωσε μὲ καμιὰ κιὰ μὲ ξύλο. Ὁ Κολοκύθας ἔκανε τὴν κριτικὴ του καὶ εἶπε πὼς τὸ ἔργον θὰ ἔχῃ ἐπιτυχία. "Οταν συνεπληρώθη καὶ τὸ φρύδι τῆς Μελπομένης, ὁ Σπίθουρας ἔζεψε τὸ ἄλογο στὸ θέατρο καὶ ἔπεσε ν' ἀλλοίζουνε τὴ μεγάλη ξύλινη πόρτα τῆς ...θάρι. Τὴς κάλτσας της χοροπήδησε μέσα στὴν ποδιά της: «Μπά, ποὺ νὰ σ' εὕρῃ! τὸ καλό», εἶπε κι' ἐμούντζωσε μὲ τρυφερότητα τὸ Σπανό.

"Ολη ἡ μαρίδα τῆς γειτονιᾶς συνάθροισε μὲ ἄγριο ξεφωνητὸ τὸ Σπίθουρα. Ἀπὸ τὰ χαμηλὰ παράθυρα, ποὺ ἦσαν ἕνα γύρω, ἐπρόβαλαν κεφαλάκια κοριτσιῶν μὲ μακρυὲς ἀχτένιστες πλεξοῦδες. Ἕνας ἁμάξης, ποὺ ἐστέκοτανε ἀπ' ἐξώ, παρεμέρισε μὲ ἀεθασμὸ εἰς τὸ πέρασμα τῆς τέχνης. Ὁ Σπανὸς ἔτρεχε πότε ἐμπρός, πότε πίσω κι' ἐκουδούνιζε τὸν τενεκὲ μὲ τὶς δεκάρες κάτω

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΡΩΓΕΙ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Δεκατέσσερα κλειδιά, 3 πίπες, ένα κουτάλι, 13 μολύβια, πέντε στιλογράφοι, 4 σουγιάδες, νομίσματα, βελόνες, ένα κομμάτι γιαλί, μία άλυσοίδα...

Μά τί είνε όλα αύτά τά πράγματα ; θά ἐρωτήσετε : Κλοπιμαία ποὺ εὑρέθησαν στὶς τσέπες κανενὸς λωποδύτου ; "Η διάφορα ἀντικείμενα ἐκτεθειμένα σὲ κανένα παλαιοπωλεῖον ; Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Τὰ ἀνωτέρω τὰ εἶχε καταβροχθίσει κάποιος Μάριος Φούσκο, ἀπὸ τὴν Τεργέστην, μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ποὺ καταβροχθίζουν οἱ ἄλλοι ἕνα χάπι ἢ μίαν μπουκιὰν ψωμί. Μὰν ἡμέραν ὅμως ἠσθάνθη κάποιο βάρος εἰς τὸ στομάχι, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ ὑπεβλήθη εἰς ἐγχείρησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐβγαλαν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Τὸ γεγονὸς φαίνεται ἀπίστευτον καὶ ὅμως δὲν εἶνε πρωτοφανές. "Ανθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν χάσει πὰν αἴσθησιν τῆς γεύσεως καὶ δὲν εἶνε τόσον καλὰ εἰς τὰς φρένας, καταβροχθίζουν συχνὰ τὰ πλέον ἐπικίνδυνα πράγματα, τὰ πλέον σιχαμερὰ καὶ ἀνόμοια, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀφαιροῦνται κατόπιν μὲ ἐγχείρησιν. Ἀπὸ τὴν συχνὴν κατάποσιν τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν, τόσον ὁ φάρυγξ ὅσον καὶ ὁ στόμαχος ἀποκτοῦν κάποιαν ἀντοχήν, χάριν τῆς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν παθαίνουν πληγὰς ἢ ἐκδορὰς τοῦ στομάχου.

Ἐὰν τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ποὺ καταβροχθίζουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε βαρύ, ὁ στόμαχος σχηματίζει μίαν κοιλότητα, ἕνα θύλακα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καταλήγουν ἐπειτα καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ποὺ καταβροχθίζονται κατόπιν καὶ διατηροῦνται ἐκεῖ χωρὶς νὰ δυσκοράνουν καθόλου τὸ λοιπὸν πεπτικὸν σύστημα. "Οταν ὅμως τὰ ἀντικείμενα ποὺ συσωρεύονται εἰς τὰ θυλάκια αὐτὰ εἶνε πολλά, τότε δὲν μένει ἀρκετὴ θέσις ἐλευθέρα εἰς τὸν στόμαχον διὰ τὰς τροφὰς καὶ ἀρχίζει ἡ δυσπεψία. Ἡ κάνουσις δηλαδὴ δὲν γίνεται κανονικὰ καὶ παρίσταται ἀνάγκη χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως.

Ὁ Φοῦσκο, ποὺ ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνθρώπων — στρουθοκαμήλων, ὅπως λέγονται οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταβροχθίζουν παντὸς εἴδους ἀντικείμενα, δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ἦτο τελείως καλὰ καὶ ἐξεδήλωσεν ἤδη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὸ δυσκολώτατον αὐτὸ πείραμα, ποὺ εἶνε ἀρκετὸν νὰ φονεύσῃ οἱονδήποτε ἄλλον ἄνθρωπον.

Δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε ὁ πολιτισμός!

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔφθασε πρὸ ἡμερῶν ἕνας "Αγγλος ποὺ ἀπὸ τὸ 1901 ἐλειπεν εἰς Ροδεσίαν, ὅπου ἔζη ἀπομεμονωμένος ἀπὸ τὸν πολιτισμένον κόσμον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων. Ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ἐντυπώσεως ποὺ τοῦ ἔκαμαν διάφοροι τεχνικαὶ πρόοδοι, συντελεσθεῖσαι ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον ἔδωσεν ἀπαντήσεις ἀπογοητευτικάς. Θαύματος, τὸ ραδιόφωνον, τὸ τηλέφωνον δὲν τοῦ κάνουν καμμίαν ἐντύπωσιν, διότι ὅπως ἰσχυρίζεται, οἱ ἄγριοι τῆς Ροδεσίας χωρὶς νὰ διαθέτουν ὅλα αὐτὰ τὰ τεχνικὰ μέσα, μεταβιβάζουν εἰδήσεις ἀσυγκρίτως ταχύτερα. "Ετσι κάποτε ἐπληροφορήθη μίαν ἐξέγερσιν τῶν Ζουλοῦ 24 ὥρας πρὶν φθάσῃ τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα. Ὁ "Αγγλος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην περιφρόνησιν εἰς τὸν πολιτισμόν, προσέθεσεν, ὅτι, ὅταν μὲ τὸ καλὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ροδεσίαν, δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ὑπηρέτας του. Διότι θὰ τὸ ἔχουν μάθει καὶ θὰ σπεύσουν πρὸς προϋπάντησίν του γρηγορώτερο, παρὰ ἂν τοὺς ἀνήγγελλε τὴν ἐπιστροφήν του τηλεγραφικῶς !

26.000 ἔντομα

Μιὰ γυναῖκα, ἡ Ἄγγελις ἐντομολόγος, Μὶς Τσῆσμαν πέρασε μόνη της δέκα ὁλοκλήρους μῆνας ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς ζούγκλας τῆς Νέας Γουϊνέας. Εἰς τὴν ζούγκλαν ἡ ἐντομολόγος, ποὺ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶνε νέα καὶ ἀρκετὰ ὡραία, ἐπῆγε πρὸς συλλογὴν σπανίων ἐντόμων. "Αλλοι πηγαίνουν εἰς τὴν ζούγκλα γιὰ νὰ κυνηγήσουν τίγρεις, λιοντάρια, ἐλέφαντας. Ἡ Τσῆσμαν ἐπῆγε γιὰ νὰ κυνηγήσῃ ἀποκλειστικῶς μικροσκοπικὰ... ἔντομα ! Κατὰ δὲ τὸ δεκαήμερον διάστημα τῆς παραμονῆς της εἰς τὴν ζούγκλα ἐστειλεν εἰς τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον 300 ἐξωτικὰ ψάρια, 500 ἑρπετὰ καὶ 26 χιλιάδες ἔντομα !

Μία ἐπινόησις τῶν Γερμανῶν

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ!

Ἐκτελεῖ τὰς συγκοινωνίας εἰς πέντε λίμνας τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, ποὺ τὰς ἑνώνει μεταξύ των.

Οἱ περίεργες κινητὲς σχεδίες

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος ποὺ συμβαίνει ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο μᾶς λέγει ὁ τίτλος τοῦ μικροῦ τούτου ἄρθρου.

Πράγματι πολλὲς φορὲς πλοῖα ταξειδεψαν ἔξω ἀπὸ τὸ φυσικό τους στοιχεῖο. Ἰδίως διὰ πολεμικοὺς σκοποὺς. Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔσυραν ὁλοκλήρους στόλους—τοῦ καιροῦ ἐκείνου φυσικὰ—ἀπὸ τὴν μία θάλασσα στὴν ἄλλη διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἕναν αἰφνιδιασμὸ ἢ νὰ δώσουν μία νομμαχία. Μικρὰ πλοῖα ἔνων, ἐπίσης μεταφερθῆ διὰ ξηρᾶς, δι' ἐπιστημονικοὺς καὶ ἐξερευνητικοὺς λόγους, ὅταν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ ἐσωτερικὲς θάλασσες ἢ μεγάλες λίμνες.

Σήμερα βεβαίως ποὺ ἔχουν κοπῆ τόσοι ἰσθμοὶ καὶ ἔχουν δημιουργηθῆ τόσες διώρυγες ποὺ ἑνώνουν εἴτε ἀπ' εὐθείας τὶς θαλάσσες μεταξύ τους, εἴτε διὰ μέσου ὁλοκλήρων Χωρῶν καὶ ὁλοκλήρων ἠπείρων διὰ τῶν διαφόρων ποταμῶν καὶ λιμνῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ, τὰ πλοῖα—ὅσα δὲν ὑπερβαίνουν τὴν ἀπαιτουμένην χωρητικότητα, φυσικὰ—μποροῦν νὰ φτάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ θάλασσα στὴν ἄλλη χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ὑγρὸ στοιχεῖον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν γαιῶν γιὰ τὰ ποταμόπλοια, τὰ ὁποῖα φθάνουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῶν Χωρῶν στὴν ἄλλη διὰ τῶν διωρύγων ποὺ ἑνώνουν μεταξὺ τους τοὺς διαφόρους πλωτοὺς ποταμούς. "Οταν τὰ πλοῖα πρέπει νὰ ἀνέλθουν τὸν ροῦν τῶν ποταμῶν ἢ ὅταν αἱ διώρυγες φέρουν μέσῳ ἀνωμάλου ἐδάφους χρησιμοποιοῦνται οἱ ὑδατοφράκται διὰ τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ ἀνεβάζει τὸ πλοῖο ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι σὲ ἀνώτερα ὑγρόμετρα.

Στὴ Γερμανία ὅμως καὶ δὴ στὴν Ἀνατολικὴ Πρωσσία οἱ μηχανικοὶ ἐπενόησαν κάτι νέον. Ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῆ ἀτμοπλοϊκὴ συγκοινωνία μεταξὺ 5 ἀρκετὰ μεγάλων λιμνῶν τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειτέρα εὑρίσκετο ψηλότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες. Οἱ καμηλότερες ἑνώθηκαν δλες μὲ διώρυγες καὶ τὸ πλοῖον θὰ ἠδύνατο οὕτω νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο εἰς τὸ ἄλλο τῶν λιμνῶν καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ εὐκόλως τὶς διάφορες πολίχνες ποὺ βρίσκονται στὶς ὄχθες των. Ἀλλὰ διὰ τὴν τελευταία, τὴν ψηλότερη τὸ πρόγραμμα φυσικὰ ἐπαρουσίαζε δυσκολίες, διότι μιὰ διώρυξ θὰ ἀπορροφοῦσε φυσικὰ τὸ νερὸ τῆς λίμνης, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκύλιεται στὶς κατώτερες λίμνες. Πρὸς ἀποφυγὴν τούτου καὶ ἐπειδὴ, λόγῳ τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως μεταξὺ τῶν λιμνῶν ἡ κατασκευὴ ὑδατοφραχτῶν παρουσίαζε μεγάλες δυσκολίες, οἱ μηχανικοὶ διεσκεύασαν τὸ μεταξὺ τῶν δύο τελευταίων λιμνῶν ἔδαφος εἰς ἐλαφρῶς ἐπικλινὲς πεδίον ἐφωδιασμένον μὲ μία κεντρικὴ σιδηροτροχιὰ καὶ δύο πλάγιες. Πάνω στὶς σιδηροτροχιὲς αὐτὲς κινεῖται μιὰ μεγάλη καὶ ἰσχυροτάτη σχεδία προσδεδεμένη εἰς ἰσχυρὰ

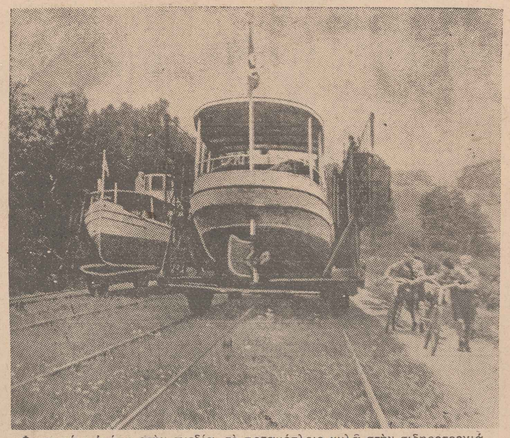

Φορτωμένο ἑπάνω στὴν σχεδία, τὸ ποταμόπλοιο κυλᾷ στὴν σιδηροτροχιά, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄλλην λίμνην

τατα ἐπίσης σιδηρᾶ καλώδια. "Οταν τὸ πλοῖον, ἐρχόμενον ἀπὸ τὴν προτελευταίαν λίμνη γιὰ νὰ πάῃ στὴν τελευταία φθάνει εἰς τὴν ὄχθην ἡ μεγάλη σχεδία κινεῖται εἰς προϋπάντησίν του ἀρκετὰ μέτρα μέσα στὸ νερό. Μὲ τὸν πρέπουσα χειρισμὸ τὸ πλοῖο καταλαμβάνει, πάνω στὴ σχεδία ἀκριβῶς τὴ θέση ποὺ πρέπει καὶ τότε τὰ σιδηρᾶ αὐτὰ καλώδια συρόμενα ἀπὸ ἰσχυροὺς κινητῆρας σύρουν τὴν σχεδίαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Κατόπιν, συρομένη πάντοτε προχωρεῖ, στὴ ξηρὰ πλέον ἐπὶ τῶν σιδηροτροχιῶν, ἐπὶ ἀρκετὰ μεγάλο διάστημα, μέχρι τῆς ὄχθης τῆς ἄλλης λίμνης, ὅπου ἡ σχεδία δὲν ἀφίνει τὸ πλοῖον παρὰ εἰς τὸ πρέπον βάθος, διὰ νὰ δύναται νὰ στηρίξεται ἀσφαλῶς καὶ πάλιν ἑπάνω στὸ νερό. Ἡ ὅλη διαδρομὴ αὐτὴ ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ κατὰ τὴν ὁποία ὅλα εἰς τὸ πλοῖον παραμένουν εἰς τὴν θέσιν του ἐκτελεῖται τόσον κανονικὰ καὶ τόσον ἀπροσκόπτως, ὥστε οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ποὺ ἔχουν συνηθίσει πειὰ τὶς ἐναλλαγὲς αὐτὲς τοῦ πολλὲς φορὲς καθημερινοῦ ταξειδίου των δὲν ἀφίνουν τὸ διάδσαμά τους, τὸ γράψιμο τους, τὸ φαγητό τους ἢ τὸ ὑφάσι τους, τὸ ὁποῖον οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν χύνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀμφιβίου αὐτῆς διαδρομῆς.

Ἀνοτιτοῦτον λουλουδιῶν

Τελευταίως, εἰς μίαν ἐφημερίδα τῆς Ἰαπωνίας ἐδιάβαζε κανεὶς τὰ ἑξῆς :

Τὸ Ἀνστιτοῦτον Οὐντελ, τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθη εἰς τὸ νέον οἰκημα, ἐδεξεκαοκτὼ καθηγητὰς καὶ χιλίους περίπου μαθητάς.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς Ἀνστιτούτου τῆς "Τέχνης τῶν λουλουδιῶν», τὸ ὁποῖον ἐγκαταστάθη εἰς τὸ νέον οἴ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

Ἀτρόμητα μέσα στὶς φοβερὲς καταιγίδες, ξέρουν νὰ προσανατολίζωνται καὶ δὲν πί-νουν σχεδὸν ποτὲ γλυκὸ νερό....

Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων καὶ ὅσοι ἔχουν κάνει, ἔστω καὶ μικρά, θαλάσσια ταξίδια, ἔχουν βέβαια παρακολουθήσει τὰ παιχνίδια τῶν γλάρων ἐπάνω στὰ κύματα. Μὲ τὰ μεγάλα τους φτερὰ ἀνοιγμένα, παρακολουθοῦν τὶς βάρκες καὶ τὰ πλοῖα, κάθονται ἐπάνω στὸ νερὸ καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ κάθε κῦμ.., βουτοῦν βαθειὰ μὲ τὸ ράμφος τους, ὅταν κανένα μικρὸ ψάρι περάση κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια καί, εὐκίνητοι, ὑψώνονται στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ μιμηθοῦν καὶ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, μὲ τὸ πέταγμά τους τὴν κίνηση τῶν κυμάτων.

Οἱ γλάροι εἶναι πράγματι τὸ γνωστότερο στὶς θάλασσές μας εἶδος θαλασσινῶν πουλιῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ μόνο. Ὑπάρχουν πρῶτον 45 εἴδη γλάρων εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη πουλιῶν, ποὺ ἡ θάλασσα εἶναι τὸ στοιχεῖό τους τὸ ἀποκλειστικὸ καὶ τὰ ψάρια ἡ ἀποκλειστική τους τροφή.

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὡρισμένοι ἔμποροι καὶ ἐφοπλισταὶ ἐπλούτισαν ἀπὸ τὸ γουάνο σὲ μερικὰ ἄγονα καὶ βραχώδη σημεῖα τῶν τροπικῶν.

Ἴσως ὅλοι οἱ ἀναγνῶσταί μας δὲν γνωρίζουν τί εἶναι τὸ γουάνο. Εἶναι τὸ καλλίτερο καὶ πλουσιότερο λίπασμα, ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο, ἀποτελούμενο ἀπὸ περιττώματα τῶν θαλασσίων πτηνῶν. Ὁ σχηματισμὸς τεραστίων ποσοτήτων τοῦ λιπάσματος αὐτοῦ σὲ ἀκατοίκητες νησίδες καὶ σὲ ἀπρόσιτες ἀκτές, ὀφείλεται εἰς δύο αἰτίες: Πρῶτον εἰς τὸ ὅτι τὰ θαλάσσια πτηνά, ποὺ τὸ σχηματίζουν (ἔβιως τὸ λεγόμενο «φαλακροκόρακας»), ζοῦν κατὰ δεκάδας χιλιάδων μαζὶ στὸ ἴδιο ξερονῆσι ἢ στὴν ἴδια ἀκτὴ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, καὶ δεύτερον διότι στὶς περιοχὲς ἐκείνες δὲν βρέχει σχεδὸν ποτὲ ἢ βρέχει εἰς ἐλαχίστη ποσότητα καὶ χωρὶς καμμιὰ ὁρμή, οὔτως ὥστε τὸ γουάνο νὰ συσσωρεύεται συνεχῶς εἰς νέας ποσότητας.

Οἱ πρῶτοι, ποὺ ἀνεκάλυψαν αὐτὸ τὸ πολύτιμο προϊόν, ἦσαν σωροὺς λόφους ὁλοκλήρους, ὕψους 50 καὶ 60 μέτρων.

Στόλοι ὁλόκληροι καραβιῶν περίμεναν τὴ σειρὰ τους νὰ φορτώσουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὴ μοναδικὴ αὐτὴ προσθήκη στὸ χῶμα τῶν ἀγρῶν σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική.

Φυσικὸν εἶναι τὰ ἀνακαλυφθέντα ἀποθέματα, ποὺ εἶχαν χρειασθῆ χιλιάδες

Τὰ μικρὰ τῆς ἀγριοπαπιᾶς περιμένουν τὴ μητέρα τους στ' φωλιά τους

χρόνια, γιὰ νὰ σχηματισθοῦν, νὰ ἐξαφανισθοῦν μέσα σὲ λίγες δεκάδες ἐτῶν. Εὐτυχῶς, λόγῳ τῶν ληφθέντων παρὰ τῶν διαφόρων κυβερνήσεων μέτρων, τὰ ἀποθέματα τοῦ πολυτίμου λιπάσματος αὐξάνουν καὶ πάλιν.

Ὁ θαλασσοδρόμος, ποὺ λέγεται καὶ «πουλὶ τῆς καταιγίδος», γιατὶ δὲν βγαίνει ποτὲ τὴν ἡμέρα καὶ μὲ ἥσυχο καιρό, ἀλλὰ μόνο τὴ νύχτα ἢ μέσα στὴ μεγαλείτερη καταιγίδα, οἱ διάφοροι γλάροι, οἱ ἀσμένιοι, οἱ μαῦροι, οἱ ἀσπροι καὶ τόσοι ἄλλοι, οἱ ἀγριόχηνες, οἱ ἀγριόπαπιες, οἱ κολύμβιοι, οἱ πελάγιοι, οἱ λοφοφόροι, οἱ φαλακροκόρακες, οἱ ἀπτηνοδῦται, οἱ ἁλιπατρόδρ, τὸ μεγαλείτερο θαλασσοπούλι, σὰν ἄετος, ζοῦν, ὅπως εἴπαμε, εἰς ἀμέτρητα σμήνη δεκάδων χιλιάδων πτηνῶν, ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ κάθε κατοικημένη περιοχή. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ γουάνο, ὅλα τὰ πουλιὰ αὐτὰ δὲν εἶναι σχεδὸν καμμιᾶς χρησιμότητος διὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ εἶναι αὐτὸς ἕνας λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ μποροῦν νὰ πολλαπλασιάζωνται τόσο

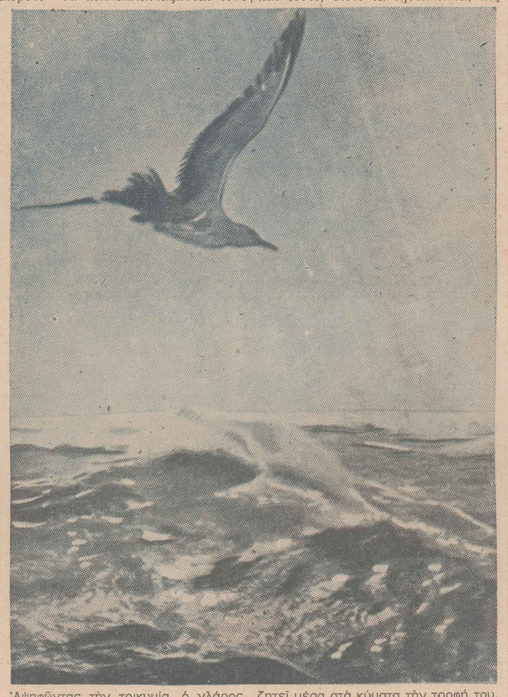

Ἀψηφῶντας τὴν τρικυμία, ὁ γλάρος ζητεῖ μέσα στὰ κύματα τὴν τροφή του.

πολύ. Φυσικά, τὰ αὐγά τους τρώγονται, ἂν καὶ εἶναι βαρυὰ καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν, ὅπως καὶ τὸ κρέας τῶν πουλιῶν αὐτῶν, μιὰ γεῦση ψαριοῦ. Ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ τὰ πτερὰ καὶ τὰ πούπουλα, ἀλλὰ τὰ δύο αὐτὰ προϊόντα δὲν ἀποδίδουν τόσο πολλά, ὥστε νὰ σκεπάζωνται τὰ ἔξοδα κυνηγιοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν πτηνῶν αὐτῶν.

Τὰ πλεῖστα ζοῦν εἰς βορειοτάτας νήσους ἢ ἀκτὰς καὶ ἐν γένει σὲ ἀπομακρυσμένες ἀκατοίκητες περιοχές. Ὄχι ὅμως χωρὶς λόγο. Ἐπειδὴ περνοῦν ὧρες ὁλόκληρες, πολλάκις μέρες ὁλόκληρες, στὸν ἀέρα ἢ ἐπάνω στὰ κύματα, τὰ πόδια πολλῶν εἰδῶν τῶν πτηνῶν αὐτῶν δὲν τὰ βοηθοῦν οὔτε κατὰ τὴν προσγείωσι ἐπαρκῶς, ἀλλὰ ἀκόμη ὀλιγώτερο κατὰ τὴν ἀπογείωσι. Δὲν μποροῦν νὰ στηριχθοῦν ἀρκετὰ στὰ πόδια τους, διὰ νὰ πάρουν τὴ φορα, ποὺ τοὺς χρειάζεται διὰ τὸ ξεπέταγμά τους, διὰ νὰ ὑψωθοῦν στὸν ἀέρα. Ἔτσι ἀναγκαστικῶς φωλιάζουν στὰ ἀπότομα ψηλὰ βράχια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὐκολώτατα «πέφτουν» στὸν ἀέρα, δὲν ἔχουν δηλαδὴ ἀνάγκη καμμιᾶς προσπαθείας, γιὰ νὰ «ὑψωθοῦν» στὸν ἀέρα. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη εἶναι ἕνας λόγος, ποὺ ἐξηγεῖ τὸν ἀφαντασμὸ τῶν πολλαπλασιασμῶν τους. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστα νησιὰ ἢ τμήματα ἀκτῶν, ποὺ εἶναι κοντὰ σὲ κατοικημένα μέρη, ὅπου ὁ ἄνθρωπος, πολλάκις μὲ πραγματικὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ἀναρριχᾶται στοὺς ἀπροσίτους βράχους, διὰ νὰ μαζέψῃ τὰ αὐγὰ τῶν θαλασσίων πουλιῶν, σὲ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη, ὅπου ἔχουν στήσει τὶς πολυάριθμες ἀποικίες τους, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπολύτως ἀβίωτο νὰ πλησιάσῃ καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερο ν' ἀνεβῇ στὰ ἀπότομα καὶ ἄγρια τοιχώματα τῶν βράχων.

Στὰ ξερονήσια αὐτὰ ἄλλως τε δὲν ζῇ καὶ κανένα ἄλλο ζῷο, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τὰ βλάψῃ! Οὔτε ἀλεποῦ, οὔτε νυφίτσα καὶ τοῦτο, διότι τὰ νησιὰ αὐτά, καταγενικὸν κανόνα, δὲν ἔχουν νερό.

Τίθεται βέβαια τὸ ἐρώτημα: Πῶς κάνουν ὅλα αὐτὰ τὰ πουλιὰ χωρὶς νερο;

Καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις ἐπαντᾷ: Ἄλλα μὲν ἐπιχειροῦν μακροτάτας πτήσεις, διὰ νὰ πιοὺν νερό, καὶ ἀποθηκεύουν, φαίνεται, ἀρκετὴ ποσότητα, γιὰ μέρες, μέσα τους. Ἄλλα δὲ ἔχουν τὴν ἱκανότητα, ὡς φαίνεται, πάλι, νὰ μεταδάλλουν στὸ στομάχι τους καὶ στὰ νεφρά τους, τὸ θαλάσσιο νερὸ σὲ νερὸ γλυκό. Φαίνεται ὅμως πὼς ὑπάρχουν καὶ εἴδη τῶν πτηνῶν αὐτῶν ποὺ μποροῦν νὰ ζήσουν καὶ τελείως χωρὶς νερό. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ ἀλλοιῶς—ἐκτὸς ἂν τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἀνήκουν στὴν δευτέρα κατηγορία—ὅταν ὑπάρχουν π. χ. θαλάσσια πουλιά, τὰ ὁποῖα ζοῦν, οὕτως εἰπεῖν, στὴ θάλασσα ἐπὶ μῆνες. Τρέφονται ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς σχεδὸν ὀργανισμούς, ποὺ εἶναι πάντα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀναπαύονται λικνιζόμενα στὰ κοιλώματα τῶν κυμάτων καὶ συνεχίζουν ἔτσι τὸ ταξίδι τους γιὰ χιλιάδες μίλια, ἀψηφοῦντα κάθε ἄνεμο καὶ κάθε καταιγίδα. Ἐπειτα ἐπιστρέφουν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον στὸ νησί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεκίνησαν καὶ στὸ ὁποῖο εἶναι συνηθισμένα νὰ γεννοῦν τὰ αὐγά τους. Καὶ ἐδῶ παρουσιάζεται ἕνα ἄλλο ἄλυτο μέχρι τοῦδε καὶ ἀνεξήγητο μυστήριο. Πῶς προσανατολίζονται τὰ πουλιὰ αὐτὰ μέσα στὴν ἀπέραντοσύνη τῆς θαλάσσης καὶ τ' οὐρανοῦ, στὰ σύννεφα, στὴν ὁμίχλη, στὶς βροχὲς καὶ τὶς καταιγίδες; Πῶς π. χ. φθάνουν ἢ μᾶλλον ἐπιστρέφουν, ὅπως ἐπιστοποιήθη, στὴν νῆσο Τρίσταν ντ' Ἀκούνχα, ποὺ εἶναι χαμένη στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, εἰς ἀπόστασιν 2.000 μιλίων ἀπὸ τὴν πλησιέστερη ἀκτή; Ἡ ἱκανότης τῶν πουλιῶν αὐτῶν ὑπερβαίνει—ἂν καὶ εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἴδους—τὸ «θαῦμα» τῶν ταξιδιωτικῶν περιστερῶν, τὸ ὁποῖο, ὅπως εἴπαμε, παραμένει ἄλυτον, ἔφσον, πράγματι, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὰς ἐξηγήσῃ πῶς λειτουργεῖ ἡ ἀληθινὰ θαυμασία ἱκανότης τῶν πουλιῶν αὐτῶν.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ συμφωνία

"Ενας Γασκωνὸς ἐχρειάσθηκε ἕνα ἄλογο. Κάποιος προσφέρθηκε νὰ τοῦ πωλήσῃ ἕνα· μὲ εἰκοσιπέντε λουδοβίκεια.

—Θὰ σοῦ δώσω δεκαπέντε μετρητά, εἶπε στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἀλόγου καὶ τὰ ἄλλα δέκα θὰ σοῦ τὰ χρωστῶ.

Ὁ πωλητὴς ἐδέχθηκε.

"Υστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὰ ἄλλα δέκα.

—Παραδέχομαι τὴν συμφωνία μας, τοῦ εἶπε ὁ ἀγοραστής. Σοῦ εἶπα πὼς θὰ σοῦ τὰ χρωστῶ. Ἂν στὰ πληρώσω, πῶς θὰ στὰ χρωστῶ;

Ἡ διαφορὰ

—Πρὶν νὰ μὲ πάρῃς, δὲν ἤξερες πῶς νὰ μὲ ἐγκωμιάζῃς. Ἤμουνα γιὰ σένα τὸ ὄνειρό σου.

—Ἀκριβῶς. Τώρα εἶσαι ἡ πραγματικότης.

Ἡ αἰτία

—Δὲν μοῦ λές, μικρέ, γιατί ἡ γῆ εἶνε γένους θηλυκοῦ;

—Ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ καθορίσουμε... τὴν ἡλικία της.

Ναυτικὴ ἐπίδειξις

Εἶδα χθὲς τὴν γυναῖκα σου. "Εθηκε τόσο πολύ, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἐκύτταζε. Θὰ εἶνε ἄρρωστη.

— Ὡ! ὄχι, ἁπλούστατα, φορεῖ καινούργιο παλτό.

Ἡ διαφορὰ οἰκονομίαι

Ὁ σύζυγος: Ἀπὸ σήμερον, Λουΐζα, θὰ ἀρχίσουμε κι' ἐμεῖς οἰκονομίες στὸν προϋπολογισμόν μας. Αὐτὸ τὸ χρόνο ἐσὺ δὲν θὰ κάνῃς οὔτε τουαλέττες, οὔτε καπέλλα. Ἐγὼ θὰ κόψω τὸ Κυριακάτικο ποῦρο μου!

Ἡ συμφορὰ

Ἡ διδασκάλισσα: Νὰ τὸ θυμᾶσαι καλά, Μίλτων, ὁ ποιητὴς ἦτο τυφλός. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ θυμᾶσαι.

Ὁ Τοτός: Μάλιστα.

Ἡ διδασκάλισσα: Λοιπόν, πές μου τώρα ποιὰ ἦτο ἡ συμφορὰ τοῦ Μίλτωνος;

Ὁ Τοτός: Ὅτι ἦτο ποιητής.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .. Δρχ. 200
Ἐξάμηνος .. .. » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησια .. .. Λίρ. 2
Ἐξάμηνος .. .. » 1

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν ταὶ κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15.
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Σάββατον, 6 Φεβρουαρίου. — Εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας δημοσιεύονται ἄρθρα, ἐξ ἀφορμῆς ὁμιλίας πρὸς τοὺς ἐργάτας τοῦ ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κ. Δημητράτου, ἐξαίροντα τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐφαρμοζομένην φιλεργατικὴν πολιτικήν.

Κυριακή, 7 Φεβρουαρίου. — Ἀγγέλλεται ὅτι τὴν 14ην τρέχοντος (αὐριον) συνέρχεται ἐν Ἀθήναις ἡ δευτέρα διάσκεψις τοῦ Βαλκανικοῦ Τύπου. Τὴν ἔναρξιν αὐτῆς θὰ κηρύξῃ ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης. Μεθαύριον συνέρχεται ἐπίσης ἐν Ἀθήναις τὸ συμβούλιον τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως, τοῦ ὁποίου οἱ ἐργασίαι θὰ διαρκέσουν περὶ τὰς τέσσαρας ἡμέρας. Εἰς τὸ συμβούλιον τοῦτο τὴν Γιουγκοσλαυΐαν θ' ἀντιπροσωπεύσῃ ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Στογιαντίνοβιτς, τὴν Ρουμανίαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀντωνέσκο, τὴν Τουρκίαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ρουσδῆ Ἀράς καὶ τὴν Ἑλλάδα ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἰω. Μεταξᾶς. Ἐπίσης **τὴν 18ην** Μαρτίου θὰ συνέλθῃ ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ Οἰκονομικὴ Διάσκεψις τῶν Κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως.

Δευτέρα, 8 Φεβρουαρίου. — Ἀγγέλλεται **ὅτι**, κατόπιν συνεννοήσεως μεταξὺ Κράτους καὶ Ἀγροτικῆς Τραπέζης κατηρτίσθη ὑπὸ τῆς τελευταίας πλῆρες πρόγραμμα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν γεωργῶν **τῶν ἐχόντων** κλῆρον ἀπὸ 10 μέχρι 30 στρεμμάτων. Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑξαμήνου **ἀπὸ τῆς** μεταδολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, **ἐδημοσιεύθησαν** εἰς τὰς καθημερινὰς **ἐφημερίδας** καὶ ἑτοιχοκολλήθησαν εἰς τὰς δδοὺς πίνακες ἐμφαίνοντες ποία ἦτο ἡ κατάστασις τῆς χώρας μέχρι τῆς 4ης **Αὐγούστου** καὶ τί ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας **ταύτης** μέχρι σήμερον ἐγένοντο ὑπὸ τῆς **παρούσης** Κυβερνήσεως διὰ τὴν **ἀποσαθῆσιν** τῶν ἀπειλησάντων τὴν χώραν κινδύνων, τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς ζωῆς ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ τὴν **ἐμφάνισιν** τῆς Ἑλλάδος ὡς Κράτους συντεταγμένου καὶ ἰσχυροῦ.

Τρίτη, **9 Φεβρουαρίου**. — Ἀγγέλλεται ὑπὸ **τῶν ἐφημερίδων** ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀναρρώσας ἐκ τῆς ἀδιαθεσίας του, **συνεπείᾳ** τῆς ὁποίας περέμενεν ἐργαζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του, μετέδη τὴν **προηγουμένην** εἰς τὰ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὅπου καὶ συνειργάσθη μετὰ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὑφυπουργοῦ κ. Μαυρουδῆ. Τὴν αὐτὴν πρωϊαν ὁ κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἀνελθὼν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐγένετο δεκτὸς εἰς μακρὰν συνεργασίαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Ὁμιλῶν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου ὁ κ. Ἰω. Μεταξᾶς **προέβη** εἰς τὰς κατωθὶ δηλώσεις: «Ἐπαναλαμβάνω ἀπὸ σήμερον τὴν ἄλλως τε **οὐσιαστικῶς** μὴ διακοπεῖσαν ἐργασίαν **μου**. Δυστυχῶς λυποῦμαι ποὺ θὰ στερηθῶ **πλέον** τῆς ἀπολαύσεως ποὺ εἶχα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐλαφρᾶς **ἀρρώστιας μου**. Δηλαδὴ τὸ ν' ἀκούω τὰς καθημερινὰς διαδόσεις. "Ητο δι' ἐμὲ πραγματικὸ γλέντι νὰ παρακολουθῶ τὴν φάρσαν αὐτὴν τῶν διαδόσεων, τὴν ὁποίαν ἐσκηνοθέτουν καὶ ἔπαιζαν ταυτοχρόνως ὅλοι οἱ φαιδροὶ καὶ ἀστεῖοι τύποι τῆς καφενοδίου πολιτικῆς καὶ τῶν σοδαρουφάνων παρασκηνίων της. Ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην **ἀπὸ σήμερον** παύουν πλέον τὰ ἀστεία καὶ συνεχίζεται δι' ὅλους ἡ πραγματικότης». Ἐπίσης δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐκτενεῖς περιλήψεις τοῦ λόγου, ὃν ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Λαχαναγορὰν ὁ ἐπισκεφθεὶς αὐτὴν ὑπουργὸς - διοικητὴς τῆς **πρωτευούσης** κ. Κ. Κοτζιᾶς.

Τετάρτη, **10 Φεβρουαρίου**. — Ὁ καθημερινὸς **τύπος** δημοσιεύει τὸν λόγον ὃν ὁ κ. Κοτζιᾶς ἐξεφώνησε πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Δήμου ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐπιθεωρήσεων ἃς κάμνει τῶν δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν. **Ἀγγέλλεται** ἐπίσης ἡ ἐφαρμογὴ αὐστηρῶν μέτρων κατὰ τῶν αἰσχροκερδῶν **διὰ** τῆς ἐνδελεχοῦς παρακολουθήσεως **τῆς** ἀγορανομικῆς κινήσεως ἐκ μέρους **τοῦ** Κράτους, ἱδρυομένων πυκνῶν **ἀγορανομικῶν** τμημάτων τόσον ἐν τῇ πρωτευούσῃ ὅσον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις.

Πέμπτη, **11** Φεβρουαρίου. — Εἰς τὴν «Ἐφ. τῆς **Κυβερνήσεως**» ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα, **διὰ** τοῦ ὁποίου καθορίζεται ὁ τρόπος **ἀποσθέσεως** τῶν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων **τῶν** Τραπεζῶν κατὰ τὸ ποσοστὸν **τῆς ἀποσθέσεως** διὰ τὰ εἴδικὰς διὰ τὴν **μεγάλην βιομηχανίαν** ἱδρυθέντα **βιομηχανοστάσια.**

ΤΟ Α'. ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΠΡΟ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

— Ἡ δραχμὴ κατρακυλοῦσε καὶ τὸ εἰς χρυσὸν κάλυμμα τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἔπιπτε συνεχῶς. Ἡ ἐμπιδένισις τοῦ Ἐθνικοῦ νομίσματος ἐθεωρεῖτο ἀνυπόφευκτος.

— Τὰ Ἐθνικὰ χρεώγραφα καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰ ξένα Χρηματιστήρια ἔπιπτον, καὶ τὰ κεφάλαια ἐφυγαδεύοντο.

— Αἱ ἀπεργίαι μετὰ κίμαιτρῶν συγκρούσεων, διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην, καὶ ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς Χώρας εἶχε παραλύσει.

— Ἡ ἀνεργία ἐπεξετείνετο, καὶ εἶχε δημιουργήσει ζητημα Κοινωνικόν.

— Οἱ ἐργάται εἶχον ἐγκαταλειφθῆ καὶ εἶχον περιελθεῖ εἰς κατάστασιν, τῆς ὁποίας ἐπωφελοῦντο οἱ πράκτορες τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, καὶ ὧδουν τὰς ἐργαζομένας μάζας εἰς τον ἀλληλοσπαραγμόν.

— Ἡ ἀγροτικὴ Ἑλλὰς εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ εἰς τοὺς δημιγωγούς, ποὺ συνηγωνίζοντο εἰς παροχὰς διὰ λόγων. Τὰ Ἔργα εἶχον ἐγκαταλειφθῆ καὶ παρὰ τὰς καλὰς ἐσοδείας οἱ χωρικοὶ ἐδυστυχοῦσαν καὶ ἔζων εἰς τὴν ἀθλιότητα.

— Ὁ Στρατός, τὸ Ναυτικὸν καὶ ἡ Ἀεροπορία μὰς εἶχον ἐγκαταλειφθῆ. Ἀπὸ ἀποφεως Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἡ δέ, τις τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἀξιοθρήνητος.

— Τὸ Πολεμικὸν Ναυτικὸν εἶχε σχεδὸν ἐκμηδενισθῆ. Τὸ Ναυτικὸν πρόγραμμα δὲν ὑπῆρχε.

— Ὁ Προϋπολογισμὸς εὑρίσκετο μὲ ἔλλειμμα 1.200 ἑκατομμυρίων.

— Ὁ φορολογικὸς κυκεὼν ἦτο τοιοῦτος, ὥστε οἱ πτωχοὶ ἐπαγγελματίαι καὶ ὁ λαὸς νὰ κατακδικωνται, ἐνῶ οἱ προνομιοῦχοι φοροφυγάδες νὰ πληθύνωνται.

— Ἡ κοινωνικὴ προνοια ἦτο ἀνύπαρκτος ἢ περιορίζετο εἰς τὴν διανομὴν τῶν βοηθημάτων μεταξὺ τῶν στενῶν φίλων τοῦ κράτους.

— Διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ λαοῦ τίποτε δὲν εἶχε γίνει καὶ οἱ φυματικοὶ περιεφέροντο εἰς τοὺς δρόμους.

—Ὁ τόκος τῶν καταλλήλων εἶχε φθάσει τὰ 9—10 % καὶ τὰ 13 %.

— Οἱ ξένοι μὰς ἐλεεινολογοῦσαν καὶ μὰς εἰρωνεύοντο.

— Πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου οἱ πρόσφυγες δὲν ἦσαν διὰ τὰς Κυβερνήσεις ἢ μᾶλλον πρὸς ἐκλογικὴν ἐκμετάλλευσιν.

Η ΕΛΛΑΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

— Σήμερον ἡ δραχμὴ ἐσώθη καὶ ἐστερεώθη, καὶ τὸ κάλυμμα τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος διαρκῶς ἀνέρχεται, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἑδδομαδιαίας ἐπισήμους καταστάσεις.

— Σήμερον τὰ Ἐθνικὰ χρεώγραφα εἰς τὸ Χρηματιστήριον τοῦ Λονδίνου σταθερῶς ἀνέρχονται καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ Κράτος ἀποκαθίσταται.

— Σήμερον οὔτε ἀπεργίαι, οὔτε λόκ—άουτ. Ἀντιθέτως συνεργασία ἐργατικῶν καὶ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων.

— Σήμερον ἡ ἀνεργία ἠμειώθη κατὰ 54.000. Ὁ ἀριθμὸς δηλαδὴ τῶν ἀνέργων κατῆλδεν εἰς τὰ ἐπίπεδά τοῦ 1928, ποὺ ὑπῆρξε τὸ ἔτος τῆς οἰκονομικῆς ἀνθήσεως.

— Σήμερον οἱ Ἕλληνες ἐργάται ἀπέκτησαν τὴν τελειοτέραν καὶ τὴν πλέον συγχρονισμένην φιλεργατικὴν Νομοθεσίαν. Ὀκτώ, ὀκτώ, κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, ὑποχρεωτικὴ δικιτησία, συλλογικαὶ συμδάσεις ἐργασίας, ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα. Ἡ Ἑλλὰς ἔρχεται πρώτη εἰς τὰ μέτρα προστασίας τῶν ἐργαζομένων.

— Σήμερον μὲ τὰ ληφθέντα μέτρα αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι γαῖαι ἀξιοποιοῦνται, νέαι μεγάλαι ἔργα ἤρχισαν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, 600.000 στρέμματα ἐδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ αἱ σπαρεῖσαι ἐκτάσεις ὑπερέδησαν κάδε προηγούμενον.

— Σήμερον κατωρδώθη ὥστε στρατιωτικὴ παρασκευὴ ποὺ ὑπεραλογίζοντο νὰ γίνουν εἰς μίαν ἐκτασίαν, νὰ συντελεσθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους. Πολεμικὴ προμήθεια 6.150 ἑκατομμυρίων ἐγένοντο ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Κράτους, δίχως τὶς μεσολαδήσεις τριτων.

— Μετὰ τὴν μεταδολὴν τὰ πολεμικὰ μὰς πλοῖα ἐπεσκευάσθησαν καὶ συνεπληρώθη ὁ ἐφοδιασμὸς των μὲ τορπίλλας, πυροβολικὰ, βεδῶς βυδοῦ συσκευὰς ἀλιείας ναρκῶν καὶ ἀντιαεροπορικὴν ἄμυναν. Συγχρόνως κατηρτίσθη καὶ ἐκτελεῖται πλήρες ναυτικὸν πρόγραμμα.

— Σήμερον αἱ ἐπιτευχδεῖσαι οἰκονομίαι εἰς τὸν Προϋπολογισμὸν ἀνέρχονται εἰς 1.000 ἑκατομμύρια.

— Τὸ Νέον Κράτος δικαίου ποὺ προήλδεν ἀπὸ τὴν μεταδολὴν διέμειναν εἰς τοὺς καπνοπαραγωγοὺς 37.000.000 δραχμῶν ἐκ τῶν χερσῶν τῶν προεκμαγευτῶν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν καπνῶν των.

— Ἡ σημερινὴ Κυδέρνησις ἐκτάκτως μὲν κατὰ τὰς ἐσχάτας διενεργείας εἰς τοὺς ἀπόρους καὶ ἀνέργους καὶ τὴν χορηγὴν στολῶν 13.000.000 ἐξεύρε δὲ ἀκόμη τὸ ποσὸν τῶν 500.000.000 δι' ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀργανώθη τὸ πρότυπον κοινωνικῆς προνοίας ἐν Ἑλλάδι.

— Μετὰ τὴν μεταδολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐντὸς πεντακμήνου ἐγκαινιάσθη διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ λαοῦ, τοσα ὅσα δὲν ἐγένοντο ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Βασιλείου. Καθιερώθη ὁ ὑποχρεωτικὸς ἁγμαλισμός, ὥστε νὰ ἀτυπηδῇ ἡ εὐλογία. Ἱδρύδησαν μικροδιολογικὰ ἐργαστήρια ἐν Μυκόνῳ καὶ Ἀμοργῷ. Ἐξετελέσθησαν ἔργα ὑδρεύσεως καὶ ἀποχετεύσεων, ἐξυγιάνθησαν ἑλεγχοι περιοχειῶν ἀνεκαινίσθησαν νοσοκομεῖα καὶ ἐνισχυδῆσαν τα σανατόρια.

— Τὸ Νέον Κράτος ἐμείωσε τὸν προεξοφλητικὸν τόκον, εἰς 6 %.

— Σήμερον ὁλόκληρος ὁ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἀσχολεῖται μὲ την Ἑλληνικὴν ἀγχνεύησιν.

— Τὸ Νέον Κράτος ἐντὸς τῶν ἀδίων παχυῶν κτίζει σπίτια διὰ τὴν στέγασιν τῶν προσφύγων καὶ πραγωρεῖ γεγῶς εἰς τὴν ἐλευθερωσιν τῆς ἀποκτησάσεως των.

Καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα, ἡ διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος εἶνε σήμερον σταθερωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα παρὰ ποτέ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ αἰθρία τοῦ διεθνοῦς δρίζοντος, περὶ ἧς κατ' ἐπανάληψιν ὠμιλήσαμεν ἤδη ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, διετηρήθη καὶ κατὰ τὴν λήξασαν ἑδδομάδα. Τὸ ζήτημα τῶν γερμανικ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ κίνησις τῶν ἀξιῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν κατά τήν λήγουσαν ἑβδομάδα ὑπῆρξε σημαντική ὡς πρός τό ποσόν τῶν συνομολογηθεισῶν πράξεων, αἱ διακυμάνσεις τῶν τιμῶν ἐπί βελτιωμένων ἐπιπέδων μέ ἀποτέλεσμα τήν προώθησιν τῶν τιμῶν σταθερῶς.

Ὁ τόνος τῆς χρηματιστηριακῆς ἀγορᾶς ὑπῆρξεν ἀρκετά καλός, εἰς τοῦτο δέ συνετέλεσαν ἀφ' ἑνός μέν ἡ αὐξησις τοῦ συναλλαγματικοῦ μας ἀποθέματος κατά τήν προηγουμένην ἑβδομάδα, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ ἐπικρατοῦσα ἐντύπωσις ὅτι ἡ δημοσίευσις τῶν ἰσολογισμῶν τῶν Ἑταιρειῶν θά δώσῃ ἀφορμήν εἰς τό Χρηματιστήριον ὅπως συντονίση τάς τιμάς τῶν ἀξιῶν ἐπί τῇ βάσει τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῶν Ἑταιρειῶν, ἥτις μέχρι τοῦδε καί ἐκ τοῦ τρόπου τῆς καταρτίσεως τῶν ἰσολογισμῶν των, δέν ἐξετιμῶντο ἀρκούντως.

Τό συμπέρασμα ἐκ τῆς ὅλης κινήσεως τῶν τελευταίων μηνῶν εἶνε ὅτι τό Κεφάλαιον δέν διέπεται πλέον ἀπό ἀνησυχίας σχετικάς μέ τήν ἐξέλιξιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς χώρας, ἡ Κυβερνητική δέ μέριμνα διά τήν οἰκονομικήν ζωήν τοῦ τόπου, ἀνεστήλωσε τήν Πίστιν καί ἀνεγέννησε τήν ἐμπιστοσύνην τοῦ κεφαλαίου διά τάς τοποθετήσεις ἐπί κινητῶν ἀξιῶν.

Κατά τήν ἐκκαθάρισιν τοῦ Β' δεκαπενθημέρου Ἰανουαρίου ἡ κίνησις τοῦ Ταμείου ἐνεφανίσθη ἀνωτέρα καί τοῦ προηγουμένου 15θημέρου μέ σύνολον παραδοθέντων τίτλων 114.200 ἀξίας δρ. 43.000.000.

Αἱ ἑταιρεῖαι ἐν Τουρκία

Κατά πληροφορίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καί ἄλλη ξένη ἐν Τουρκίᾳ Ἑταιρεία ἐξαγοράζεται ὑπό τοῦ Τουρκικοῦ Δημοσίου : ἡ Ἑταιρεία τῶν Τηλεφώνων Σμύρνης. Εἰς τήν Ἑταιρείαν αὐτήν προσεφέρθη ποσόν 220.000 λιρῶν Τουρκίας, πληρωτέον ἐντός εἰκοσαετίας. Ἐξαγοράζεται καί τό κτίριον τῆς ἐν Πριγκήπῳ Γαλλικῆς Σχολῆς τῶν φρέρηδων, οἱ ὁποῖοι ἀπεσύρθησαν καί ἐκείθεν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ὑπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Σπυρίδωνος Τρικούπη 34

Διευθυντής τυπογραφείου :
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πριάμου 53 – Καλλιθέα

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΗ

Τό ὁμοσπονδιακόν ἀποθεματικόν συμβούλιον ηὔξησε κατά 33 1)3 % τά ταμιακά ἀποθεματικά τῶν τραπεζῶν. Διά τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τά πλεονάζοντα ταμιακά ἀποθέματα συμπεσοῦνται εἰς 3. 650.000.000.Ταῦτα δέν δύνανται τοῦ λοιποῦ νά χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις πιστωτικοῦ πληθωρισμοῦ.

Τό κυβερνητικόν τοῦτο μέτρον ἱκανοποίησεν τούς διευθύνοντας τά τραπεζικά ἱδρύματα καταθέσεων καθόσον προβλέπεται ζήτησις τῶν τραπεζικῶν μετοχῶν, ἐπί τῇ προόψει βελτιώσεως τῶν κερδῶν τῶν Τραπεζῶν.

Ἡ αὔξησις τοῦ ὁρίου τῶν ταμιακῶν ἀποθεματικῶν τῶν τραπεζῶν μελῶν τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ ἀποθεματικοῦ συστήματος ἀσφαλῶς θέλει ἐπιφέρη ἀφ' ἑνός τήν ὕψωσιν τῶν ἐπιτοκίων βραχυπροθέσμου χρήματος κατά τό τρέχον ἔτος, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐροσδοκᾶται αὔξησις τῶν νέων ἐκδόσεων.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

Ἡ Ἀμερικανική Κυβέρνησις ἀποσκοποῦσα εἰς τήν διατήρησιν τῶν Ἐθνικῶν πόρων, ἀπεφάσισε νά θέσῃ εἰς ἐφαρμογήν προσεκῶς τό ἐξαετές πρόγραμμα ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων.

Τό πρόγραμμα ἀποσκοπεῖ εἰς τό ν' αὐξηθῇ ἡ ἀγοραστική δύναμις τοῦ κοινοῦ, περιλαμβάνει δέ πληθώραν σχεδίων δαπάνης χρήματος. Διά τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὅλου προγράμματος θ' ἀπαιτηθῇ δαπάνη δολ. 5.011.000.000. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου δολλάρια 1.059.000.000 θά χρησιμοποιηθοῦν διά τό τρέχον ἔτος.

Ἐκ τοῦ ὁλικοῦ ποσοῦ δολ. 1.150.000. 000. θά διατεθῇ δι' ἀρδευτικά ἔργα, ἀποξηραντικά καί ἀντιπλημμυρικά. Ἴσον σχεδόν ποσόν θά δαπανηθῇ διά τήν ὁδοποιΐαν καί ὑπόλοιπον διά τήν κατασκευήν ὑγιεινῶν ἔργων κατοικιῶν ἀνέγερσιν δημοσίων κτιρίων, ἐπαναδάσωσιν καί κατασκευήν τεραστίων ἀντιπλημμυρικῶν δεξαμενῶν, προοριζομένων διά τά ὑπερεκχειλίζοντα ὕδατα τῶν παραποτάμων τοῦ ποταμοῦ OHIO.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τό Ἐθνικοσοσιαλιστικόν κόμμα ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως καταστήσῃ τό Γερμανικόν Ἔθνος ὅσον τό δυνατόν αὐτάρκες ἀπό ἀπόψεως πρώτων ὑλῶν, ἐξέδωσεν εἰς δημοσίαν ἐγγραφήν μέσῳ τῆς Ντϋϊτσμπανκ δάνειον μάρκ. χρ. 55.000. 000 ὑπέρ τῆς νεοσυστάτου ἑταιρείας Γκέλσεμπεργκ Μπένσιν. Τό δάνειον τοῦτο ὑπερεκαλύφθη τήν πρώτην ἡμέραντῆς ἐκδόσεως του.

Κατόπιν, προφανῶς, κυβερνητικῆς ὑποδείξεως ὁ Γερμανικός τύπος ἐδημοσίευσε λίαν ἐκτενῆ ἄρθρα ἐπί τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἶνε ἱκανοποιητικαί, ἡ συνεχιζομένη δέ ὑπερτίμησις τῶν βασικῶν προϊόντων, θά ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τήν αὔξησιν τῶν παραγγελιῶν διά βρεττανικά προϊόντα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ Ἑλβετική Λαϊκή Τράπεζα, μία τῶν κυριωτέρων Τραπεζῶν τῆς Ἑλβετίας, προτίθεται νά μειώσῃ κατά 50 % τό κεφάλαιόν της καί νά παύσῃ τάς συναλλαγάς της μετά τοῦ ἐξωτερικοῦ λόγῳ τῶν διεθνῶν συναλλαγματικῶν περιορισμῶν.

Ἡ πίστις ἐπί τοῦ Γαλλικοῦ φράγκου ἐξηκολούθησε καί κατά τήν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα παρά τήν χορήγησιν τῆς ἀγγλικῆς πιστώσεως καί τῶν ληφθέντων κυβερνητικῶν μέτρων. Ἡ ἀγορά ἐπηρρεαζομένη ὑπό τῶν φημῶν καθ' ἃς ἡ Γαλλική Κυβέρνησις προτίθεται νά προβῇ εἰς ὑποτίμησιν τοῦ νομίσματος, ἀποφεύγει τά ἀνοίγματα.

Ἡ νέα Ἰαπωνική κυβέρνησις ὑπό τήν εὐσε δήλωσιν, ἀναφέρουσαν ὅτι ἡ ὑπό τοῦ καγγελαρίου Χίτλερ, ἀποφασισθεῖσα κατάργησις πάσης ξένης ἐποπτείας ἐπί τῆς Κρατικῆς Τραπέζης καί τῶν Γερμανικῶν σιδηροδρόμων, δέν πρέπει νά ἀνησυχῇ τούς ξένους πιστωτάς ὡς πρός τό ἀνασφάλιστον τῶν δανείων Γιῶγκ καί Νταϊδις καθόσον οἱ δύο ἀνωτέρω ὀργανισμοί οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρός τήν ὑπηρεσίαν τῶν δανείων τῶν ἐπανορθώσεων.

Ἡ Γερμανική ἑταιρεία Ζίμενς Χάλσκε εἰς τῶν κυριωτέρων μετόχων τῆς Ἑλληνικῆς Τηλεφωνικῆς ἑταιρείας, διένειμε μέρισμα πρός 9 % ἀντί πρός 8 % τοῦ 1935.

Ἀφίχθη εἰς τήν Γερμανικήν πρωτεύουσαν νοτιοσλαυικήἐμπορική ἀποστολή πρός διεξαγωγήν διαπραγματεύσεων ἐπί ζητημάτων τῶν ἀνταλλαγῶν ἐμπορευμάτων μεταξύ τῶν δύο χωρῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Ἡ διοικητική ἐπιτροπή τῆς φορτηγοῦ ναυτιλίας εἰς τήν ἐτησίαν ἔκθεσιν της τονίζει ὅτι ἡ κρατική ἐπιχορήγησις πρός τόν σπουδαιότατον τοῦτον παράγοντα τῆς οἰκονομίας, ὄχι μόνον ἔσωσε τοῦτον ἀπό τῆς καταρρεύσεως, ἀλλά καί ἀποκατέστησε τήν ἐμπιστοσύνην ἐν αὐτῷ, ἡ συνέχισις δέ τῆς παροχῆς καί διά τό τρέχον ἔτος ὄχι μόνον ἀνέκοψε τήν ἀθρόαν πώλησιν εἰς ξένους βρεττανικῶν φορτηγῶν ἀτμοπλοΐων, ἀλλά καί ἔθεσε τά θεμέλια πρός ἀνανέωσιν τοῦ φορτηγοῦ στόλου.

Ἡ ὁμοσπονδία τῶν βρεττανικῶν βιομηχανιῶν εἰς τό εἰδικόν δελτίον της, ἐξετάζει τήν πιθανήν ἐξέλιξιν τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν κατά τούς πρώτους μῆνας τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ἡ ἀνόρθωσις τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας ἐξ αἰτίας τῶν ἐπανεξοπλισμῶν, τῆς ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων καί τῶν προσεκῶν ἐφορτῶν τῆς στέψεως, προβλέπεται ὅτι θά ἐγγίσῃ νέον ὑψηλόν ἐπίπεδον.

Ἀφ' ἑτέρου δέ αἱ προβλέψεις διά τήν ἐξέλιξιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου εἶνε ἱκανοποιητικαί, ἡ συνεχιζομένη δέ ὑπερτίμησις τῶν βασικῶν προϊόντων, θά ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τήν αὔξησιν τῶν παραγγελιῶν διά βρεττανικά προϊόντα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐνέκρινε τήν ὑπό τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Α.Σ. (Ἠλαιουργίας τῆς Ἑλλάδος» ἀποφασισθεῖσαν μείωσιν τοῦ Ἑταιρικοῦ κεφαλαίου ταύτης ἀπό δρ. 100.000.000 εἰς 25.000.000.

Ἡ μείωσις τῶν δραχμῶν 75 ἑκατομ. ἐχρησιμοποιήθη κατά τό ἥμισυ πρός κάλυψιν τῶν προκυψασῶν ἐμποροβιομηχανικῶν ζημιῶν, τῶν γενομένων κρατήσεων πρός ἐξυγίανσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ καί τῶν ἀποσβέσεων οἰκοδομῶν καί μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων καί κατά τό ἕτερον ἥμισυ περίπου πρός μείωσιν τῆς ἀξίας τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων τῶν ἐργοστασίων της.

◇◇◇

Τό ἀνώτατον συμβούλιον τῆς Οἰκονομικῆς Ἀμύνης ἀπηγόρευσεν εἰς τό Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καί Δανείων καί τό Μετοχικόν Ταμεῖον Δημοσίων Ὑπαλλήλων, τήν χορήγησιν οἰκοδομικῶν δανείων καί συμπληρωματικῶν δανείων, πρός τούς μετόχους τοῦ δευτέρου ὀργανισμοῦ.

◇◇◇

Ἡ συσταθεῖσα ἐπιτροπή διά τήν ὀργάνωσιν τοῦ Κρατικοῦ Λαχείου ἐξήτασε τά ὑποβληθέντα παρά τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου σχετικά σχέδια ὡς καί τά συστήματα τῶν ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ καί Σουηδίᾳ λειτουργούντων λαχείων κοινωνικῆς προνοίας.

Τά πορίσματα τῆς ἄνω ἐπιτροπῆς θέλουσιν ὑποβληθῆ εἰς τούς ἁρμοδίους ὑπουργούς, οἵτινες θέλουσι καθορίσῃ τό σύστημα καί τήν ἐν γένει λειτουργίαν τοῦ λαχείου τούτου.

◇◇◇

Ὑπό τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἐξεδόθη ἐκτελεστικόν διάταγμα περί καθορισμοῦ ὑποχρεώσεων καί δικαιωμάτων τῶν ἐπιτηδευματιῶν.

προεδρίαν τοῦ στρατηγοῦ Χαγιάκι ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τῶν οἰκονομικῶν κύκλων τοῦ Τόκιο εἰς τούς ὁποίους αἱ μέχρι τοῦδε ἐνδείξεις τῆς ἀκολουθησομένης ὑπό ταύτης πολιτικῆς πείθουν ὅτι αὕτη θ' ἀποφύγῃ τάς βιαίας μεταρρυθμίσεις, ἐφαρμόζουσα πολιτικήν βαθμιαίας σταθεροποιήσεως τοῦ ἐθνικοῦ βίου, αὐξήσεως τῆς παραγωγικῆς ἱκανότητος τῆς χώρας καί ἐνισχύσεως τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης. Αἱ Ἰαπωνικαί ἀξίαι ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ τοῦ Τόκιο εἶχον σημαντικάς καί ἀποτόμους ὑπερτιμήσεις.

◇◇◇

Εἴκοσι πέντε χῶραι ἐκλήθησαν νά συμμετάσχωσιν εἰς τήν ἐν Λονδίνῳ συγκληθησομένην διά τάς ἀρχάς Ἀπριλίου ὑπό τήν αἰγίδα τῆς ΚΤΕ διάσκεψιν πρός μελέτην τῆς καλυτέρας ὀργανώσεως, παραγωγῆς καί πωλήσεως τῆς σακχάρεως.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καί ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικάς ἐργασίας ὑπό λίαν εὐνοϊκούς ὅρους.
Οἱ ἐχόντες συναλλαγάς καί συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρός τήν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U. S. A., εἴτε πρός τήν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μέν εἰς τό Κεντρικόν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δέ εἰς τά κατά τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΕΝΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΣΤΗΝ ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΚΕΨΙ

Προικισμένο μέ ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες, μαντεύει τὶ σκέπτεται ὁ κάθε ἄνθρωπος !

Πρό τινος καιροῦ ὁ παγκόσμιος Τύπος ἀνήγγειλε ὅτι, ἕνα κορίτσι δεκάξη μόλις ἐτῶν, εἰς τήν Λεττονίαν, διαβάζει τήν σκέψιν τῶν ἀνθρώπων. Ὁλίγον βραδύτερον δέ ὁ καθηγητής φὸν Νόϋραϊτερ, Διευθυντής τοῦ ἰατροδικαστικοῦ ἰνστιτούτου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρίγας, ἐδημοσίευσε ἕνα βιβλιάριον ἐπί τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δέν εἶχε ἀκόμη ἐπιτευχθῆ εἰς τήν πραγματικότητα «ἀνάγνωσις τῆς σκέψεως». Διά τῆς ἀσκήσεως κατορθώνονται πράγματι ἐκπληκτικά ἀποτελέσματα. Οἱ καλλιτέχναι ποὺ ἐπιδίδονται εἰς ταχυδακτυλουργικάς καί διαφόρους ἄλλας παρομοίας ἐπιδείξεις ἐργάζονται κατά τρόπον πράγματι ἀξιοθαύμαστον, βασιζόμενοι ἐπί ἀδιοράτων σημείων, μέ ὅλως ἰδιαιτέραν τέχνην ἐρωτήσεων καί ἐρεύνης καί συνδυασμοῦ τῶν πλέον ἀφαντάστων ἐνδείξεων. Ἕνα ἄλλο εἶδος ἀνθρώπων ποὺ δύνανται νά διαβάσουν τις σκέψεις εἶνε τά μέντιουμ, τά ὁποῖα προικισμένα μέ λεπτοτάτην διαίσθησιν προκαλοῦν πραγματικῶς ἐκπληξιν μέ τά παρ' αὐτῶν ἐπιτυγχανόμενα. Τρίτος τρόπος εἶνε ὁ διά τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν, πολλοί ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἰς τήν φυσιολογικήν των κατάστασιν εἶνε τελείως ἀνίδεοι τοιούτων πραγμάτων, κατορθώνουν νά διαβάσουν ἐπίσης, ἐν μέρει καί ὑπό ὡρισμένας προϋποθέσεις, τήν σκέψι τῶν ἄλλων. Ἴσως ὅμως, εἰς τάς δύο τελευταίας περιπτώσεις, πρόκειται μόνον περί ἐκδηλώσεων εἰς τάς ὁποίας ἐνυπάρχουν ἴχνη τοῦ παραδόξου φαινομένου τοῦ ἐκδηλωμένου εἰς μέχρι τοῦδε μή ὑπάρξασαν σαφήνειαν εἰς τήν νεαράν "Ιλγκα.

Πρῶτον παρετήρησαν τό περίεργον αὐτό ἰδίωμα ἡ μητέρα τῆς κόρης καί ὁ δάσκαλός της. Ἡ πρώτη παρετήρησεν ὅτι δέν μποροῦσε νά κρατήσῃ τίποτε κρυφό ἀπό τό παιδί, ὁ δάσκαλος δέ ἐπιστοποίησεν ὅτι ἡ "Ιλγκα ἐδιάβαζε διά μιᾶς ἀπρασκόπτως μόλις ὡς ἔχων τό βιβλίον ἀνοικτό μπροστά της, ἐδιάβαζε μέ τήν σκέψι του τό πρός ἀνάγνωσιν κείμενον. Παρετήρησεν ἐπίσης ὅτι ἡ μικρά δέν ἐκύτταζε κἄν εἰς τό βιβλίον ὅταν ἀπήγγελε ὅ,τι ἐκεῖνος ἐδιάβαζε νοερῶς. "Οταν π.χ. ὁ δάσκαλος ἐδιάβαζε μίαν φράσιν λανθασμένη, ἡ μικρά τήν ἀπήγγελε λανθασμένη. Οὕτω διεδόθη ταχύτατα ὅτι ἡ νεαρά "Ιλγκα «ἐδιάβαζε τίς σκέψεις».

Ὁ καθηγητής Νοϋράϊτερ, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρθη διά τό ζήτημα ὑπέβαλεν εἰς ἐπισταμένην ἐξέτασιν τήν νεαράν "Ιλγκα, ἐπιστοπίσας δέ ὅτι ἦτο μάλλον βραδύνους καί ὅτι ἡ βραδύνοια ἦτο κληρονομική εἰς τήν οἰκογένειαν τῆς μητρός της. Τά πειράματα τοῦ καθηγητοῦ ἐξηκολούθησαν μέσῳ τῆς μητρός. Ἡ μητέρα καί ἡ κόρη ἐτοποθετοῦντο εἰς ἀπόστασιν

Τό καταπληκτικό κορίτσι τῆς Φινλανδίας ποὺ διαβάζει τίς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων.

μερικῶν δηµάτων καί µε τήν πλάτην γυρισµένην ἡ µία πρός τήν ἄλλην. Κάθε συνεννόησις ἦτο ἀδύνατος λόγῳ αὐστηροτάτου ἐλέγχου. Ἐδίδοντο πρός ἀνάγνωσιν εἰς τήν µητέρα διάφοροι φράσεις καί εἰς ξένας γλώσσας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀπολύτως ἀκατανόητοι δι' αὐτήν, τάς ὁποίας ἐδιάβαζε νοερῶς καί ἡ "Ιλγκα τάς ἐπανελάµβανε µεγαλοφώνως ὡς ἐὰν τάς ἐδιάβαζε ἡ ἴδια. Ἐν τούτοις τό πομπῶν πρόσωπον πρέπει νά ἐπιδίδεται εἰς τήν ἀνάγνωσιν κατά τόν ἀφελέστερον δυνατόν τρόπον σχεδόν µηχανικῶς, χωρίς νά δίδῃ ἰδιαιτέραν προσοχήν εἰς τήν ἀνάγνωσιν. Ἡ ἰδιαιτέρα προσπάθεια φαίνεται τούναντίον νά δυσχεραίνῃ τήν ἐκδήλωσιν τοῦ φαινοµένου. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι ἡ "Ιλγκα κατορθώνει καλύτερον νά συλλάβῃ τίς σκέψεις τοῦ πομποῦ ὅταν αὗται εἶνε ἀφελεῖς, κοινῆς µάλλον φύσεως καί ἀνάγονται εἰς τόν κύκλον τῶν ἀτοµικῶν ἢ οἰκογενειακῶν ἀσχολιῶν τῆς. Δέν πρόκειται, κατά τούς ἐπιστήµονας, ἀκριβῶς «περί ἀναγνώσεως σκέψεως» ἀλλά περί συλλήψεως τῶν ἐκπεµποµένων σχετικῶν κυµάτων ἐκ σκέψεων ἔστω καί νοερῶς προφερόµενων.

Ἡ σύγκρισις τῆς µεταδιδάσεως αὐτῆς τῆς σκέψεως µέ ραδιοφωνικήν ἐγκατάστασιν δέν εἶνε καί τόσον ἀνεπιτυχής ὅσον θά ἠδύνατό τις νά φαντασθῇ. Ἀπό καιροῦ ἤδη ἔχει πιστοποιηθῇ ἡ ὕπαρξις τῶν λεγοµένων «ἐγκεφαλικῶν κυµάτων», ἐνεργειῶν αἴτινες ἀπελευθεροῦνται κατά τήν διαδικασίαν τῆς σκέψεως καί δύναται νά καταγραφοῦν ὡς γραφικαί παραστάσεις δι' εἰδικῆς συσκευῆς. Διά τῶν γραφικῶν τούτων παραστάσεων πιστοποιοῦνται αἱ µεταπτώσεις τῆς προσοχῆς, αἱ ἀπαρχαί νέων σκέψεων, ἡ µεταδίδασις µιᾶς σκέψεως εἰς συνεχιζόµενην ἑτέραν. Τά κύµατα αὐτά δέν προκαλοῦν τήν σκέψιν, ἀλλ.' εἶνε ἠλεκτροµαγνητικαί ἐκδηλώσεις συνοδεύουσαι τήν διαδικασίαν τῆς σκέψεως, ὡς συµβαίνει π. χ. κατά τήν λειτουργίαν τῆς καρδίας νά δηµιουργοῦνται κύµατα, τά ὁποῖα δύνανται νά καταµετρηθοῦν καί νά γίνουν ὁρατά δι' εἰδικοῦ µηχανήµατος. Εἶνε ὅµως ἀναµφισβήτητον ὅτι ἡ ἄϋλος ψυχή, ὑπερενεργοῦσα ἐπί τῶν διαφόρων τµηµάτων τοῦ ἐγκεφάλου θά ἐκδηλοῦται διά κάποιου τύπου ἐνεργείας. Ἴσως σύντοµα νά µάθωµεν ἡ µικρά "Ιλγκα αὐτήν τήν ἐνέργειαν. Ἡ ἐπιστήµη δέν εἶνε ὅµως εἰς θέσιν οὔτε νά συλλάβῃ οὔτε νά πιστοποιήσῃ πῶς µεταδίδονται τυχόν αἱ ἐνέργειαι αὐταί.

Ἰταλικὴ φιλολογία

Ταξίδι Τρόµου

Διήγηµα τοῦ Τζιοβάνι Παπίνι

Τό τραῖνο γιά τό Παρίσι µόλις πτά. Τόσα δηλαδή, ὅσα χρειάσταµάτησε στόν σταθµό Λίγια. Οἱ ταξειδιῶτες-οἱ µοναδικοί ἄλλωστε – νά ἀνέβουν στό κενό διαµέρισµα τῆς Ἄης θέσεως. Μόνο σέ µιά ἄκρη, ἕνας ἀκόµη ἐπιβάτης κοιµᾶται µέ τό πρόσωπο µισοκρυµµένο κάτω ἀπό ἕνα µάλλινο κασκόλ. Ὁ Παῦλος Μορού καί ἡ Ρασέλ Ρεζάν ἀφοῦ τακτοποίησαν στό µικρό δικτυωτό τίς βαλίτσες τους, κάθησαν στήν ἀπέναντι θέσι. Ἐκεῖνοι ἦταν ὡραία καί ἀρκετά νέα. Ἐκείνος σαράντα περίπου ἐτῶν, εἶχε κάτι τό ἐπαρχιακό στό ντύσιµό του, ἐνῶ τά µάτια του γυάλιζαν σάν ἀφηρηµένα. Μέ µετρηµένες κινήσεις ἔβγαλε µερικές ἐφηµερίδες, πῆρε µία καί ἄρχισε νά διαβάζῃ. Σέ λίγο τήν ἐµιµήθηκε καί ἡ γυναίκα. Μόλις ὅµως ἔριξε τό βλέµµα της στήν πρώτη σελίδα, µιά µικρή κραυγή τῆς ξέφυγε.

–Τί ἔχεις ; Τί συµβαίνει ; ρώτησε ὁ Παῦλος σκύβοντας πρός τό µέρος της.

–Ἐδῶ... ἐδῶ... δές, διάβασε ! τοῦ εἶπε κατακίτρινη.

Ὁ τρίτος ταξειδιώτης, ποὺ ἕως τότε φαινόταν κοιµισµένος βαθειά, σήκωσε τό κεφάλι περίεργα καί κύτταξε τό ζεύγος χωρίς νά προσελκύσῃ τήν προσοχή τους.

–Τί λέει, Ρασέλ ; εἶπε ὁ κύριος Μορού παίρνοντας τήν ἐφηµερίδα ποὺ ἡ γυναίκα τοῦ ἔτεινε µέ τρέµοντα χέρια.

Ἀκριβῶς στή µέση τῆς σελίδος ἦσαν δυό φωτογραφίες τοῦ ἰδίου προσώπου– ἑνός ἀνδρός τριανταπέντε περίπου ἐτῶν – ἡ µία µέ πολιτικά, ἡ ἄλλη παρασταίνοντας τόν ἴδιο µέ τή στολή κατέργου. Πάνω ἀπό τίς δύο φωτογραφίες ἐφάνταζε ὁ τίτλος : «Δραπέτευσις καταδίκου ἀπό τήν Τουλώνα» καί πιό κάτω : «Κατάφθασε ὁ δραπέτευσις (µυστηριωδῶς δικός Κάρλος Ρεζάν, ὁ δολοφόνος τοῦ Παρισινοῦ τραπεζίτου Χαντρώλ, ὁ ὁποῖος καταδικασθείς εἰς θάνατον καί τυχών χάριτος µετετράπη τήν ποινή του εἰς ἰσόβια δεσµά. Ἡ ἀστυνοµία εὑρίσκεται ἐπί τά ἴχνη τοῦ δολοφόνου καθ' ὅσον πρίν δραπετεύσῃ ἄφησε νά ἐννοηθῇ ὅτι θά πήγαινε νά ἐκδικηθῇ τούς µάρτυρας κατηγορίας τῆς δίκης του».

Ἐνῶ διάβαζε, τό πρόσωπο τοῦ Παύλου Μορού ὁλοένα καί γινόταν σκοτεινότερο. Στό τέλος οὔτε αὐτός κατώρθωσε νά συγκρατήσῃ µιά κραυνή τρόµου.

Τότε ὁ ἄγνωστος συνταξιδιώτης γυρνῶντας πρός τους δύο, εἶπε µέ βαρειά φωνή :

–Μήπως ἡ κυρία δέν αἰσθάνεται τόν ἑαυτό της καλά ; Μπορῶ νά τή βοηθήσω ;

–Ὄχι, ὄχι... Εὐχαριστῶ, κάτι τό στοµαίζι, ποὺ πέρασε ἀµέσως....

Ἐκεῖνος χαµογέλασε ἀλλοιµένα ἀπώνοντας τό κεφάλι. Στό µικρό φῶς ποὺ ἔβρισκε τό λαµπιόνι τοῦ βαγονιοῦ, φάνηκαν τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀγνώστου, πάνω ἀπό τίς δύο φωτογραφίες ἐφάνταζε ὁ τίτλος : «Δραπέτευσις καταδίκου ἀπό τήν Τουλώνα» καί πιό κάτω : «Κατάφθασε ὁ δραπέτευσις (µυστηριωδῶς δικός Κάρλος Ρεζάν, ὁ δολοφόνος τοῦ Παρισινοῦ τραπεζίτου Χαντρώλ, ὁ ὁποῖος καταδικασθείς εἰς θάνατον καί τυχών χάριτος µετετράπη τήν ποινή του εἰς ἰσόβια δεσµά. Ἡ ἀστυνοµία εὑρίσκεται ἐπί τά ἴχνη τοῦ δολοφόνου καθ' ὅσον πρίν δραπετεύσῃ ἄφησε νά ἐννοηθῇ ὅτι θά πήγαινε νά ἐκδικηθῇ τούς µάρτυρας κατηγορίας τῆς δίκης του».

Ἐνῶ διάβαζε, τό πρόσωπο τοῦ Παύλου Μορού ὁλοένα καί γινόταν σκοτεινότερο. Στό τέλος οὔτε αὐτός κατώρθωσε νά συγκρατήσῃ µιά κραυνή τρόµου.

Τότε ὁ ἄγνωστος συνταξιδιώτης γυρνῶντας πρός τους δύο, εἶπε µέ βαρειά φωνή :

–Μήπως ἡ κυρία δέν αἰσθάνεται τόν ἑαυτό της καλά ; Μπορῶ νά τή βοηθήσω ;

–Ὄχι, ὄχι... Εὐχαριστῶ, κάτι τό στοµαίζι, ποὺ πέρασε ἀµέσως....

Ἐκεῖνος χαµογέλασε ἀλλοιµένα ἀπώνοντας τό κεφάλι. Στό µικρό φῶς ποὺ ἔβρισκε τό λαµπιόνι τοῦ βαγονιοῦ, φάνηκαν τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀγνώστου, πάνω ἀπό τίς δύο φωτογραφίες ἐφάνταζε ὁ τίτλος : «Δραπέτευσις καταδίκου ἀπό τήν Τουλώνα» καί πιό κάτω : «Κατάφθασε ὁ δραπέτευσις (µυστηριωδῶς δικός Κάρλος Ρεζάν, ὁ δολοφόνος τοῦ Παρισινοῦ τραπεζίτου Χαντρώλ, ὁ ὁποῖος καταδικασθείς εἰς θάνατον καί τυχών χάριτος µετετράπη τήν ποινή του εἰς ἰσόβια δεσµά. Ἡ ἀστυνοµία εὑρίσκεται ἐπί τά ἴχνη τοῦ δολοφόνου καθ' ὅσον πρίν δραπετεύσῃ ἄφησε νά ἐννοηθῇ ὅτι θά πήγαινε νά ἐκδικηθῇ τούς µάρτυρας κατηγορίας τῆς δίκης του».

Ἐνῶ διάβαζε, τό πρόσωπο τοῦ Παύλου Μορού ὁλοένα καί γινόταν σκοτεινότερο. Στό τέλος οὔτε αὐτός κατώρθωσε νά συγκρατήσῃ µιά κραυνή τρόµου.

Τότε ὁ ἄγνωστος συνταξιδιώτης γυρνῶντας πρός τους δύο, εἶπε µέ βαρειά φωνή :

–Μήπως ἡ κυρία δέν αἰσθάνεται τόν ἑαυτό της καλά ; Μπορῶ νά τή βοηθήσω ;

–Ὄχι, ὄχι... Εὐχαριστῶ, κά

ΜΙΑ ΣΕΙΡΗΝ

ΜΙΣΗ ΨΑΡΙ... ΜΙΣΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τί ἀφηνεῖται εἰς ἕνα Παρισινὸν δημοσιογράφον μία μοναδικὴ γυναῖκα - φαινόμενον.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ

Μία Σειρήν! Ἐν πλήρει Εἰκοστῷ Αἰῶνι! Ποιὸς θὰ τὸ ἐφαντάζετο ποτέ; Καὶ ὅμως εἶνε πραγματικότης. Εἰς ἕνα προάστειον τῶν Παρισίων, λίγα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ μιὰ κλινική, ζῇ ἐπὶ ἑπτὰ τώρα τὸ μοναδικὸν αὐτὸ φαινόμενον. Ὀνομάζεται Γκιτέλλα Φέντελ καὶ εἶνε Ἰσραηλῖτις. Οἱ νοσηλευόμενοι ὅμως εἰς τὴν ἰδίαν κλινικὴν καὶ αἱ νοσοκόμοι, τὴν ὀνομάζουν... Ἀντινέα, ὅπως ὁ Μπενουὰ ἀπεκάλει τὴν ἡρωΐδα του, ποὺ εἶχε στήσει τὸ βασίλειό της, τὸ βασίλειο τοῦ μύθου καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ, μέσα στὰ θάθη τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου.

Τὴν εἶδα χθές, ἔμεινα μαζί της μίαν ὁλόκληρην ὥραν. Τῆς ἐμίλησα καὶ μοῦ διηγήθη τὴν δυστυχίαν της.

Κλεισμένη μέσα στὸ δωμάτιό της, ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της, δὲν ἔχει καμμίαν ἀντίληψιν τοῦ ἔξω κόσμου, δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τὴν χαρὰν τοῦ... θαδίσματος.

Ἔως τὴν μέσην εἶνε σωστὴ γυναῖκα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στρεβλωμένο καὶ ἡμιπαράλυτο ἀριστερό της χέρι, ποὺ δίδει τὴν ἐντύπωσι φτεροῦ ψαριοῦ, τίποτε ἄλλο τὸ ἐξαιρετικὸ ἐως τὴν μέσην. Ἀπ' αὐτὴν καὶ κάτω πλέον, τὸ σῶμα λαμβάνει μίαν σφηνοειδῆ μορφήν, γίνεται κάτι σὰν «τιρμπουσὸν» τὸ δὲ δέρμα σκληρύνεται καὶ γίνεται στιλπνόν.

Εἶνε μισὴ γυναῖκα καὶ μισὸ ψάρι. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὴν κατεβάζουν στὴν δεξαμενὴ τοῦ κήπου καὶ ἐκεῖ κολυμπᾷ μέχρι πρωΐας.

Πολλοὶ ἰατροὶ προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον. Μερικοὶ εἶπαν ὅτι πρόκειται περὶ παθήσεως τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, παθήσεως ἥτις ἐνεφανίσθη καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκυοφορεῖτο ἀκόμη. Ἀποτέλεσμα τούτου ἦτο τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος νὰ προσβληθῇ ἀπὸ ἀτροφίαν, ἐνῷ ταυτοχρόνως οἱ μυῶνες συνεσπῶντο καὶ τὸ δέρμα ἐρυτιδοῦτο, σχηματίζων τοιουτοτρόπως ἕνα εἶδος λεπιῶν.

Γεννήθηκε στὴν Πολωνία, τὸ 1898. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ ἐτῶν, ἔφυγε νιὰ τὴν Γαλλίαι μὲ τοὺς δικούς της, ἀλλαξε διάφορα νοσοκομεῖα καὶ κατέληξεν εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ ἰατροῦ Φρανσαὶ εἰς τὴν Ναντέρ ὅπου εὑρίσκεται ἀπὸ ἡλικίας 17 ἐτῶν.

Τὸ ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖον, ἀφηγεῖται ἡ ἰδία, διότι ὅλοι εἶνε εὐγενεῖς ἀπέναντί της. Μίαν ἡμέραν ἐδιάβασε κάποιο ποίημα, τῆς ἤρεσε δὲ τόσο πολύ, καὶ τὸ ἔμαθε ἀπ' ἔξω. Τὸ μεσημέρι ὅταν ὁ ἰατρὸς τὴν ἐπεσκέφθη, τοῦ τὸ ἀπήγγειλε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸ ἔκανε ἡ ἰδία. Ἐκεῖνος τὴν ἐπίστεψε καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τοῦ γράψῃ ἕνα ἄλλο ἐπὶ θέματος ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ ἰδιος.

—Τοιουτοτρόπως μοῦ λέγει, ἔγινα καὶ ποιήτρια. Ἡ κατάστασίς δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ γράψω, ἤμπορα ὅμως νὰ σκέπτωμαι. Μερικὲς γνωστὲς μου νοσοκόμες ἢ ἐπισκέπτριες, ἔρχονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τοὺς ὑπαγορεύω τὰ ποιήματά μου. Ἔτσι ἐγέμισε αὐτὸ τὸ χονδρὸ τετράδιο ποὺ θἀκέπετε. Θέλετε νὰ τὸ δ·τ·βάσετε;

Παίρνω τὸ πρωτότυπο λεύκωμα, τὸ γραμμένο ἀπὸ δέκα τοιλάχιστον διαφορετικὰ χέρια καὶ διαβάζω μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματά του. Ἐνῷ ἀκόμη διαβάζω, μὲ διακόπτει:

—Δὲν σᾶς φαίνεται περίεργον τὸ ὅτι κατόρθωσα νὰ συνδεθῶ τόσο μὲ τὴν ζωήν; Δὲν νομίζετε ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει κάποιο μυστήριο; Εἶμαι μήπως ἄρρωστη; Εἶμαι ἀτελής; Ὄχι θέβαια. Τότε τί εἶμαι λοιπόν; Καὶ ἐξακολουθεῖ:

—Ἀκοῦστε με! Εἶμαι ἡ ποίησις... προσωποποιημένη. Εἶμαι τὸ ὀρυκτὸν ποὺ κατέχει στὴν καρδιὰ τοῦ κόσμου. Ἡ ὥρα τοῦ Θεοῦ ἦχησεν. Ἀκούσατε, ἀκούσατε...

Μιὰ νοσοκόμος εἰσέρχεται.

—Τὴν ἐνεσίν σας, δεσποινίς...

Ἡ γοητεία διακόπτεται. Ἡ μορφὴ χύνεται μέσα σὲ μιὰ φλέβα τοῦ κατάλευκου ἀσθενικοῦ χεριοῦ τῆς.

Δέκα τέσσαρες ἢ δέκα πέντε γραμμάρια τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ζήσῃ, μοῦ ἐξηγεῖ ἡ νοσοκόμος.

Χαιρετῶ δι' ὑποκλίσεως καὶ φεύγω. Ἡ Σειρὴν δὲν μὲ θέλει. Τὴν ὥραν ὅμως ποὺ διασκελίζω τὴν θύραν, μιὰ φωνὴ ἀσθενική, ἀλλὰ καὶ διαπεραστική σὰν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὰ θάθη τῆς θαλάσσης, ἐκεῖ ποὺ Ποσειδῶνες καὶ Νηρηΐδες ποιέζουν ξεφωνίζοντας, ἔρχεται ὡς τ' αὐτιά μου.

—Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν.

ΑΝΤΡΕ ΣΕΡΖΑΚ

ΕΝΩ ΕΞΩΡΑΪΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ

Πῶς ἐλειτουργοῦσαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ πόσα κέρδη ἀποφέρουν σήμερον εἰς τὸ δημόσιον

Εἶναι ἀναμφισθήτητον, ὅτι αἱ ἰαματικαὶ πηγαὶ, ἐπαιζαν σπουδαῖον ρόλον, ἀνέκαθεν, τόσον εἰς τὸν τόπον μας, ὅσον καὶ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ὡς θεραπευτικὸν μέσον ἐπὶ διαφόρων ἀσθενειῶν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶναι πλουσιώτατον εἰς πάσης φύσεως ἰαματικὰς πηγάς, μόλις κατά τὸ τελευταῖα χρόνια ἐδόθη ἡ πρέπουσα προσοχὴ καὶ ἀρχίσε νὰ συστηματοποιῆται κάπως ἡ ἐκμετάλλευσίς των. Διότι ἄλλοτε ναὶ μὲν ἦσαν παγκοίνως γνωσταὶ αἱ θαυματουργαὶ αὐτόχρημα ἰδιότητές των, ἀλλ' ἡ ἐλλειψις ἑνὸς συγχρονισμένου συστήματος ἐκμεταλλεύσεως, ἡ ἀνυπαρξία καὶ τῶν στοιχειωδῶς ἀπαραιτήτων ἀνέσεων διὰ τοὺς λουομένους καί, ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν, πολλὲς φορὲς καὶ τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα, τίς καθίστων ἀπροσίτες διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν ἀνάγκην των, οἱ ὁποῖοι ἐτρέποντο εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, πρὸς μεγάλην ζημίαν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς Χώρας.

Τελευταίως ἄρχισαν καὶ τὸ Κράτος καὶ οἱ ἐπιχειρηματίαι ν' ἀντιλαμβάνωνται τί ἀνεξάντλητος πηγὴ πλούτου διὰ τὸν τόπον μας εἶναι αἱ ἰαματικαὶ πηγαὶ καὶ νὰ καταβάλλουν φιλοτίμους προσπαθείας ὥστε νὰ τὰς κάμουν, ὄχι μόνον προσιτὰς διὰ τοὺς ἐντοπίους, ἀλλὰ καὶ ἑλκυστικὰς διὰ τοὺς ξένους, ὥστε, ὄχι μόνον ν' ἀποφευχθῇ ἡ ἐκροή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιτευχθῇ σοβαρότάτη εἰσροὴ συναλλάγματος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἐντατικὴν ἐκμετάλλευσιν των. Ἤδη καὶ αἱ ἁρμόδιαι κρατικαὶ ὑπηρεσίαι διὰ σειρᾶς μέτρων τείνουν νὰ τελοιοποιήσουν τὸ σύστημα ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἰαματικῶν πηγῶν μας, εἰς τρόπον ὥστε καὶ προσιταὶ νὰ εἶναι εἰς πάντας καὶ νὰ παρέχουν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας των ὅλας τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς εὐκολίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχή μας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ κρίνομεν σκόπιμον ν' ἀσχοληθῶμεν κάπως ἐκτενέστερον μὲ τὰς Ἑλληνικὰς ἰαματικὰς πηγὰς καὶ τὴν ἱστορίαν των.

Χρῆσις τῶν ἰαματικῶν ὑδάτων ἐγένετο ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Λαοὶ ἀπέδιδον πολὺ μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητα τῶν ὑδάτων καὶ τοῦτο διότι ὁπου καὶ ν' ἀνοίξωμεν τὴν ἱστορίαν θὰ ἴδωμεν ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐλούοντο καὶ μάλιστα μέχρι σχολαστικισμοῦ.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν φοινικὴν ἐλούοντο τακτικὰ παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Ἰουδαίαν ἐπίσης. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ ἡ θρυλικὴ Λίμνη τοῦ Σιλοὰμ ὅπου κατ' ἔτος συνηθροίζοντο πλήθη ἀσθενῶν διὰ νὰ μπορέσουν νὰ λούσουν μέσα καὶ νὰ γιατρευθοῦν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα οἱ λουτρῆρες ἦσαν εἷς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν γιατὶ οἱ πρόγονοί μας ἤσαν πολὺ καθαροὶ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου καθὼς καὶ ἀνωτέρω εἴπαμεν ἐκτιμοῦσαν πολὺ τὴν θεραπευτικὴν τοῦ ὕδατος, δὲν περνοῦσε σχεδὸν ἡμέρα χωρὶς νὰ κόμουν τὸ λουτρό τους.

Ἐπίσης εἰς τὰς Παλαίστρας μετὰ τοὺς ἀγῶνας ἐπαίρναν τὸ λουτρό τους οἱ παλαισταί, γιατὶ ἔτσι ἀνοίγουν οἱ πόροι τοῦ σώματος καὶ ἀφίνουν ἐλεύθερα νὰ ἐγοῦν ὅλαι αἱ ἀκάθαρτοι οὐσίαι.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν δὲ Ἀκρόπολιν ὑπῆρχε λουτρὸν διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Μυκηνῶν ἀνεκαλύφθη λουτρὸν μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς εὐκολίας τῆς ἐποχῆς.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Τιρύνθων ἀνεκαλύφθη λουτρὸν μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς εὐκολίας τῆς ἐποχῆς.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Μυκηνῶν ἀνεκαλύφθη λουτρὸν μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς εὐκολίας τῆς ἐποχῆς.

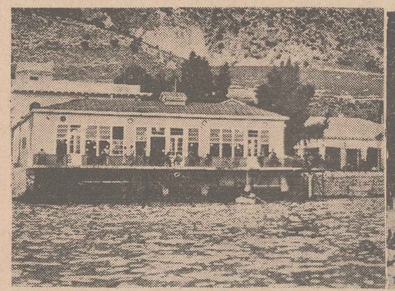

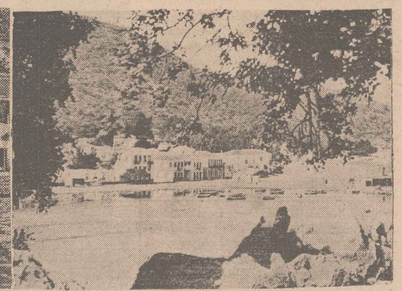

Δύο ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας λουτροπόλεις μας. Ἀριστερά: Ἄποψις τῆς παραλίας τῶν Μεθάνων. Δεξιά: Μία ἄποψις τοῦ Λουτρακίου.

Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἰαματικῶν πηγῶν ἀνῆκε εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ θεὸς τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἰατρικῆς. Ἐπὶ τῶν πηγῶν αὐτῶν ἐκτίζοντο ναοὶ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ καὶ ἐκεῖ ἐθεραπεύοντο οἱ ἀσθενεῖς. Ἐκτὸς τῶν ναῶν ὑπῆρχον καὶ ἄλλα κτίσματα διὰ τὴν διαμονὴν τῶν ἀσθενῶν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θεραπειῶν. Ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἀσκληπιείου τῆς Ἐπιδαύρου ὑπῆρχε θέατρον διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἐπισκεπτῶν. Ἐπὶ τῶν πηγῶν τῆς Ἐπιδαύρου ὑπῆρχε καὶ ἱππόδρομος διὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁρμάτων. Ἐπὶ τῶν πηγῶν τῆς Ἐπιδαύρου ὑπῆρχε καὶ ἱππόδρομος διὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἁρμάτων.

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΙΑΤΑΣΣΟΥΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΛΑΘΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Χάιμε Θέμπερ, μόνος απόγονος της μεγάλης ισπανικής οικογενείας των Θέμπερ, που εκατονικούσαν εις την Μαγιόρκαν των Βαλεαρίδων, είχε περιέλθει εις την έσχατην ένδειαν και τό ονομαστόν αρχοντικόν του εις την Λος Πάλμας κατέρρεε. Εις τό -έλος απεφάσισε να νυμφευθή την κόρην του ντόν Μπενίτο Βάλλς, πλουσίαν και ώραίαν νέαν, εβραϊκής όμως καταγωγής.

Ο Χάιμε έφυγε από τό σπίτι του, δια να κατευθυνθή εις τού Μπενίτο Βάλλς, όπου θά έγινε τό μεσιτάρι. Στό δρόμο συνήντησε τόν Πάμπλο Βάλλς. Ο Πάμπλο άντετάχθη στόν γάμο τού Χάιμε με τήν ανεψιά του, γιατί αύτη ήτανε εβραϊκής καταγωγής και θά έ-δημιουργείτο μέγα σκάνδαλον στή Μαγιόρκα. Ο Χάιμε δέν ήξευρε τί νά κάμη και στήν έπιστροφή του στόν Πάλμας συνήντησε τόν λαθρέμπορο Ντόν Κλαπές, έναν περίεργο τύπο και φίλο του. Κι' αύτός τόν συνεβούλευσε νά μήν πάρη την κόρη τού ντόν Μπενίτο. Με τήν οικονομική ένίσχυσι του Κλαπές έφυγε στήν "Ιβιθα, όπου έμεινε στόν πύργο, που είχε κληρονομήσει. Αλλά ήρεμα έζήρευε και κυνηγούσε και έ-τσι περνούσε τόν καιρό του. Μιάν ημέρα στόν πύργο ήλθε ο γαμπρός τού γεωργού Πέπ και μ' αύτόν άρχισε νά κουβεντιάζη γιά τήν άδελφή του, την ώμορφη Μαργαλίδα, πού την όνόμασαν "Λυκοβάλα, και γιά έναν σιδερά, θεραπερ.

(Συνέχεια άπ' τό προηγούμενο) .

Ο Πέπ έν τούτοις και ή γυναίκα του, έβλεπον, θέβαια, παντού πάντα, τόν ανεψιόρ. Η Μαργαλίδα και ο άδελφός της, τόν εξέβοντο σαν ένα ισοπαλές πρόσωπον που θά έπρεπε νά μακρυνές χώρες, γιατί ή "Ιβιθα είνε σίγουρα, τό πιό ώμορφο μέρος τού κόσμου άλλά όμως δέν ήταν φτιαγμένη γιά πρώτες ήμέρες, άποκλειστικά, άπνοοπλημένοι μ' αυτόν, άπό τήν έπιφάνεια άλλων αύτών των νέων και ή άλλαγή που έπεβαλαν στίς συνηθείες τού σπιτιού, έκαμαν ώστε νά προφέρουν λιγότερα λόγια.

"Ησαν άνήσυχοι γιά τό μέλλον. Ποιός άζιξε νά γίνη άνδρας της Μαργαλίδας;...

Τίς νύκτες του χειμώνα, ο θέμπερ, κλεισμένος στόν πύργο του, έθλεπεν έπίμονα ένα μικρό φώς, πού έλαμπε μακρυά στόν κάμπο. "Ητανε ή λάμπα τού σπιτιού στό Σαν Μαγιόρκι. Άκόμη και τίς νύκτες, πού δεν έ-γίνοταν φεστείγ κι οικογένεια θάταν μάνη κοντά στό τζάκι, έμεινε στόν πύργο. "Οχι, δέν θά κατέβαινε.

Πού ήσαν οι ώμορφες βραδυές τού καλοκαιριού, τότε, πού μαζεύονταν κάτω άπό την κληματαριά τού Σαν Μαγιόρκι;

Ός άργά την νύκτα, ο Χάιμε, καθισμένος στό πέτρινο κάθισμα, μέ συντροφιά όλη την οικογένεια και τόν μπάρμπα Βεντολέρα, άπεθαυμάζετε μαζί τους τόστρα, πού τρεμούλιαζαν στόν σκοτεινό ουρανό.

Η Μαργαλίδα τραγουδούσε παληά τραγούδια τού νησιού, μέ παιδιάτικη φωνή, πιό δροσερή και πιό θαυμγή απ' αύτά τού Χάιμε, άπό την αύρα πού σκόρπιζε άνάλαφρους φιθύρους στήν βαθειά σιγή της νύκτας. Ο Πέπ, παίρνοντας τό ύφος άτρωτήτου έξερευνητού, ίστορούσε τίς περιπέτειες του στήν Ίπρά, την έποχή, πού, στρατιώτης, υπηρέτησε στίς μαρκρυνές και σκεδόν φανταστικές έκείνες χώρες, την Καταλωνία και την έπαρχία της Βαλένθιας.

Ο σκύλλος, κουλουριασμένος στά πόδια του σάν άκουε τίς ίστορίες τού φέντη, τόν κοίταζε άλοέρα στό πρόσωπο. Συχνά, τή πιπές έφυγε στόν "Ιθιδα, όπου έμεινε στόν πύργο, που είχε κληρονομήσει. Αλλά ήρεμα έβάρευε και κυνηγούσε και έ-τσι περνούσε τόν καιρό του. Μιάν ημέρα στόν πύργο ήλθε ο γαμπρός τού γεωργού Πέπ και μ' αύτόν άρχισε νά κουβεντιάζη γιά τήν άδελφή του, την ώμορφη Μαργαλίδα, πού την όνόμασαν "Λυκοβάλα, και γιά έναν σιδερά, θεραπερ.

Μά πρό παντός τίς νύκτες τού φεστείγ, ο Χάιμε έ-οιωθε περισσότερο τό βάρος της μονώσεώς του. Χωρίς νά καταλαβαίνη τί τόν τράβούσε, έμενε στήν πόρτα τού πύργου του άκόμη έβλεπε κατά τό Σαν Μαγιόρκι..

Ο άπαίσιος θέρρερ ήταν, θέβαια, κι' αύτός έκεί, καθώς κι' έκείνος ο φουκαράς ο Καντό, καθώς και όλοι έκείνοι οι τρακείς χωριάτες μέ τά κονδυλοειδή τους φορέματα. Πώς μπόρεσε νά διασκεδάζη άνάμεσά τους;

Την έπομένη, όταν ο Καπελλανέτ πλθε νά φερη στόν πύργο τό μεσημβρινό γεύμα, ο Χάιμε τόν ένέτρεψε έρωτήσεις γιά δσα συνέβησαν τό προηγούμενο βράδυ στό σπίτι.

Άκουόντας τίς άπαντήσεις τού Καπελλανέτ, ένόμιζε πώς έβλεπε την οικογένεια νά τραγη, βιαστικά, νά νέωσι έτοιμοι σε λίγο πού θάρχιζαν. Και καταπλέον οι μνηστήρες Η Μαργαλίδα ξεκρεμούσε άπό τό τσάνι τό κρεμασμένο κοντά στό τραπέζι γιά νά φέρουν τό φαγητό, γορτύνε τίς φόρμες και φρού εστολίζοταν, έκαρφίτωνε στό στήθος της ένα παρφούμ. Ο φίλες της Μαργαλίδας, βλέπονταν μικρό στό στήθος της και έδενε μιά φαρδιά κορδέλλα, στήν άκρη της βαρειάς πλεξίδας της. Επειτα, έπερνούσε στό λαιμό της τίς χρυσές άλυσίδες που τής έδωσε η μπτέρα της και πήγαινε νά καθίση στό χειμωνιάτικο σκαλί που έσκέπαζε μιά άπό τίς καρέκλες της κουζίνας.

Ο πατέρας έγέμιζε την πίπα του σέ μια γωνία, ή μητέρα έπλενε καλάθια άπο καλά μι, ένώ ο Καπελλανέτ στεκόταν στήν πόρτα, κάτω άπό την κληματαριά, όπου τά παλληκάρια μαζεύονταν έν σιγή γιά την έρωτικήν έξομολόγησι.

Άφού συνεννοήθηκαν γιά την σειρά πού θ' άκολουθούσαν, γιά νά μιλήσουν μέ τη νέα, ο νιός του πήτο άρκετή ώρα σ' αύτόν.

Ο Καπελλανέτ έπρεπε νά φύγη κεφάλι, άρνητικά. Ο θέρρερ δέν έπροκρούσε περισσότερο άπό τούς άλλους άντιπάλους του στήν έκτίμηση της Μαργαλίδας, και ο Καπελλανέτ δέν φαινόταν νά λυπάται γι' αύτό πολύ.

Ο θαυμασμός του γιά τόν θέρρερ είχε κάπως ψυχρανθή.

Συνήθως, ο έρως έζαπτεται τό θάρρος και γι' αύτό όλα τά παλληκάρια πού έτριγυρίζαν την Μαργαλίδα, έπουσαν έζαφνα νά φοβούνται τόν τρομερό Βέρρερ, άφ' ότου έγινεν έντιπαλός των. Απεφεύγονντο μάλιστα τόσο, ώστε νά τόν κορεϊδεύουν.

Ένα βράδυ παρουσιάσθηκε μέ μιά κιθάρα γιά νά ξεφαντώση περισσότερο άπό τούς άλλους την προσοχή της Μαργαλίδας.

Όταν πλθε ή ώρα του, έκάθησε κοντά στήν Μαργαλίδα, έκούρτισε τό όργανό του και άρχισε νά τραγουδά τραγούδια μεσογειάκα πού έμαθε στό κάτεργο της Βαλένθιας. Προτού άποσπάση άπό την κιθάρα τις πρώτες νότες, έβγαλε άπό τή μέση του ένα πιστόλι, και τό άκουμπησε νεμάτο στό μπρο του. Ετοιμος νά πυροβολήση τόν πρώτο πού θ' άποτολμούσε νά τόν διακόψη.

Βαθειά σιγή άκολούθησε αύτό τόν φευτοπαλληκαρισμό και τά πρόσωπα έμειναν άπαθή.

Ο Βέρρερ έτραγούδησε όσα τού θάσταζε ή καρδιά, μέ τό πιστόλι πάντα στό μπρο και μέ όφος θριαμβευτού. Κατά την έζοδο όμως άπό τό σπίτι, ένώ τά παλληκάρια έσκόρπιζαν στό σκοτάδι τού κοιμισμένου κάμπου, μέ εύρωνικά καλπνχτίσματα, δυό πέτρες σφυροκόπησαν άπό άσφαλισμένο χέρι, ζάπλωσαν τον φανφαρόνο χάμω. Άπό τότε και γιά πολλές βραδυές δέν ήθελε νά μάθη κανείς τίποτα μή δείξη τό δειλινό μέ επιδέσμους κεφαλής πού θύτε κάν έζήτησε νά μάθη ποιός τόν έχτύπησε. Τόζερε πώς οι άντιπαλοί του ήσαν πολλοί καί οι' αύτους έπρεπε νά προστεύουν οι γονείς τους, οι θείοι τους, τά άδέλφια τους, δηλαδή τό τέτρατο τών κατοίκων τού νησιού, που ήσαν έτοιμοι γιά την τιμή της οικογενείας, νά πάρουν μέρος σε μιά όποιαδήποτε δεντέττα.

—Μού φαίνεται, έλεγε ο Πεπέτ, πώς ο θέρρερ δέν είνε τόσο μονήσιος, όσο τόν λένε. Ξεις τί λέτε, ντόν Χάιμε;

Όταν ή έρωτική αγρυπνία τελείωνε και ή Μαργαλίδα είχε μιλήσει μέ όλους τούς μνηστήρας, ο πατέρας του κοιμώταν σε μιά γωνία, χασμουριόταν ήκηρά:

—Εννοήμιση!... Στό κρεββάτι, έλεγε. Μπόνα νύτ!

Και τότε οι άτλοτ έγκατέλειπαν τό σπίτι. Και σέ λίγο άκούονταν τά βήματά τους καί οι φωνές τους νά χάνωνται στή νύκτα.

Μιλώντας γι' αυτές τις συγκεντρώσεις, κατά την διάρκεια τών οποίων βρισκόταν σ' ένα κύκλο γενναίων και καλά άπλισμένων συντρόφων, ο Πεπέτ ζονάρχιζε ν' άναστενάζη ένθυμούμενος τό περίφημο μαχαίρι. Ποτε λοιπόν ο ντόν Χάιμε θ' άποφάσιζε νά μιλήση στόν πατέρα του, γιά νά τόν πείση νά δώση στό γιιό του τό οικογενειακό τούτο στολίδι;

Άφού λοιπον ο σενιόρ άργούσε τόσο νά μιλήση, έπρεπε νά θυμηθή την ύπόσχεσί του και νά τού έκαμε δώρο ένα μαχαίρι.

Τί μπορούσε ν' κάμη ένας άντρας χωρίς ένα σύντροφο πιορμιο; Πού μπορούσε νά παρουσιασθή;

Υπομονή! άπήντησεν ο θέμπερ. Μιά άπο αύτές τίς ημέρες θά πάω στήν πόλι και θάχης τό μαχαίρι σου...

Πράγματι, ένα πρωί, έτράθηξε στήν πρωτεύουσα τού νησιού, έπιθυμώντας νά ίδή κάτι καινούργιο, ν' άλλαξη άέρα και νά ποικίλη τίς έντυπώσεις του, μετά την διαμονή του μέσα στούς χωρικούς. Η "Ιθιθα φάνηκε μεγάλη πόλις σ' αυτόν που είχε γυρίσει όλη την Εύρωπη. Κατηυθύνθη σ' ένα μαγαζί που άγόρασε, γιά τόν Πεπέτ, τό μεγαλείτερο και τό άριστερο των μαχαιριών. "Ενα όπλο τεραστίων διαστάσεων, ικανό νά σβύνη την φιλη του μ.κ.αιρού τού παππού του.

Τό μεσημέρι ο θέμπερ, κουρασμένος άπό τούς άσκόπους πηγαινοερκομούς του στήν συνοικία τών φαράδων και τούς παλπιούς δρόμάκους, έμπήκε στό μονοδικό ξενοδοχείο της πόλεως, γιά νά συναντήση τούς συνηθισμένους πελάτες. Στην τραπεζαρία μεσικοί στρατιωτικοί, νεαροί άνθυπολοχαγοί του τάγματος τών κυνηγών που άποτελούσε την φρουρά του νησιού.

Η μόνη έπιθυμία όλων αύτών των άξιωματικών, ο μονοδικός σκοπός της ύπάρξεώς τους ήταν νά έπιτύχουν μια άδεια, γιά νά περάσουν μερικές ήμέρες στην Μαγιόρκα ή στήν ήπειρωτική Ισπανία, μακρυά άπό τό έκβικο και ένάρετο αύτό νησί, όπου οί ξένοι νέοι έγεννοτο δεκτοί μονον ώς σύζυγοι.

Η έλλειψις γυναικών! Τά δυστυχισμένα παλληκάρια δέν είχαν κανένα άλλο θέμα συζητήσεως. Και ο θέμπερ καθισμένος στό μεγάλο τραπέζι του έστιατορίου, έπεδοκίμαζε έν σιγή τό θυμό τους και τά παράπονά τους. "Ηταν κι' αύτός κουρασμένος και άπδιασμένος. Τού φαινόταν πώς κι' αύτός δρισκόταν σε φυλακές, όπου ύπεβάλλετο στίς σκληρότερες στερήσεις. Τώρα ή πρωτεύουσα τού νησιού τού φαινόταν πόλις άπελπιστικής μονοτονίας, μέ τά κορίτσια της κλεισμένα σάν καλόγρητες. Με τούς χωρικούς ήταν κα-λύτερα. Εδέλπε σ' αύτούς μιά χαρά έλευθερίας, όπου στήν άφελειά τους οι γυναίκες έγκατελείποντο στή φυσική τους στοργή και τόν άγριο χορτάρι, τό άμόνητο, που τούς είχαν κληρροδοτήσει τά πρωτόγονα ένστικτα.

Οικογένεια θάταν μάνη κοντά στό τζάκι, έμεινε στόν πύργο. "Οχι, δέν θά κατέβαινε.

Πού ήσαν οι ώμορφες βραδυές τού καλοκαιριού, τότε, πού μαζεύονταν κάτω άπό την κληματαριά τού Σαν Μαγιόρκι;

Ός άργά την νύκτα, ο Χάιμε, καθισμένος στό πέτρινο κάθισμα, μέ συντροφιά όλη την οικογένεια και τόν μπάρμπα Βεντολέρα, άπεθαυμάζετε μαζί τους τόστρα, πού τρεμούλιαζαν στόν σκοτεινό ουρανό.

Η Μαργαλίδα τραγουδούσε παληά τραγούδια τού νησιού, μέ παιδιάτικη φωνή, πιό δροσερή και πιό θαυγή απ' αύτά τού Χάιμε, άπό την αύρα πού σκόρπιζε άνάλαφρους φιθύρους στήν βαθειά σιγή της νύκτας. Ο Πέπ, παίρνοντας τό ύφος άτρωτήτου έξερευνητού, ίστορούσε τις περιπέτειες του στήν Ίπρά, την έποχή, πού, στρατιώτης, υπηρέτησε στίς μαρκρυνές και σκεδόν φανταστικές έκείνες χώρες, την Καταλωνία και την έπαρχία της Βαλένθιας.

Ο σκύλλος, κουλουριασμένος στά πόδια του σάν άκουε τίς ίστορίες τού φέντη, τόν κοίταζε άλοέρα στό πρόσωπο. Συχνά, τή πιπές έφυγε στόν "Ιθιδα, όπου έμεινε στόν πύργο, που είχε κληρονομήσει. Αλλά ήρεμα έβάρευε και κυνηγούσε και έ-τσι περνούσε τόν καιρό του. Μιάν ημέρα στόν πύργο ήλθε ο γαμπρός τού γεωργού Πέπ και μ' αύτόν άρχισε νά κουβεντιάζη γιά τήν άδελφή του, την ώμορφη Μαργαλίδα, πού την όνόμασαν "Λυκοβάλα, και γιά έναν σιδερά, θεραπερ.

Μά πρό παντός τίς νύκτες τού φεστείγ, ο Χάιμε έ-οιωθε περισσότερο τό βάρος της μονώσεώς του. Χωρίς νά καταλαβαίνη τί τόν τράβούσε, έμενε στήν πόρτα τού πύργου του άκόμη έβλεπε κατά τό Σαν Μαγιόρκι..

Ο άπαίσιος θέρρερ ήταν, θέβαια, κι' αύτός έκεί, καθώς κι' έκείνος ο φουκαράς ο Καντό, καθώς και όλοι έκείνοι οι τρακείς χωριάτες μέ τά κονδυλοειδή τους φορέματα. Πώς μπόρεσε νά διασκεδάζη άνάμεσά τους;

Την έπομένη, όταν ο Καπελλανέτ πλθε νά φερη στόν πύργο τό μεσημβρινό γεύμα, ο Χάιμε τόν ένέτρεψε έρωτήσεις γιά δσα συνέβησαν τό προηγούμενο βράδυ στό σπίτι.

Άκουόντας τίς άπαντήσεις τού Καπελλανέτ, ένόμιζε πώς έβλεπε την οικογένεια νά τραγη, βιαστικά, νά νέωσι έτοιμοι σε λίγο πού θάρχιζαν. Και καταπλέον οι μνηστήρες Η Μαργαλίδα ξεκρεμούσε άπό τό τσάνι τό κρεμασμένο κοντά στό τραπέζι γιά νά φέρουν τό φαγητό, γορτύνε τίς φόρμες και φρού εστολίζοταν, έκαρφίτωνε στό στήθος της ένα παρφούμ. Ο φίλες της Μαργαλίδας, βλέπονταν μικρό στό στήθος της και έδενε μιά φαρδιά κορδέλλα, στήν άκρη της βαρειάς πλεξίδας της. Επειτα, έπερνούσε στό λαιμό της τίς χρυσές άλυσίδες που τής έδωσε η μπτέρα της και πήγαινε νά καθίση στό χειμωνιάτικο σκαλί που έσκέπαζε μιά άπό τίς καρέκλες της κουζίνας.

Ο πατέρας έγέμιζε την πίπα του σέ μια γωνία, ή μητέρα έπλενε καλάθια άπο καλά μι, ένώ ο Καπελλανέτ στεκόταν στήν πόρτα, κάτω άπό την κληματαριά, όπου τά παλληκάρια μαζεύονταν έν σιγή γιά την έρωτικήν έξομολόγησι.

Άφού συνεννοήθηκαν γιά την σειρά πού θ' άκολουθούσαν, γιά νά μιλήσουν μέ τη νέα, ο νιός του πήτο άρκετή ώρα σ' αύτόν.

Ο Καπελλανέτ έπρεπε νά φύγη κεφάλι, άρνητικά. Ο θέρρερ δέν έπροκρούσε περισσότερο άπό τούς άλλους άντιπάλους του στήν έκτίμηση της Μαργαλίδας, και ο Καπελλανέτ δέν φαινόταν νά λυπάται γι' αύτό πολύ.

Ο θαυμασμός του γιά τόν θέρρερ είχε κάπως ψυχρανθή.

Συνήθως, ο έρως έζαπτεται τό θάρρος και γι' αύτό όλα τά παλληκάρια πού έτριγυρίζαν την Μαργαλίδα, έπουσαν έζαφνα νά φοβούνται τόν τρομερό Βέρρερ, άφ' ότου έγινεν έντιπαλός των. Απεφεύγονντο μάλιστα τόσο, ώστε νά τόν κορεϊδεύουν.

Ένα βράδυ παρουσιάσθηκε μέ μιά κιθάρα γιά νά ξεφαντώση περισσότερο άπό τούς άλλους την προσοχή της Μαργαλίδας.

Όταν πλθε ή ώρα του, έκάθησε κοντά στήν Μαργαλίδα, έκούρτισε τό όργανό του και άρχισε νά τραγουδά τραγούδια μεσογειάκα πού έμαθε στό κάτεργο της Βαλένθιας. Προτού άποσπάση άπό την κιθάρα τις πρώτες νότες, έβγαλε άπό τή μέση του ένα πιστόλι, και τό άκουμπησε νεμάτο στό μπρο του. Ετοιμος νά πυροβολήση τόν πρώτο πού θ' άποτολμούσε νά τόν διακόψη.

Βαθειά σιγή άκολούθησε αύτό τόν φευτοπαλληκαρισμό και τά πρόσωπα έμειναν άπαθή.

Ο Βέρρερ έτραγούδησε όσα τού θάσταζε ή καρδιά, μέ τό πιστόλι πάντα στό μπρο και μέ όφος θριαμβευτού. Κατά την έζοδο όμως άπό τό σπίτι, ένώ τά παλληκάρια έσκόρπιζαν στό σκοτάδι τού κοιμισμένου κάμπου, μέ εύρωνικά καλπνχτίσματα, δυό πέτρες σφυροκόπησαν άπό άσφαλισμένο χέρι, ζάπλωσαν τον φανφαρόνο χάμω. Άπό τότε και γιά πολλές βραδυές δέν ήθελε νά μάθη κανείς τίποτα μή δείξη τό δειλινό μέ επιδέσμους κεφαλής πού θύτε κάν έζήτησε νά μάθη ποιός τόν έχτύπησε. Τόζερε πώς οι άντιπαλοί του ήσαν πολλοί καί οι' αύτους έπρεπε νά προστεύουν οι γονείς τους, οι θείοι τους, τά άδέλφια τους, δηλαδή τό τέτρατο τών κατοίκων τού νησιού, που ήσαν έτοιμοι γιά την τιμή της οικογενείας, νά πάρουν μέρος σε μιά όποιαδήποτε δεντέττα.

—Μού φαίνεται, έλεγε ο Πεπέτ, πώς ο θέρρερ δέν είνε τόσο μονήσιος, όσο τόν λένε. Ξεις τί λέτε, ντόν Χάιμε;

Όταν ή έρωτική αγρυπνία τελείωνε και ή Μαργαλίδα είχε μιλήσει μέ όλους τούς μνηστήρας, ο πατέρας του κοιμώταν σε μιά γωνία, χασμουριόταν ήκηρά:

—Εννοήμιση!... Στό κρεββάτι, έλεγε. Μπόνα νύτ!

Και τότε οι άτλοτ έγκατέλειπαν τό σπίτι. Και σέ λίγο άκούονταν τά βήματά τους καί οι φωνές τους νά χάνωνται στή νύκτα.

Μιλώντας γι' αυτές τις συγκεντρώσεις, κατά την διάρκεια τών οποίων βρισκόταν σ' ένα κύκλο γενναίων και καλά άπλισμένων συντρόφων, ο Πεπέτ ζονάρχιζε ν' άναστενάζη ένθυμούμενος τό περίφημο μαχαίρι. Ποτε λοιπον ο ντόν Χάιμε θ' άποφάσιζε νά μιλήση στόν πατέρα του, γιά νά τόν πείση νά δώση στό γιιό του τό οικογενειακό τούτο στολίδι;

Άφού λοιπον ο σενιόρ άργούσε τόσο νά μιλήση, έπρεπε νά θυμηθή την ύπόσχεσί του και νά τού έκαμε δώρο ένα μαχαίρι.

Τί μπορούσε ν' κάμη ένας άντρας χωρίς ένα σύντροφο πιορμιο; Πού μπορούσε νά παρουσιασθή;

Υπομονή! άπήντησεν ο θέμπερ. Μιά άπο αύτές τίς ημέρες θά πάω στήν πόλι και θάχης τό μαχαίρι σου...

Πράγματι, ένα πρωί, έτράθηξε στήν πρωτεύουσα τού νησιού, έπιθυμώντας νά ίδή κάτι καινούργιο, ν' άλλαξη άέρα και νά ποικίλη τίς έντυπώσεις του, μετά την διαμονή του μέσα στούς χωρικούς. Η "Ιθιθα φάνηκε μεγάλη πόλις σ' αυτόν που είχε γυρίσει όλη την Εύρωπη. Κατηυθύνθη σ' ένα μαγαζί που άγόρασε, γιά τόν Πεπέτ, τό μεγαλείτερο και τό άριστερο των μαχαιριών. "Ενα όπλο τεραστίων διαστάσεων, ικανό νά σβύνη την φιλη του μ.κ.αιρού τού παππού του.

Τό μεσημέρι ο θέμπερ, κουρασμένος άπό τούς άσκόπους πηγαινοερκομούς του στήν συνοικία τών φαράδων και τούς παλπιούς δρομάκους, έμπήκε στό μονοδικό ξενοδοχείο της πόλεως, γιά νά συναντήση τούς συνηθισμένους πελάτες. Στην τραπεζαρία μεσικοί στρατιωτικοί, νεαροί άνθυπολοχαγοί του τάγματος τών κυνηγών που άποτελούσε την φρουρά του νησιού.

Η μόνη έπιθυμία όλων αύτών των άξιωματικών, ο μονοδικός σκοπός της ύπάρξεώς τους ήταν νά έπιτύχουν μια άδεια, γιά νά περάσουν μερικές ήμέρες στην Μαγιόρκα ή στήν ήπειρωτική Ισπανία, μακρυά άπό τό έκβικο και ένάρετο αύτό νησί, όπου οί ξένοι νέοι έγεννοτο δεκτοί μονον ώς σύζυγοι.

Η έλλειψις γυναικών! Τά δυστυχισμένα παλληκάρια δέν είχαν κανένα άλλο θέμα συζητήσεως. Και ο θέμπερ καθισμένος στό μεγάλο τραπέζι του έστιατορίου, έπεδοκίμαζε έν σιγή τό θυμό τους και τά παράπονά τους. "Ηταν κι' αύτός κουρασμένος και άπδιασμένος. Τού φαινόταν πώς κι' αύτός δρισκόταν σε φυλακές, όπου ύπεβάλλετο στίς σκληρότερες στερήσεις. Τώρα ή πρωτεύουσα τού νησιού τού φαινόταν πόλις άπελπιστικής μονοτονίας, μέ τά κορίτσια της κλεισμένα σάν καλόγρητες. Με τούς χωρικούς ήταν κα-λύτερα. Εδέλπε σ' αύτούς μιά χαρά έλευθερίας, όπου στήν άφελειά τους οι γυναίκες έγκατελείποντο στή φυσική τους στοργή και τόν άγριο χορτάρι, τό άμόνητο, που τούς είχαν κληρροδοτήσει τά πρωτόγονα ένστικτα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

τά 85%
ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΣ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΑΝΘΡΑΚΙΤΟΥ ΕΙΣΑΓΕΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΦΩΝΗ ΤΗΛ. 29-016
THE POWELL DUFFRYN STEAM COAL COMPANY
ΑΦΟΙ ΤΑΝΕΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΜΕΓΑΡΟΝ ΗΛ. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.. ΑΘΗΝΩΝ: 24-348 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 44-177 „ 42-442

"Ενα νέον καταπληκτικόν άνάγνωσμα

Τό άεροπλάνο της άγάπης

Τού διασήμου Τσεχοσλοβάκου συγγραφέως ΓΙΟΧΑΝ ΒΙΤΖΕΡΜΠΛΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο "Ερμαν Τόλτζ, ταπετσιέρης εις τό Σάλτσμπουργκ, μιά νύκτα σκοτεινή, καθώς στεκόταν στό παράθυρο τού δωματίου του, βλέπει στόν ουρανό ένα μυστηριώδες φώς νά κινήται, άκριδώς άπάνω άπό τό σπίτι τού ύποδηκτοπώλου της πόλεως φόν Σάλτσμαγκ. Την έπομένην έπήγε άκριδώς σ' αύτό το σπίτι, όπου έπρόκειτο νά διορθώση την ταπετσαρίαν στό ίδιαίτερον γραφείον της. Ανεφέρε τού ύποδιοικητού Κλάρας. Ε-κεί όμως τόν είδοποιούν ότι ή δεσποινίς δεν μπορεί νά τόν δεχθή, επειδή πάσχει από φοβερόν πονοκέφαλον. Ε-πιμένει πριν, είς την πύργον τού Καντινέφ, σιμά στό Σάν Ίγκιαι της Γαλλίας, φθάνει ένας γραμματοκομιστής. Φορούσε δέλουδένια παντελόνια, πού δέν ήταν ζεσκούφωτος, παρ' όλαν τόν φλογερώτατον ήλιον.

Όταν άρχισε νά διαδάζη τό γράμμα, έγινε χλωμός.

—Τί είν' αύτά! εφώναξε. "Α, μ' αύτό δέν τό περίμενα!...

Και τό ξαναδιάδασε, ένώ ή συγκίνησίς του έμεγάλωνε.

Επειτα, κρατώντας άνοικτό τό γράμμα, άρχισε νά τρέχη πρός ένα μεγάλο ύπόστεγο, μέ τζαμαρίες στό βάθος της τράστας, α-νάμεσα σταύς δύο πυργίσκους, τόν βόρειον και τόν δυτικόν.

Στό ύπόστεγο αύτό ήταν έγκατεστημένο ένα έργαστήριον μηκανικής. Το σώμα ενός αεροπλάνου χωρίς φτερά, άνάμεσα σε δύο σειρες άπό διάφορα μηκανήματα και έργαλεία, έλικες κρεμασμένες άπο ένα σιδερένιο δοκάρι της όροφής, τρία μοτέρ άτελεύτητα νέου τύπου, άγνώστου έως τότε, άραδισμένα σ' ένα είδος έζώστου, πτέρυγες αεροπλάνων, άσθες, στηριγμένες στόν τοίχο του βάθους, και τέλος ένα αεροπλάνο νεου τύπου, σαν νά έπρόκειτο νά πετάξη, κρεμασμένο ό-μως μέ χοντρές άλυσσίδες άπο την όροφή.

Όλ' αύτά δέν άφηναν την παρακμήν άμφιδολία γιά το είδος της έργασίας, που γινό-ταν έκεί μέσα.

Εμπρός εις ένα μηκάνημα ήταν συγκεντρωμένοι πέντε άνδρες μέ καταλερωμένες μπλούζες της βουλείας, που αύζιτσήσαν καμηλοφώνως, ίσως έπάνω σ' αύτό το μηκάνημα, πού το έξήτασαν μέ τόση προσοχή.

Εζαφνα άκούστηκε μία καίφρη φωνή:

—Μπαμπά!

Ένας άπό τούς πέντε άνδρες έστράφηκε άπότομως και είδε τόν γραμματοκομιστή, πού στεκόταν όρθός στήν είσοδο του υποστέγου.

—Τί συμβαίνει; έκανε ο άντρας αύτός, ψηλός, μελαχρινός, μέ μεγάλα μουστάκια, μάτια άνοιχτογάλανα και κάτασπρα μαλλιά, πολύ κοντά.

—Ελαδα ένα πολύ παράξενο γράμμα.

—Τίνος;

—Ένα λοιπόν, μπαμπά!

Ο κύριος Στάσιν χωρίστηκε άπό τούς άλλους τέσσερες, που ήταν συνεργάται του, κι' επήγε πρός τό παιδί του, που περίμενε έ-ξω, στην ταράτσα.

—Είναι της Κλάρας, είπε ο θραγκίσκος. "Α-κουσε!

Και μέ χαμηλή φωνή, πού έτρεμε λιγάκι, έδιάδασε:

«Θραγκίσκε μου,

»Το ηλεκτρικό μοτέρ, πού έφεύρεν ο πατέρας σου, έχει έπι τέλους κατασκευασθή και λειτουργεί θαυμασια, άπως μού είπες;...

Σας συγχαίρω και τους δυο και σάς άγαπώ.

»Ενώ όμως δέν μπορώ να συμμερισθώ την εύτυχία σας, όπως θα ήθελα και όπως είναι σωστό, γιατί ύποφέρω πολύ. Είναι κάμποσοι μήνες, που παθαίνω ένα μαρτύριο, το όποιον θά με φέρη σε άσφαλές άπο τόν άνθρωπο και τό κόσμο: Η Κλάρα δέν είνε κανένα συγγενή άπό Γαλλία. Δέν της έμεινε παρά αύτός ο γέρος θείος, ο Θαδδαίος Σολομπάκ, πού στό 1871 έπήνε μέ τό μέρος της Γερμανίας, ένώ ο πατέρας της Κλάρας έμεινε μέ τή Γαλλία.... Ήρθε λοιπόν και της έπτασε, έγινε κπδεμόνας της. Εως τότε υπήρετούσες στόν στρατό.... Ένώ ήμουν πολύ νευριασμένος γιά τίς δυσκολίες, πού συναντούσα στην τελειοποίησι τού μοτέρ. Το πεν-θος δέν έπετρεπε στην Κλάρα νά παντρευτή άμέσως, ώστε έπρεπε νά την άφησουμε νά φύγη....

»Εφώτισε. Μετά έξακολούθησε, κουνώντας τό κεφάλι.

—Την καύμενη τη μικρή! Η ζωή της δέν θά περάση πολύ χαρούμενη σιμά σ' αύτόν τόν άνθρωπον, που λένεται Λουδοδίκος φον Σάλτσμπαχ και είναι υποδιοικητής τού Στρασδούργου. Τί ματαιοδοξία!... Και είναι πραγματικός προδότης ο άδελφός του πιό στενού μου φίλου, ο θεος ν' άναπαύση την ψυχή του!

Εκοίταξε τό παιδί του και του άκούμπησε τό χέρι στόν ώμο.

—Ελα, κουραγιο, θραγκίσκε! τού είπε. Α-πόψε θά φύγω και μεδαύριο θά βρίσκωμαι στό Στρασδούργο, γιατί πρέπει νά μείνω λίγες ώρες στό Παρίσι. Θά σού τηλεγραφήσω όταν συναντηθώ μέ την Αύτού Εξοχότητα τόν φόν Σάλτσμπαχ....

Τά τελευταία λόγια τά είπε μέ κάποιαν εί-ρωνίαν.

—Νομίζεις ότι θά δώση την συγκατάθεσί του; έρώτησε μέ άνησυχίαν ο νέος.

Στάσιν έσήκωσε τό κεφάλι κι' εκοίταξε τόν πατέρα του.

Ο κύριος Στάσιν ήτανε σοδαρός και τά μάτια του είχαν δουρκώσει άπό την συγκίνησιν.

"Επειτα άπό λίγη σιγή, αί δύο αύτοί ά-δρες, πού είχαν μια τέτοιαν άμοιδαίαν άγάπη κι' έκτίμησι, ώστε δέν είχαν ποτέ άντιθετες ή διαφορετικές σκέψεις, έκαμογέλασαν μέ κάποια μελαγκολία. "Εξαφνα ο κύριος Στάσιν είπε:

—Θά φύγω άπόψε.

—"Α, εύχαριστώ! Εύχαριστώ! έφώνάξεν ο θραγκίσκος, άγκαλιάζοντας τόν πατέρα του μέ παραφορά, όπως έκανε, όταν άκόμα ήταν μικρός.

—Ένώ το περίμενα αύτό! είπε ο κ. Στάσιν, γιά τόν όποιον τό μεγαλείτερο έργαστήριον τού κόσμου μ

ΠΟΛΛΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ γνωρίζετε ὅτι τελευταίως κατεσκευάσθη ἕνα μηχάνημα, ποὺ τίθεται εἰς κίνησιν ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Τὸ μηχάνημα αὐτὸ κατεσκευάσθη μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἐκτέλεσιν μερικῶν πειραμάτων. Ἐννοεῖται ὅτι εἶναι πολὺ μικρὸν καὶ φυλάσσεται μέσα εἰς ἕνα ὑάλινον κώδωνα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀφαιρεθῆ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ. Διὰ νὰ λειτουργήσῃ τὸ εὐαίσθητον αὐτὸ μηχάνημα ἀρκεῖ νὰ ἐλθῃ ὁ σφυγμός μας εἰς ἐπαφὴν μὲ μίαν λαβήν, ἡ ὁποία συνδέεται μὲ τὴν περίεργον ἐκείνην συσκευήν.

◇◇◇

Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἔχει καθημερινῶς ἀνάγκην ἀπὸ μίαν ὡρισμένην ποσότητα σιδήρου. Ἐὰν δὲ συγκεντρώσωμεν ὅλον τὸν σίδηρον ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα μόλις καὶ μετὰ βίας ἡμποροῦμεν νὰ κατασκευάσουμε ἕνα μικρὸν δίσκον, ὄχι μεγαλείτερον ἀπὸ ἕνα νικέλινον εἰκοσάρικι.

◇◇◇

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων 35 ἐτῶν, εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς οἱ σεισμογράφοι ἐσημείωσαν 2500 μεγάλους σεισμούς. Εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ προστεθοῦν ἕτεροι 140.000 τοπικοῦ χαρακτῆρος. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως βεβαιοῦν ὅτι οἱ μικροὶ σεισμοὶ ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἶναι πολὺ περισσότεροι, φθάνοντες ἴσως τὸ μιαὸ ἑκατομμύριον. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἐξ αὐτῶν ἦσαν τόσον μικροί, ὥστε δὲν ἐσημειώθησαν ἀπὸ τοὺς σεισμογράφους. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ Γῆ, ἂν καὶ εἶναι τόσον γρηά, δὲν ἔπαυσε νὰ τρέμῃ.

◇◇◇

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐκινοῦσε τὰ πόδια του μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ τὰ κινοῦν τὰ μυρμήγκια, θὰ διένυε περὶ τὰ 1200 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

◇◇◇

Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας καὶ γιὰ ἕνα λουλοῦδι. Πρόκειται βέβαια περὶ τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἔχουν ἐπιτευχθῆ μὲ ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν καὶ ὑπομονητικὴν ἐπιλογήν. Ἀπὸ τῷ 1930 ἔχουν ἐκδοθῆ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον 124 διπλώματα εὐρεσιτεχνίας γιὰ νέα λουλούδια. Ὑπάρχουν καὶ φροῦτα ποὺ καίρουν αὐτοῦ τοῦ προνομίου καὶ μάλιστα εἶναι ἀρκετά. Μόνον τὰ μανταρίνια ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν τιμὴν αὐτήν.

◇◇◇

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἀρχιτέκτων ἐπρότεινε τὴν ἀνέγερσιν ἑνὸς γιγαντιαίου οὐρανοξύστου, ὕψους 500 μέτρων, μὲ 196 πατώματα, ποὺ θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη πολυκατοικία, ἱκανὴ νὰ περιλάβῃ 250.000 ἄτομα. Μιὰ ὁλόκληρος πόλις δηλαδή, κλεισμένη μέσα εἰς ἕνα σπίτι. Μὲ τὰς προόδους ποὺ ἔκαμε σήμερον ἡ τεχνική, ὁ οὐρανοξύστης αὐτὸς δὲν εἶναι δύσκολον νὰ κτισθῇ.

◇◇◇

Πρὸ ἑπτακοσίων ἐτῶν, ἡ λεμονάδα ἦτο τὸ ποτὸν ποὺ ἐπροτιμοῦσαν περισσότερον παντὸς ἄλλου οἱ Κινέζοι.

◇◇◇

Ἡ ἀρχαιοτάτη συνήθεια τῶν Κινέζων ν' ἀποφεύγουν τὴν σοβαρότητα, τὴν θλῖψιν καὶ τὴν ἐπισημότητα, ἐκδηλοῦται πρὸ παντὸς εἰς τὰς κηδείας των ποὺ εἶνε τόσον θορυβώδεις καὶ σχεδὸν ἔχουν εὐθυμον χαρακτῆρα. Δι' αὐτό, εἶνε δύσκολον εἰς ἕναν εὐρωπαῖον νὰ διακρίνῃ μίαν κηδείαν ἀπὸ ἕνα γάμον, ἐὰν δὲν ἴδῃ τὸ φέρετρον.

ψη κάτι τοῦ πατέρα του καὶ ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ πατέρας του δὲν θὰ τὸ βρῇ θέλεις νὰ σοῦ πῇ μὲ δυὸ λόγια τί πρόκειται νὰ γράψῃς στὴν δεσποινίδα Κλάραν Σολτσμπαχ;

Ὁ φραγκίσκος ἐκονκκίνισε λιγάκι, ἀλλὰ δὲν ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα.

—Λέγε, ἀπάντησε.

—Ἄκου λοιπόν: «Ἐὰν δημιουργηθοῦν δυσκολίες γιὰ τὴν ἕνωσίν μας, θὰ σᾶς ἀπαναγῶ». Δὲν εἶναι παρὰ δέκα λόγια. Μπορῶ ὅμως νὰ προσθέσω ἄλλα δύο, ἐστω καὶ ἂν δὲν πρόκειται νὰ τὰ γράψῃς: «Σᾶς φιλῶ».

Καί, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν συνάντησιν ποὺ ἐσχήκαμεν, ἐπειδὴ ὁ πατέρας του τὸν ἔνοιωθε τόσο πολύ, τὰ μάτια τοῦ φραγκίσκου ἐβούρκωσαν, ὁ κύριος Στάσον τοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ εἶπε ζωηρά, κάνοντας μιὰ χαρακτηριστικὴ χειρονομία:

—Νὰ τὴν κλέψῃς, παιδί μου, ἂν δὲν σοῦ τὴν δώσουν! Ἀφοῦ ἀγαπιόσαστε, μπορεῖτε νὰ παντρευθῆτε σὲ δυὸ μέρες. Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ σ' ἐμποδίσω ἐγὼ νὰ τὴν κλέψῃς!... Ἄλλως τε, αὐτὸ θὰ εἶναι πιὸ σύντομο ἀπὸ μίαν αἴτησι στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν.... Στάσου, ντέ! Τί ἔπαθες;

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ προχωρήσῃ, γιατὶ ὁ φραγκίσκος κρεμάστηκε κυριολεκτικῶς ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν φίλοῦσε, μὲ δάκρυα καὶ γέλια, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΕ ΓΛΑΣΤΡΕΣ...

Πῶς ἀντλοῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν ὑπόστασί τους ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὰ θαυματουργὰ φυτὰ μὲ τὰ ὡραῖα ἄνθη

Ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τῶν ριζῶν τῶν φυτῶν εἰς τὸν στενὸν χῶρον τῆς γλάστρας πιστοποιοῦμεν ὅτι στὰ φυτὰ ὅπως καὶ σὲ μᾶς ἡ ἀντίστασις αὐξάνει τὰς δυνάμεις μας καὶ τὰς ἱκανότητάς μας. Οἱ ρίζες τοῦ φυτοῦ δὲν προσκρούουν μόνον εἰς μίαν κατεύθυνσιν, ἀλλ' εἰς ὅλες τὶς κατευθύνσεις στὸ ἀδιαπέραστον τοίχωμα τῆς ὁπτῆς γῆς. Καὶ τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον, στὴ φούχτα χῶμα ποὺ τοῦ προσφέρουμε μὲ τόση φιλαργυρία, πεινᾷ συνεχῶς καὶ στέλλει εἰς τὰ ἀποσκοπεύοντα τὴν ἐξεύρεσιν τροφῆς λεπτότατα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἀδρανοῦν εἰς τὰ τοιχώματα τῆς γλάστρας, ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς ρίζας ὁλονέν νέους βοηθοὺς μὲ τὴν ἐλπίδα ἐπιτεύξεως καλυτέρου ἀποτελέσματος. Ἐν τέλει συγκεντρώνεται εἰς τὸν ἀφυσίκως μικρὸν χῶρον τοιαύτη ποσότης λεπτοτάτων ριζῶν, ὥστε οἱ βοηθοὶ αὐτοὶ τῆς ζωῆς τοῦ φυτοῦ μεταβάλλονται εἰς στοιχεῖα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν ζωήν αὐτοῦ. Εἶνε στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὑπεύθυνος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἤρεμα καὶ μὲ κάθε δυνατὴ λεπτότητα, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅλες τὶς μικρὲς ἐκείνες κλωστὲς τῆς ρίζης, οἱ ὁποῖες καθίστανται περιττὲς ὄχι μόνον, ἀλλ' ὅπως εἴπαμε καὶ ἐπικίνδυνες εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀνάπτυξιν τοῦ φυτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τῆς σκέψεως καὶ τοῦ αἰσθήματος, ὁ πραγματικὸς σοφὸς ἀνθρωπος, θὰ ἐρεθῇ μὲ μεγάλην του ἐπιλῆξιν κατὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τῆς μεταφυτεύσεως τοῦ φυτοῦ ἀπὸ γλάστραν σὲ γλάστραν ἢ τοῦ καθαρισμοῦ, τοὐλάχιστον, τοῦ φυτοῦ, πρὸ τοῦ ἀληθινοῦ θαύματος τῆς ὑλικοποιήσεως ἐκ τοῦ φαινομενικοῦ τύπου. Ἐὰν ὁ νόμος κατὰ τὸν ὁποῖον ὁλόκληρον τὸ φυτὸν εὑρίσκεται ἤδη ἐκ τῶν προτέρων, οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν μὴ εἰσέτι πλήρη σχηματισθέντα σπόρον καὶ ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ ὥστε μία κάλα τῶν τροπικῶν ἢ παραμείνῃ κάλα εἴτε ἀντλήσῃ τὴν ἀναγκαιοῦσαν εἰς αὐτὴν θερμότητα ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ ἰσημερινοῦ εἴτε τὴν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὶς θερμάστρες τῶν θερμοκηπίων μας. Ἐὰν ἐσκεπτόμεθα ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα καθ' ἴδι στιγμὴν θὰ ἐποτίζαμεν τοὺς ὑακίνθους μας, θὰ ἐχαιρόμεθα τὰ πολυθρίμματα ἄνθη τῆς ἰνδικῆς ἀγαλέας μας, θὰ κόβαμε τὰ κόκκινα ἄνθη τοῦ κορδύλου μας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπεισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν ἴδια χάρι ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῷ τὸ θαυμάσιον ἄνθος τοῦ κάκτου θὰ γεμίζῃ μὲ λεπτὸν ἄρωμα τὸ δωμάτιον διὰ μίαν ἡμέραν καὶ θὰ ἀπελαμβάναμε τὸ ἐξαίσιον ἄρωμα τῆς πειοιοὔτες τοῦτο, ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο λύει τὸ πρόβλημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος εἶνε κατὰ πολὺ καὶ ἀπολύτως ὑπέρτερος τῶν ἰδικῶν μας συνεχῶν ἀγώνων πρὸς ἀπόκτησιν χώρου ζωῆς καὶ μέσων διατροφῆς, τοὺς ὁποίους πληρώνουμε μὲ ἀπωλείας ἑκατομμυρίων ὑπάρξεων. Τὸ θαῦμα δὲ τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας στὴ γωνίαν τοῦ δωματίου μας ἢ στὴν ἄκρη τοῦ μπαλκονιοῦ μας δὲν μειοῦται κατ' ἐλάχιστον ὅταν ἡ ἐπιστήμη μὰς ἐξηγήσῃ ὅτι αἱ ρίζαι τοῦ φυτοῦ δὲν καταναλίσκουν τὸ χῶμα ἀλλ' ἀποσποῦν μόνον ἀπὸ αὐτό, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ νεροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ποτίζομεν, ὁλίγας θρεπτικὰς οὐσίας. Ἐνῷ τὰ φύλλα ἀντλοῦν ὅλην τὴν ὑπόλοιπον οὐσίαν ποὺ χρειάζεται τὸ φυτὸν διὰ νὰ ζήσῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ φωτός, τῆς θερμότητος καὶ τοῦ πρασίνου χρώματος τὸν ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ποῖος ὅμως προσδιδεῖ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τῆς φύσεως τὴν ὡραιοτέραν ἰδέαν; Ἐὰν ἔχῃ τὸ ὀλίγον Πνεῦμα καὶ ἡ ἰδία Σοφία που τὴν κατέβαλε στοῦν ἀντιλήπτην εἰς τὰ μάτια μας; Ὁ νόμος κατὰ τὸν ὁποῖον ὁλόκληρον τὸ φυτὸν εὑρίσκεται ἤδη ἐκ τῶν προτέρων, οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν μὴ εἰσέτι πλήρη σχηματισθέντα σπόρον καὶ ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ ὥστε μία κάλα τῶν τροπικῶν νὰ παραμείνῃ κάλα εἴτε ἀντλήσῃ τὴν ἀναγκαιοῦσαν εἰς αὐτὴν θερμότητα ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ ἰσημερινοῦ εἴτε τὴν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὶς θερμάστρες τῶν θερμοκηπίων μας. Ἐὰν ἐσκεπτόμεθα ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα καθ' ἴδι στιγμὴν θὰ ἐποτίζαμεν τοὺς ὑακίνθους μας, θὰ ἐχαιρόμεθα τὰ πολυθρίμματα ἄνθη τῆς ἰνδικῆς ἀγαλέας μας, θὰ κόβαμε τὰ κόκκινα ἄνθη τοῦ κορδύλου μας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπεισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν ἴδια χάρι ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῷ τὸ θαυμάσιον ἄνθος τοῦ κάκτου θὰ γεμίζῃ μὲ λεπτὸν ἄρωμα τὸ δωμάτιον διὰ μίαν ἡμέραν καὶ θὰ ἀπελαμβάναμε τὸ ἐξαίσιον ἄρωμα τῆς πεποιοὔτες τοῦτο, ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὸ φυτὸν τοῦτο λύει τὸ πρόβλημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος εἶνε κατὰ πολὺ καὶ ἀπολύτως ὑπέρτερος τῶν ἰδικῶν μας συνεχῶν ἀγώνων πρὸς ἀπόκτησιν χώρου ζωῆς καὶ μέσων διατροφῆς, τοὺς ὁποίους πληρώνουμε μὲ ἀπωλείας ἑκατομμυρίων ὑπάρξεων. Τὸ θαῦμα δὲ τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας στὴ γωνίαν τοῦ δωματίου μας ἢ στὴν ἄκρη τοῦ μπαλκονιοῦ μας δὲν μειοῦται κατ' ἐλάχιστον ὅταν ἡ ἐπιστήμη μὰς ἐξηγήσῃ ὅτι αἱ ρίζαι τοῦ φυτοῦ δὲν καταναλίσκουν τὸ χῶμα ἀλλ' ἀποσποῦν μόνον ἀπὸ αὐτό, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ νεροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ποτίζομεν, ὁλίγας θρεπτικὰς οὐσίας. Ἐνῷ τὰ φύλλα ἀντλοῦν ὅλην τὴν ὑπόλοιπον οὐσίαν ποὺ χρειάζεται τὸ φυτὸν διὰ νὰ ζήσῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ φωτός, τῆς θερμότητος καὶ τοῦ πρασίνου χρώματος τὸν ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ποῖος ὅμως προσδιδεῖ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τῆς φύσεως τὴν ὡραιοτέραν ἰδέαν; Ἐὰν ἔχῃ τὸ ὀλίγον Πνεῦμα καὶ ἡ ἰδία Σοφία που τὴν κατέβαλε στοῦν ἀντιλήπτην εἰς τὰ μάτια μας; Ὁ νόμος κατὰ τὸν ὁποῖον ὁλόκληρον τὸ φυτὸν εὑρίσκεται ἤδη ἐκ τῶν προτέρων, οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸν μὴ εἰσέτι πλήρη σχηματισθέντα σπόρον καὶ ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ ὥστε μία κάλα τῶν τροπικῶν νὰ παραμείνῃ κάλα εἴτε ἀντλήσῃ τὴν ἀναγκαιοῦσαν εἰς αὐτὴν θερμότητα ἀπὸ τὸν ἥλιον τοῦ ἰσημερινοῦ εἴτε τὴν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὶς θερμάστρες τῶν θερμοκηπίων μας. Ἐὰν ἐσκεπτόμεθα ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα καθ' ἴδι στιγμὴν θὰ ἐποτίζαμεν τοὺς ὑακίνθους μας, θὰ ἐχαιρόμεθα τὰ πολυθρίμματα ἄνθη τῆς ἰνδικῆς ἀγαλέας μας, θὰ κόβαμε τὰ κόκκινα ἄνθη τοῦ κορδύλου μας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπεισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν ἴδια χάρι ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῷ τὸ θαυμάσιον ἄνθος τοῦ κάκτου θὰ γεμίζῃ μὲ λεπτὸν ἄρωμα τὸ δωμάτιον διὰ μίαν ἡμέραν καὶ θὰ ἀπελαμβάναμε τὸ ἐξαίσιον ἄρωμα τῆς πε-

Φυλλόκακτος ἀνθισμένος.

Πῶς ποτίζονται τὰ λουλούδια κατὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν τῶν ἰδιοκτητῶν.

λαργόντας, μὲ τὸ ὁποῖον μᾶς χαιρετᾷ μόλις τὴν ἀγγίξωμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἐπιστεύσαμεν, ἐκτὸς ἐὰν δὲν εἴμεθα ἀπολύτως ἐν ταξει ἀπὸ ἀπόψεως συναισθήματος καὶ σκέψεως, ὅτι ἡ δύναμις καὶ ἡ ὕλη ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὁμορφιάν, πηγάζουν ἀπὸ ἄλλο τι ἢ ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Τοῦτο μᾶς δίδει καὶ κάποιαν ὑποχρέωσιν νὰ περιποιούμεθα μὲ μεγαλειτέραν φροντίδα τὰ ἄνθη μας ὅπως καὶ ὅ,τι ζωντανὸν τυχὸν εὑρίσκεται κοντά μας.

Πρόκειται π. χ. νὰ ἀποσιάσωμεν δι' ὀλίγας ἡμέρας ὅλοι ἀπὸ τὸ σπίτι; Δὲν εἶνε ἀνάγκη δι' αὐτὸ νὰ διψάσουν τὰ λουλούδια μας ἢ καὶ νὰ μαραθοῦν. Θέτομε ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο νερὸ εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μὲ μία πορώδη ἢ καὶ λινὴ ταινία ὑφάσματος μὲ τὸ ἄνω μέρος τῆς ρίζας ἢ μὲ τὸ κατώτατο μέρος τοῦ μίσχου τοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντλήσῃ οὕτω ἐπὶ ἡμέρας τὸ νερὸ ποὺ τοῦ χρειάζεται.

Ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ ἀνθίσῃ ὁ φιλόκαλος του πρέπει νὰ ἀναμίξῃ καταλλήλως τὸ χῶμα περισσότερη ἄμμο παρὰ κανονίζωμα, ὁλίγο παλαιὸ τριμμένο ξύλο, ὁλίγη σκόνη ἀπὸ ξυλοκάρβουνο. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀνθίσματος πρέπει νὰ ποτίζεται προσεκτικὰ πρωῒ καὶ βράδυ καὶ νὰ ραντίζεται ἐλαφρά. Ἡ καλύτερη τοποθέτησις εἶνε σὲ ἕνα δυτικὸ παράθυρο ποὺ θ' ἀνοίξῃ συχνά. Κατὰ τοὺς κρύους μῆνες τὸ παράθυρο θὰ εἶνε κλειστὸ κατὰ τὴν νύκτα. Ἀπὸ Ἰουλίου μέχρις Ὀκτωβρίου δὲν χρειάζεται παρὰ ἐλάχιστο νερό.

Αἱ συμβουλαὶ μας θὰ ἠδύναντο νὰ πολλαπλασιασθοῦν χωρὶς τέλος, ἀλλ' ὑποθέτομεν ὅτι κάθε φιλανθὴς θὰ γνωρίζῃ ἤδη ἀρκετὰ γιὰ τὴν φροντίδα τῶν λουλουδιῶν καὶ θὰ φροντίζῃ συνεχῶς νὰ διδάσκεται περισσότερα.

◇◇◇

Ἔνχρωμον ἀλουμίνιον

Εἰς τὸ Μπίρμιγχαμ τῆς Ἀγγλίας ἐδημιουργήθη μία νέα βιομηχανία: τοῦ ἐγχρώμου ἀλουμινίου...

Μὲ μίαν ἠλεκτρικὴν ἐπεξεργασίαν δίδεται εἰς τὸ ἀλουμίνιον ἕνα ἔγχρωμον προστατευτικὸν ἐπίστρωμα. Τὸ ἐπίστρωμα αὐτὸ γίνεται ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ μετάλλου γιατὶ ἐνσαρκώνεται σ' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπιτίθεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅπως τὸ χρώμιον.

Μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν αὐτὴν τὸ ἀλουμίνιον παίζει τὸν ρόλον μονωτικοῦ καὶ δὲν περνιέται ἀπὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα 500 βόλτ! Ἐπὶ πλέον, δὲν σκουριάζει, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ μεγάλο προσὸν γιὰ ἕνα μέταλλο.

Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα ἡ χρῆσις προσθέτει καὶ μίαν εὐχαρίστησι γιατὶ ἐπιτυγχάνονται οἱ πιὸ διαφορετικοὶ καὶ οἱ πιὸ εὐχάριστοι χρωματισμοὶ ποὺ δὲν φεύγουν ποτὲ γιατὶ ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ μετάλλου.

Η ΑΘΗΝΑ ΜΕ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΑΣ

"Οπου ἡ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα προσποιεῖται τὴν Νέαν Ὑόρκην

Γιατὶ χαμογελᾶ τόσο συχνὰ ὁ Ἀττικὸς οὐρανός; Σήμερα μποροῦμε νὰ δώσουμε μιὰ ἀπάντησιν: Διότι τὸν.... ζυγώνουν καὶ τὸν γαργαλοῦν οἱ ἀθηναϊκοὶ οὐρανοξύστες.... Ἀλλὰ ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα. Ἀντελήφθητε, ὅτι ἡ Ἀθήνα ἐγέμισεν οὐρανοξύστες; Αὐτό, βεβαια, δὲν εἶνε καμμία ἀποκάλυψις. Ὅσοι ζοῦμε στὴν πρωτεύουσα, βλέπουμε καὶ τὶ γίνεται γύρω μας. Βλέπουμε, φυσικά, ἀλλὰ δὲν προσέχουμε τὶς πλείστες φορές. Μ' ἄλλα λόγια, ἐπειδὴ ἡ οἰκοδομικὴ ἐξέλιξις τῆς πόλεως εἶνε βραδεῖα, δὲν τὴν ἀντιλαμβανόμαστε. Ἂν ὅμως ἐπισκεφθῆ σήμερα τὴν Ἀθήνα ἕνας ποὺ ἔχει χρόνια νὰ τὴν ἰδῇ, θὰ μείνῃ ἐκπληκτος. Θὰ νομίσῃ, ὅτι εὑρίσκεται σὲ καμμία ἀμερικανικὴ πόλι. Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀκόμη, ἀθηναῖοι ἀναγνῶσται, ἂν περιηγηθῆτε τὴν πρωτεύουσαν μίαν ἡμέραν μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ ἰδῆτε τὰ νέα κτίρια, θὰ δοκιμάσετε ὄχι μικρὰ ἐκπληξι. Αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν γράφοντα, ὁ ὁποῖος εἰς ἕναν περίπατον, ποὺ ἔκαμε στὶς νέες συνοικίες τῆς πόλεως, εὑρέθη πρὸ οἰκοδομικῶν μεγεθῶν. Τεράστιες πολυκατοικίες, ὀγκώδεις καὶ πανύψηλες, νέα μέγαρα μὲ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ὀρόφους ποὺ εἶνε, χωρὶς ὑπερβολήν, μικροὶ οὐρανοξύστες ἔχουν ἀνεγερθῆ καὶ ἀνεγείρονται συνεχῶς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῶν Ἀθηνῶν. Μπορεῖ νὰ εἰπῆ κανείς, ὅτι στὶς καλὲς καὶ κεντρικὲς συνοικίες δὲν ὑπάρχει δρόμος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχῃ μισοκλεισθῆ ἀπὸ τὰ γιαπιά, τὰ χώματα καὶ τὰ τσιμέντα ἀνεγειρομένης νέας μεγάλης οἰκοδομῆς....

Τὰ παλιὰ σπίτια μὲ τὸ ταπεινὸν ἀνάστημα, παληὲς ἀρχοντικὲς κατοικίες μὲ τοὺς δύο ψηλοτάβανους ὀρόφους κρημνίζονται καὶ στὴν θέσι των, μέσα σὲ λίγο σχετικὰς διάστημα, φυτρώνει μία πολυκατοικία οὐρανοξυστοειδής, τῆς ὁποίας, οἱ ἔνοικοι θὰ ἀνέρχωνται εἰς τὸν πληθυσμὸν ἑνὸς χωρίου. Πάει ἡ παλιὰ εἰδυλλιακὴ Ἀθήνα, μὲ τὸν ἀνατολίτικο χαρακτῆρα καὶ τὰ κουκλίστικα σπιτάκια, τὰ ὁποῖα ἐσβήνοντο καὶ δὲν ἐσκέπαζαν μὲ τὸ ἀνάστημά των τὸν Ἀττικὸν ὁρίζοντα καὶ οὐρανόν. Σήμερα καὶ αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις πνίγεται καὶ κάνεται πίσω ἀπὸ τοὺς ὄγκους τῶν νέων οἰκοδομῶν, ποὺ εἶνε αὐτόχρημα τεχνιτὲς Ἀκροπόλεις τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀνέσεως. Οἱ ἄλλοτε ποτὲ φωτεινοὶ ἀθηναϊκοὶ δρόμοι μὲ τὸν ἀναπεπταμένον ὁρίζοντα μεταβάλλονται εἰς σκιερὲς ἀμερικανικὲς στράτ.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ θρηνοῦσιν γοερῶς δι' αὐτὸν τὸν ἐξαμερικανισμὸν τῆς Ἀθήνας. Ἡ πρωτεύουσα μας, λένε, δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὸν παλιό της οἰκοδομικὸν χαρακτῆρα. Ἡ Ἀθήνα δὲν τὰ σκώνει τὰ ψηλὰ σπίτια. Διότι ἔχει τὸ δῶρον τοῦ ὡραίου οὐρανοῦ. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, μὲ τὸ νὰ βαλθῇ νὰ μοιάσῃ μὲ τὶς ἀμερικανικὲς πόλεις, κάνει τὸ ἐνδιαφέρον της. Διότι δὲν θὰ ἔχῃ τίποτε τὸ ἰδικό της. Θὰ μοιάζῃ μ' ἕνα κακέκτυπον ἀπὸ ὅ,τιπότε μεγαλοπρόλεως τῆς Δύσεως. Μή, γιὰ τὸ Θεό, ἀφήνετε νὰ καταστραφῇ ὁ αἰσθητικὸς χαρακτὴρ τῆς προπολεμικῆς Ἀθήνας, φωνάζουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ τσιμέντου καὶ τοῦ μοντερνισμοῦ. Ἀλλὰ ποιὸς τοὺς ἀκούει; Ἡ ζωὴ ἔχει τὰς ἀνάγκας της, αἱ ὁποῖαι δὲν γνωρίζουν καμμίαν αἰσθητικήν. Κατέστη ἀναγκαῖον, νὰ περιορισθῇ ἡ τεραστία ἐπέκτασις, τὴν ὁποίαν εἶχε πάρει ἡ πόλις κατὰ τὰ νεώτερα χρόνια. Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, παρὰ μὲ τὴν ἀνέγερσιν μεγάλων σπιτιῶν καὶ πολυκατοικιῶν εἰς τὶς κεντρικὲς συνοικίες. Κάθε τόσο βλέπουμε τελειωμένην μίαν νέαν πανύψηλη οἰκοδομή, τῆς ὁποίας γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὸ ὕψος νοιώθουμε τὸ σβέρκο μας νὰ μᾶς πονᾷ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ κάμψι...

◇◇◇

Δὲν πηγαίνουν πολλὲς ἡμέρες, ποὺ ἕνας νέος οὐρανοξύστης ἐστήθη εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου: Τὸ μέγαρον «Ρέξ» Κανεὶς δὲν ἐπέρασε καὶ δὲν θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ ἀτενίσῃ μὲ θαυμασμόν. Εἶνε πράγματι ἕνας σωστὸς μικρὸς οὐρανοξύστης. Καὶ πρῶτον ὁ ρυθμός του εἶνε καθαρῶς οὐρανοξυστοειδής. Πολλοὶ ὄροφοι, τὰ παράθυρα τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, καὶ στὴν κορυφὴ δύο μικροὶ πυργίσκοι. Ὅπως εἶνε ἀκριβῶς τὰ κτίρια τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔπειτα τὸ ὕψος του εἶνε πρωτοφανὲς γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἀνέρχεται εἰς 35 μέτρα μαζὶ μὲ τοὺς πυργίσκους. Εἶνε δηλαδὴ τὸ ψηλότερο σπίτι τῆς Ἀθήνας. Ἡ ἀνέγερσις του ἐσταμάτησε στὸ ἥμισυ εἰς τὴν οἰκοδομικὴν ἐξέλιξιν τῆς πρωτευούσης. Ἀποτελεῖ ἄρα γε τὸ μεγαρον αὐτὸ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀνεγέρσεως νέων, παρομοίων οὐρανοξυστῶν ὑπὸ τὸν ἀθηναϊκὸν οὐρανόν; Ἴσως. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐξέλιξιν....

Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀθηναϊκὰ μεγαρα εἶνε θαυμαστὰ διὰ τὸ μέγεθος των. Τὸ νέον κτίριον τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος εἶνε εἰς ὄγκον ἀ μᾶλλον θὰ εἶνε, διότι, δὲν ἐπερατώθη ἀκόμη, τὸ μεγαλείτερον τῆς Ἀθήνας. Θὰ τὸ συναγωνίζεται ἐπικινδύνως τὸ μέγαρον τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ. Ἐπίσης διὰ τὸ ὕψος των μποροῦν νὰ καυχηθοῦν τὸ νέον κτίριον τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας», τὸ «Ἀκροπόλ» καὶ μερικὲς νέες πολυκατοικίες εἰς τὸ Κολωνάκι.

Πάντως οἱ ἐνδιαφερ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἔκθεσίν των, ὅπου συνεκεντρώθησαν 180 ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς.

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Οἱ ὁμαδικὲς ἐκθέσεις ἔργων ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη κατὰ τὸν φετεινὸ χειμῶνα καὶ, ἀναμφισβήτητος, ἀποτελοῦν τὸ χαρακτηριστικώτερο φαινόμενο τῆς καλλιτεχνικῆς μας ζωῆς. Ἔτσι, ἔχουμε τώρα —ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις τῶν «Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν», τῶν Σκιτσογράφων καὶ τῆς «Γυναικείας καλλιτεχνικῆς Δημιουργίας»— τὴν ἔκθεσι τῆς ὁμάδος «Ἐλεύθεροι Καλλιτέχνες» ποὺ ἄνοιξε προχθὲς στὶς εὐρύχωρες αἴθουσες τοῦ «Ἀτελιέ».

Οἱ ὁμαδικὲς ἐκθέσεις παρουσιάζουν ὡρισμένα καλὰ καὶ γιὰ τὸ κοινὸν καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς καλλιτέχνες, ποὺ συμμετέχουν σ' αὐτὲς

Δ. ΓΙΟΛΔΑΣΗ : Ἀγροτικὴ ζωή.

Γιατὶ εὐκολύουν τοὺς φιλότεχνους στὴν παρακολούθησι τῆς δημιουργίας τῶν καλλιτεχνῶν μας καὶ στὸ σχηματισμὸ μιᾶς γενικώτερας γνώμης γιὰ τὴ δημιουργικὴ δραστηριότητά τους, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου, ἐπιτρέπουν στοὺς δεύτερους αὐτοὺς νὰ κάμουν μόνοι τους ὡρισμένες συγκρίσεις καὶ νὰ νοιώσουν καλύτερα καὶ βαθύτερα τὴν εὐγενικὴ μεταξύ τους ἁμιλλα, ποὺ κεντρίζει, ἀνυπολόγιστα πολλὲς φορές, τὴν καλλιτεχνικὴ δημιουργία. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ὅμως, ἡ καθιέρωσις τῶν ὁμαδικῶν ἐκθέσεων θὰ μᾶς φέρῃ σιγὰ - σιγὰ στὸ σχηματισμὸ καλλιτεχνικῶν ὁμάδων μὲ ξεκαθαρισμένες τάσεις καὶ κατευθύνσεις καὶ μὲ σαφῶς καθωρισμένες ἀντιλήψεις.

✧✧✧

Ἡ φετεινὴ ἔκθεσις τῶν «Ἐλευθέρων καλλιτεχνῶν» εἶνε ἡ τρίτη ἐτησία ἐμφάνισι τῆς ὁμάδος αὐτῆς, ποὺ —ὅπως τονίζεται στὸ πρόλογο τοῦ καταλόγου της ἐκθέσεώς της— δὲν ἀποτελεῖ οὔτε «κλίκα», οὔτε

Δ. ΔΑΒΗ : Πορτραῖτο Κας Δ.

ΕΥΘ. ΓΚΙΚΑΔΗ : Κεφαλὴ γυναικός.

«σχολή», οὔτε καθαρὰ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσι, ἀλλὰ ἔχει ὡς σκοπὸ «τὸ περιεχόμενο τῆς κινήσεως ποὺ δημιουργεῖ νὰ συνταιριάσῃ τὰ στοιχεῖα τὸν καθαρὰ πνευματικὸν ἀναζητήσεων μὲ τὴ στέρεα αἴσθησι τῆς πραγματικότητος».

Ἀλλὰ θὰ ἀδικούσαμε τοὺς «Ἐλευθέρους καλλιτέχνες», ἂν θέλαμε νὰ τοὺς κρίνουμε ἀπὸ τὰ ἀνεύθυνα ἀερολογήματα τρίτων, τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπάρχουν καὶ ἐκθέτονται τὰ ἔργα τους —τὰ μόνα, ποὺ, προκειμένου γιὰ καλλιτέχνες, μιλοῦν ὑπεύθυνα καὶ ἔγκυρα γι' αὐτούς.

Ἡ φετεινή, λοιπόν, ἔκθεσις τῶν «Ἐλευθέρων καλλιτεχνῶν» παρουσιάζει σημαντικὴ ἐκλτίωσι, ἐν συγκρίσει μὲ τὶς ἐκθέσεις τους τῶν προηγουμένων ἐτῶν, τόσο ἀπὸ τὸ γενικὸ παρουσίασμα τῶν ἔργων καὶ τὴν αὐξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκθετῶν, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιδεικνυομένη προσπάθεια ἐξελίξεως τῶν παλαιοτέρων μελῶν τῆς ὁμάδος, ποὺ εἶνε γνωστοὶ ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐμφανίσεις της.

✧✧✧

Εἶνε δύσκολο σ' ἕνα σύντομο σημείωμα νὰ ἀναφερθοῦν ὅλα τὰ ἔργα, μεταξὺ τῶν ἐκτεθειμένων ἑκατὸν ὀγδόντα, ποὺ σταματοῦν τὸν ἐπισκέπτη τῆς ἐκθέσεως, δείχνοντάς του ἢ μιὰ πετυχημένη προσπάθεια τοῦ καλλιτέχνη ἢ μιὰ καλὴ ἐξέλιξι, ἐν σχέσει μὲ τὸ προηγούμενο ἔργο του. Ὡστόσο, δὲν μποροῦν νὰ μὴ ἀναφερθοῦν τὰ ζωγραφικὰ καὶ γλυπτικὰ ἔργα μερικῶν ἀπ' αὐτούς : Ὁ Γιολδάσης μὲ τὸ εὐχάριστο περιγραφικὸ ταλέντο του, φτασμένος κι' ἀνεγνωρισμένος πειὰ ζωγράφος, ὁ Ματσάγκος, ὁ Δαΐδης μὲ τὸ θερμὸ χρῶμα του, ὁ Κεραμίδας μὲ περιγραφικὸ ταλέντο του, ὁ διαρκῶς ἐξελισσόμενος στὸ καλύτερο Θετταλός, ὁ Συρίγος, ὁ Κορογιαννάκης, ἡ Βουτυρᾶ, ἡ Πασχαλίδου - Ζογγολοπούλου, ἡ Καχριμάνη, ὁ Γκικάδης, στὴ γλυπτική.

Ὅλοι ὅσους ἀναφέραμε, καθὼς καὶ οἱ ὑπόλοιποι, ποὺ ἐκθέτουν στὸ «Ἀτελιὲ» σχηματίζουν τὸ πολὺ καλὸ σύνολο τῆς ἐκθέσεως τῶν «Ἐλεύθερων καλλιτεχνῶν»—ἐκθέσεως, ποὺ εἶνε ἡ καλύτερη, τοὐλάχιστον τώρα, ἀπὸ ὅλες ὅσες ὠργανωθήκανε φέτος καὶ ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως τόσον τῶν φιλοτέχνων, ὅσον καὶ τοῦ κράτους καὶ τοῦ Δήμου.

Α. ΤΡΙΓΚΩΝΗΣ

Αἱ ἐκλεκταὶ συνεργασίαι τοῦ «Ἔργου»

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐρωτεύθηκαν, ποὺ δὲν ἐρωτεύθηκαν, ποὺ τείνουν νὰ ἐρωτευθοῦν ἢ ποὺ κινδυνεύουν ὁπωσδήποτε νὰ τὴν πάθουν..

ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΣΩ

(Τὸ «Ἔργον» θεωρεῖ ἐξαιρετικὴν τὴν τιμήν, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτον βιβλίον τοῦ διασήμου Ἰρλανδοῦ συγγραφέως καὶ δραματουργοῦ Μπέρναρντ Σῶ. Ὁ μέγας εἴρων, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ βαθυστόχαστον χιοῦμορ του διασκεδάζει καὶ διδάσκει τοὺς συγχρόνους του, ἐπεράτωσε ἤδη τὸ πρὸ πολλοῦ ἀναμενόμενον βιβλίον του ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Μικρὰ ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ συγχρόνου ἔρωτος». Ὅπως θὰ ἰδοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας, πρόκειται περὶ ἔργου εἰς τὸ ὁποῖον ὁ παραδοξολόγος συγγραφεὺς σατυρίζει τὸν ἔρωτα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις του μὲ μοναδικὴν φινέτσαν. Τὸ προνόμιον τῆς ἀποκλειστικῆς δημοσιεύσεως τῶν κατωτέρω ἀποσπασμάτων παρεχωρήθη εἰς τὸν μεγάλον δημοσιογραφικὸν ὀργανισμὸν «Γιουνάϊτεντ Νόνσυ Πρέςς», εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστόν, μετέχει διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ « Ἔργον»).

Ψυχή. Ναφθαλίνη τοῦ ἔρωτος. Βρίσκεται συχνὰ εἰς τοὺς «Διαλόγους» τοῦ Πλάτωνος, στὶς ἐπιστολὲς τῶν φοιτητριῶν καὶ γενικῶς ὅλων τῶν ἀσχήμων γυναικῶν, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλο τίποτε νὰ προσφέρουν στοὺς ἄνδρες. «Εἶνε ὅλη ψυχή», ἔλεγε κάποτε ἕνας νέος μιλῶντας γιὰ τὴν φίλην του, ποὺ ἤταν ἀφαντάστως ἀσχημη. Μία μέρα ὅμως, ὅταν ἀποφάσισε νὰ βάλῃ τὰ δόντια ποὺ τῆς ἔλειπαν, ὁ φίλος της ἄρχισε νὰ λέῃ: «"Ἐχει κάτι δόντια, περίφημα!».

Φιλί. Ρόδινη παγίδα, ποὺ τοποθετεῖται ἀνάμεσα στὶς λέξεις «Σ' ἀγαπῶ» καὶ «"Ελα νὰ συνεννοηθῆς μὲ τὸν μπαμπᾶ». Εἶνε σὰν τὰ εἴκοσι χρόνια : τὰ ὀνειρεύεται κανεὶς διαρκῶς. Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὰ πῆρε, πρέπει νὰ φθάσῃ στὰ τριάντα. Δηλαδή, τὸ σκέφτεται κανεὶς πολὺ ὥραν ἀκόμη δὲν εἶνε καιρὸς ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ τὰ χαρῇ ὅταν εἶνε καιρός. Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν φιλιά, τὰ σπουδαιότερα τῶν ὁποίων εἶνε τὰ ἑξῆς: «Φιλὶ τῆς νεότητος», ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ γεῦσι, καὶ «Φιλὶ τῆς ὡριμότητος» ποὺ ἔχει γεῦσι ἀπὸ πολλὰ πράγματα. Μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει: Βεβαίως. Νὰ «κόψετε» τὰ φιλιὰ μιᾶς γυναικὸς τριάντα χρονῶν, μὲ τὰ φιλιὰ μιᾶς νέας δεκαοκτώ.

Γυναῖκα. Κρυφὸς πόνος τοῦ καλοῦ Θεοῦ. "Εκαμε τὸν ἄνδρα, τὰ νερά, τὸν ἀέρα, τὰ ζῶα καὶ μετὰ ἐδέησε τὸ ἔργον του εἰς τοὺς ἀγγέλους. «Πολὺ ὡραῖον, τοῦ εἶπαν αὐτοί. Τελειότατον. Φαίνεται σὰν ψεύτικο!». Ὁ καλὸς Θεὸς ἤμεινε λιγάκι σκεφτικός, καὶ μετά, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ ἔργον του σὰν ψεύτικο, ἐδημιούργησε τὴν γυναῖκα. Τότε ἑκάλεσε πάλι τοὺς ἀγγέλους του νὰ κρίνουν. Καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν: «Πρῶτα τὸ ἔργον σας ἦταν πάρα πολὺ ὡραῖο; Τώρα εἶνε πάρα πολὺ ἀσχημο!». Τὸ κακὸν ὅμως εἶχε συντελεσθῆ καὶ δὲν ἐπαιρνε θεραπείαν.

"Εκστασις. Εὐγενικὸς εὐφημισμός, ποὺ ἔχει ἐφευρεθῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ ὁμολογοῦν τὴν ἀπέραντην θλασκείαν τους χωρὶς νὰ ντρέπωνται. Ἔτσι βρίσκομαι μὲ τὴν Ἀγαπημένην μου, ὁπὸ λεγε κάποιος, πέφτω σὲ ἔκστασιν». Καὶ αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι κάθε φορὰ ποὺ βρίσκόνταν στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της, μὲ ἄλλους καλεσμένους, αὐτὴ τὸν ὑποχρέωνε νὰ περπατᾶη μὲ τὰ τέσσερα καὶ νὰ γαυγίζῃ σὰν σκύλος ἢ νὰ μιαουρίζῃ σὰν γάττος, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐξεκαρδίζοντο στὰ γέλια κι' ἔκαναν κόρτε τὶς Ἀγαπημένης του.

Προσποίησις. Σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἔρωτος. Θέλετε καὶ καθαρώτερα : Ζωτικὸν ὄργανον τοῦ ἔρωτος. Ἐρώτησαν κάποτε ἕνα φιλόσοφον τί εὕρισκε τὸ ἀξιοκατάχρηστον εἰς τὴν γυναῖκα; Καὶ αὐτὸς ἀπάντησε: «Τὴν προσποίησιν». "Ο,τε λοιπόν, τοῦ εἶπαν, χωρὶς τὴν προσποίησιν ἡ γυναῖκα θὰ ἦταν τελεία : » «Μὰ τί λέτε! ἐφώναξεν ὁ φιλόσοφος. Θὰ ἦταν ἀνοστη!».

Ζηλοτυπία. Ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῆς γυναικὸς ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ἑνὸς φίλου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου τρέφετε μεγάλην δυσπιστίαν. «Δὲν συμφέρει νὰ εἶνε κανεὶς ζηλότυπος, ἔλεγε κάποτε ἕνας Δὸν Ζουάν. Γιατὶ ἐὰν χάσετε

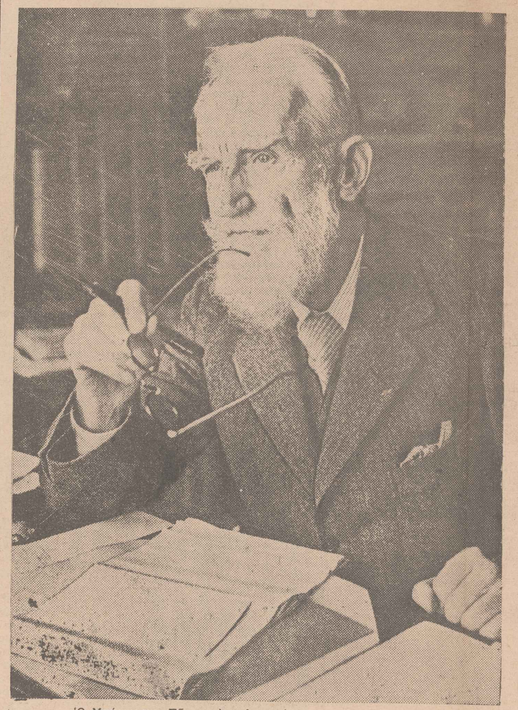

Ὁ Μπέρναρντ Σῶ, κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν του.

μίαν γυναῖκα μπορεῖτε εὐκολα νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ μίαν ἄλλην. Πῶς ὅμως θ' ἀντικαταστήσετε τὸ νευρικὸν σας σύστημα ποὺ ἔχει φθαρῆ μέσα σὲ λίγους μῆνες ἀπὸ τὶς ἀμφιβολίες καὶ τὶς ὑποψίες ; »

Βλάκας. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ὅταν μιὰ γυναῖκα τοῦ λέει: «Μὰ καταλαβαίνετε ὅτι ἔχετε περάσει τὰ ὅρια: "Αν ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ φιλῆτε, θὰ σπκωθῶ νὰ φύγω!» σκύβει τὸ κεφάλι σὰν ἁμαρτωλὸς μπροστὰ στὸν πνευματικό, καὶ τὶς λέει: «Μὲ συγχωρῆτε, δὲν τὸ ξανακάνω».

Δάκρυα. Ἡ «Παλαιὰ Σωματοφυλακὴ» τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν γυναικῶν. "Ερχονται πάντα ὅταν ἡ μάχη πρόκειται νὰ χαθῇ. Εἶπε ἕνας σοφός: «"Αν ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴν φύσιν, θὰ τὰ ἐφεύρισκε, ἀσφαλῶς. Σωστό, αὐτό. Ἀλλὰ μήπως νομίζετε ὅτι, ἐὰν ἡ Εὔα εἶχε αὐτὸ τὸ χάρισμα τῶν δακρύων, θὰ μποροῦσε καμμιὰ δύναμις στὸν κόσμο, ἔστω καὶ θεία, νὰ τὴν διώξῃ ἀπ' τὸν Παράδεισον;

Γάμος. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὅλοι κατηγοροῦν ἀπὸ καιρὸ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ προσθέτουν κάτι εἰς τὰ πᾶσι λεχθέντα. Ἂς πάρουμε τὶς γνῶμες τῶν ἄλλων: "Ενας ἀπαισιόδοξος λέει γιὰ τὸν γάμον: «Τρομερὴ ἄθυσσος, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θεία Πρόνοια ἐτοποθέτησεν ἑπτὰ δράκοντας καὶ ὁ ἄνδρας τοὺς σκοτώνει γιὰ νὰ πέσῃ μέσα, ὁπότε καταριέται τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή». "Ενας αἰσιόδοξος (ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ τῶν ἐφημερίδων) «... "Εστεψαν τὸ ὡραῖον ἐρωτικὸν ὄνειρόν των». "Ενας παρατηρητὴς ἀμερόληπτος: «Κάτι ποὺ γίνεται συνεχῶς ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τὰ σατυρικὰ περιοδικά». Ὁ κύριος ποὺ μένει εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον τῶν νεονύμφων: «Μιὰ νύξ κολάσεως».

"Οχι. "Αρνησις. Σημαίνει: «"Επιμείνατε, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ φανῇ ὅτι ὑποχωρῶ τόσον εὔκολα».

Τιμή. Εἶνε ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, ποὺ ποικίλει ἀναλόγως τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους καὶ μήκους. "Ενας κυνηγὸς ἀγρίων θηρίων ἐπῆγε κάποτε εἰς τὴν Ἀφρικήν. Ἐκεῖ ἐγνώρισε τὸν Μαὸρ, ἀρχηγὸν τῶν νέγρων, ὁ ὁποῖος τὸν ἐφιλοξένησε καὶ τὸν ἔβρα πολὺ ἐπῆγαν νὰ κατακλιθοῦν, τοῦ εἶπε : «Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆτε μίαν ἀπὸ τὰς συζύγους μου. Δὲν εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα, ἀλλὰ τέλος πάντων, θολευθῆτε ὅπως μπορεῖτε». Ὁ κυνηγὸς ὑπεκλίθη καὶ ἐδέχθη τὴν προσφοράν. (Φανταισθῆτε ἂν μποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικὰ εἰς τὴν κεντρῶαν Ἀφρικήν!). "Επειτα ἀπὸ κάμποσον καιρόν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μαύρων ἦρθε εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐπεσκέφθη τὸν φίλον του κυνηγόν, ποὺ τὸν ἐφιλοξένησε. Τὸ βράδυ, ὅταν ἀπεσύρθησαν γιὰ νὰ κατακλιθοῦν, κάποια ψυχρότης ἐπῆλθε μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Καὶ τὴν ἐπομένην ὁ μαῦρος ἔφυγε δυσαρεστημένος καὶ μουρμουρίζων : «Τί ἀνγωοσούνη ! Καὶ ὅμως φαινόταν τίμιος ἀνθρωπος».

Πόδι. Μέσο ἐπικοινωνίας, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἕνα τραπέζι. "Εναι; βράδυ, δύο φίλοι, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Παῦλος, ἔπαιζαν χαρτιὰ μὲ δύο κορίτσια. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Γιάννης αἰσθάνεται ἕνα πόδι νὰ ἐφάπτεται τοῦ ἰδικοῦ του. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχε πλέον τὸν νοῦν του στὰ χαρτιά. "Οταν ἐτελείωσαν ἀφηγεῖται τὴν περιπέτειαν τοῦ φίλου του, ποὺ ἀναφωνεῖ: «Τὸ δικό σου λοιπὸν ἦταν; Δὲν μποροῦσες νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς μὲ ἕνα νεῦμα, θλάκα!».

Προδοσία. Ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπάει ὑπάρχει καὶ ἄλλος στὸν κόσμο.

"Ανδρας. Ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, χωρὶς εἰρωνείαν, λόγῳ τιμῆς.

Αἰδὼς ἡ ντροπή. Αἰσθημα ποὺ καταλαμβάνει τὴν γυναῖκα ὅταν πρόκειται νὰ παρουσιασθῇ μὲ κοστοῦμι τοῦ μπάνιου καὶ ζέρει ὅτι ἔχει τὰ πόδια στραβά.

Γεροντοκόρη. Ἐκείνο ποὺ δὲν εὐκόμεθα σὲ κανένα κορίτσι.

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΣΩ

ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙΚΟ

Στὸν παληὸ τῆς Βενετιᾶς δρυ-
(μάκο,
σ' ἕνα μαγαζί,
μιὰ ζωὴ περάσαμε μαζὶ
σὲ μιὰν ὥρα μέσα.

Φτερὸ εἶχα στὸ καπέλλο μου καὶ
(δράκο
στὰ στήθεια ἀσημοκέντητο, κι'
(ἐσύ,

κοντέσσα
τοῦ Ζωρντάνο Μαντρεπήλια,
τῇ μαντήλια,
χρῶμα θαλασσί.

"Ω τὰ κρουστὰ τῆς ἀνασήκωνες
(μετάξια,
ἀπάνω ἀπ' τὸ πόδι τὸ γραμμένο,
μ' ἐκεῖνα σου τὰ χέρια, ποὺ ἦ-
(ταν ἄξια
ν' ἀλείψουν μῦρα τὸν Ἐσταυρω-
(μένο !

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

Γύρισα στὰ ξανθὰ παιδιάτικα λη-
(μέρια,
γύρισα στὸ λευκὸ τῆς νιότης μο-
(νοπάτι,
γύρισα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ θαυμαστὸ
(παλάτι
γιὰ μὲ χτισμένο ἀπ' τὸν ἔρωτα
(τ' ἄγια χέρια.
Τὸ μονοπάτι τσπνίζαν οἱ ἀγκου-
(δοβάτοι,
καὶ τὰ λημέρια τάκαψαν τὰ με-
(μέρια,
κι' ἕνας σεισμὸς τῶρριξε κάτου
(τὸ παλάτι,
καὶ μέσ' στὰ ἐρείπια τώρα καὶ
(στ' ἀποκαΐδια
ἀπομένω παράλυτος· σαΰρες καὶ
(φίδια
μαζύ μου ἀβελφοζοῦν οἱ λύπες
(καὶ τὰ μίση·
καὶ τὸ παλάτι ἕνας σεισμὸς τὸ-
(χει γκρεμίσει.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

Ἡ χαριτωμένη στὰρ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Τζόαν Μπλόντελ, ἐτέλεσε εἰς τὸ Χόλλυγουντ τοὺς γάμους της μὲ τὸν συνάδελφον της Ντίκ Πάουελ. Ἀνωτέρω : Ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνις εἰς τὸ τελευταῖον της φίλμ : «Γυναῖκες μὲ λοφεῖο».

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΗΤΟ ΕΥΤΥΧΗΣ Ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ;

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Μία παρατήρησις, τὴν ὁποίαν συνηθίζουν νὰ κάμουν ἐπάνω εἰς τὴν ζωὴν καὶ στὶς περιπέτειες τοῦ Δὸν Ζουάν εἶναι ἡ ἑξῆς : Ὁ Δὸν Ζουάν—λέγουν ἦταν ἄνθρωπος δυστυχισμένος καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ὅτι ἔτρεχε ἀπὸ τὴν μιὰ γυναῖκα στὴν ἄλλη, ἀνικανοποίητος πάντα ἀπὸ τὸν προηγούμενον ἔρωτά του. Χιλιάδες φιλολογικὰ βιβλία ἔχουν ἐκδοθῆ γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴ τὴ γνώμη.

Ζητῶ νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ὑποστηρίξω τὴν ἀντίθετην ἄποψιν.

"Ο,τι ἀγαπῶ ὁ Δὸν Ζουὰν εἶναι τὸ κυνήγι τῆς γυναικὸς, τὸ νέον, ἡ περιπέτεια, ἡ εὐτυχία τῆς νίκης, ἡ εὐχαρίστησις νὰ βλέπῃ μία γυναῖκα, ἕνα ἀνθρώπινον ὄν νὰ παραδίδεται. Σ' αὐτὲς τὶς ἐπιθυμίες τοῦ μεγάλου ἐραστοῦ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς του. "Οταν ὁ Δὸν Ζουὰν καταδιώκῃ μιὰ γυναῖκα εὑρίσκεται εἰς τὸν μεγαλύτερον ὀργασμὸν τῆς δράσεώς του. Κάμνει αὐτὸ ποὺ ποθεῖ καὶ γίνεται εὐτυχὴς. Τὸ νὰ τὸν νομίζῃ κανεὶς δυστυχισμένον ἐπειδὴ τρέχει πότε στὴν μιὰ καὶ πότε στὴν ἄλλην εἶναι σὰν νὰ νομίζῃ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον δυστυχῆ, ἐπειδὴ δὲν ἐπιτυγχάνει ἕνα σκοπόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιδιώκει.

Καὶ εἶναι εὐτυχὴς μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἡ καταδίωξις μιᾶς γυναίκας θ' ἀποτύχῃ. "Εκείνο ποὺ θέλει εἶναι νὰ καταδιώκῃ ἐπιτυχῶς. Τὸ θέλει περισσότερον ἀπὸ τὴν γρήγορη τελικὴ νίκη. Μοιάζει τοὺς παλαιοὺς κυνηγούς. Ὁ κυνηγὸς ποὺ βγαίνει τὴν αὐγὴ καὶ ξανάγυρίζει τὸ μεσημέρι εἶναι εὐτυχὴς ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχῃ στὸν κυνηγετικόν του σάκκον θηράματα. Ἡ χαρὰ ποὺ ἠσθάνθη στὸν ἐλεύθερον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, ἡ πορεία του μέσα ἀπὸ δύσβατα μονοπάτια, ἡ τεχνικὴ τοῦ κυνηγιοῦ, αὐτὰ εἶναι τὰ οὐσιῶδη. Ἡ νίκη ἔρχεται σὲ δευτερη γραμμή. Μὲ θηράματα ἢ χωρὶς θηράματα τοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Ἀρκεῖ ὅτι ἐγλέντησε τὶς στιγμὲς τοῦ κυνηγιοῦ. Ὅτι παρεφύλαξε τὸ θήραμα, ὅτι ἔπαιξε μαζύ του, ὅτι ἐπολέμησε γιὰ νὰ τὸ κατακτήσῃ.

Ὁ Δονζουανισμὸς δὲν ἀποτελεῖ παρὰ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, τὴν στιγμὴ ποὺ ὅλες τὶς ἄλλες ἰδιότητες ἔχουν φθάσει στὸ ἀποκορύφωμά των. Τυχοδιωκτισμός, περιέργεια ἢ περίεργεια εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ἐπιθυμίας), χαρὰ τοῦ κινδύνου.

Δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ τὸ πειὸ φυσικὸ ἔνστικτο τοῦ ἀρσενικοῦ, ἕνα ἔνστικτο ἀπόλυτα δικαιολογημένο. "Εκοψα ἀπὸ τὴν μηλιὰ ἕνα μῆλο, τὸ βρῆκα καλό. Βλέπω ἕνα ἄλλο. Τίποτε δὲν εἶναι πειὸ λογικὸ ἀπὸ νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου, νὰ τὸ κόψω κι' αὐτό. Καὶ ἂν (δὰ ἕναν ἀγνωστό μου καρπὸ δὲν νομίζετε πὼς τίποτε δὲν εἶναι φυσικότερον ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιθυμήσω νὰ τὸν γευθῶ καὶ αὐτόν ;

Τὸ νὰ ζέρῃ κανεὶς πῶς ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ὄντα ποὺ περικλείουν τὴν δυνατότητα μιᾶς εὐτυχίας καὶ γιὰ μὴ νοιώθῃ τὴν ἀνάγκη νὰ νοιώσῃ αὐτὴν τὴν εὐτυχία, νὰ τὸ δὲν εἶναι καθόλου φυσικόν.

«Χονδροειδὴς ἁπλοϊκότης—θὰ ποῦν μερικοί. Ἀλλὰ ὅτι εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν φύσιν, ἀντὶ τῆς περιπλοκῆς, στὴν ὁποίαν ἔχει φθάσει σήμερα ὁ κόσμος, αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὴν πειὸ ἐκλαϊκευμένη ἐκδοχή». Οἱ φιλόσοφοι, οἱ λογοτέχναι καὶ πάσο τοὺς ἄλλοι, τὸ πολὺ Κοινὸν ἐδῶ καὶ τέσσαρες-πέντε αἰῶνες ἔχουν κατὰ τέτοιο τρόπον περιπλέξει τὶς ἁπλὲς λύσεις, τὴν ἁπλὴ σκέψιν, ποὺ ὁ ἄνθρωπος σήμερα χρειάζεται νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ πράγματα γιὰ νὰ δρῇ τὴν ἀλήθεια. Ὁ κοινὸς νοῦς (στηριζόμενος σήμερα σὲ μιὰ κάποια εὐφυΐα) εἶναι σήμερα ὀργανον ἀναζητήσεως τῆς ἀληθείας καὶ τῆς συνέπειας σχεδὸν ἐκπολιτικόν. Εἰς τὸν θυρεὸν τοῦ ἔτους 1936 θὰ ἠβεμολογήσῃ τὴν χαρὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς διαρκείας. Συγχρόνως ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη δίκη του χαρά : Τὴν μέθοδόν του. Τὴν μέθοδον τοῦ κυνηγιοῦ.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἔχουν γραφῆ γύρω ἀπὸ τὸν Δὸν Ζουὰν τὸν βλέπουν τὴν στιγμὴν ποὺ ἐρωτεύεται μιὰ νέα γιὰ ἀφοσιωθεῖ σ' αὐτήν. Ἀποκλειστικά. Σ' ἕνα ἄλλο ὅμως ὁ Δὸν Ζουὰν μανιωδῶς ἐρωτευμένος μὲ μιὰ νέα δὲν διστάζει νὰ διατηρῇ τὰς σχέσεις του καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες ταυτοχρόνως. Δὲν τὶς ἐγκαταλείπει. Εἶναι ζήτημα ἀρχῆς γι' αὐτόν. Εἶναι μέθοδός του. Πιστεύει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίμιος ἄνδρας ἂμα ἔχει μιὰ μονάχα γυναῖκα στὰ ζωήν του.

— Σᾶς εὐχαριστεῖ Δὸν Ζουὰν νὰ ἔχετε δέκα γυναῖκες συγχρόνως ; —τὸν ἐρώτα κάποιος εἷς κάποιαν μυθιστορημα. Καὶ ὁ ἐρωτὰν προσθέτει : ἐν κατατρέφεται ἡ χαρὰ σας ἀπὸ τὸν κορεσμόν ;

— Ναί, λέγει ἀπαντᾶ ὁ Δὸν Γουάν. Ἀλλὰ ὁ φόρτισμὸς τῆς χαρᾶς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν κορεσμὸν προέρχεται μικρότερη λύπη ἀπὸ ὅση θὰ ἠσθανόμουν ἐὰν δὲν εἶχα παρὰ μιὰ μονάχα γυναῖκα.

✧✧✧

Εἶναι σαφὲς τὰ ἐλατήρια ποὺ κάμνουν τὴν Ἀνθρωπότητα νὰ θέλῃ τὸν Δὸν Ζουὰν δυστυχισμένον καὶ γιὰ προσπαθῇ μὲ λογικοὺς ἀκροβατισμοὺς νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ. Μποροῦμε νὰ πάμε πὼς ἡ Ἀνθρωπότης ζηλεύει τὸν Δὸν Ζουάν. Ἂν ἐκεῖνος ἀπαντήσῃ : «Μά, ὄχι, εἶμαι εὐτυχισμένος !» Χιλιάδες ἀνθρῶποι θὰ ζηλεύουν τὴν τύχη του καὶ θὰ ἀπαντήσουν : «Δὲν εἶσαι καθόλου εὐτυχισμένος. "Αν ἤσουν δὲν θὰ εἶχες ἀνάγκην νὰ τὸ διακηρύξῃς». Ὁ Δὸν Ζουὰν ὅμως εἶναι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπ

Μεγαλεῖα καὶ βάσανα τῶν ἐπαγγελμάτων

ΜΑΡΑΓΚΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΟΙ

ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΑΙ ΠΟΥ ΚΑΤΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΤΟ ΞΥΛΟ

Δὲν μπορεῖ ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς μὲ τοὺς μαραγκοὺς χωρὶς ν' ἀναφέρῃ πρῶτα-πρῶτα τὸ ἰδιαίτερον ἐπαγγελματικὸν των προνόμιον: Τὸ ὅτι εἶνε συνάδελφοι τοῦ Χριστοῦ. Τὴν τέχνην των, ὡς γνωστόν, τὴν ἐτίμησε καὶ ὁ Θεάνθρωπος. Θὰ περίμενε κανείς, ὅτι τὸ ἐπάγγελμά των εἶνε ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τοῦ ἑκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς καθημένου καὶ ὅτι συνεπῶς εἰσηµέρει. Ἀλλ' οὔ. Κύριος ἀγαπᾷ, παιδεύει. Αὐτό, φαίνεται, συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς μαραγκούς. Ἐπειδὴ ὁ Κύριος τοὺς ἀγαπᾷ ὡς παλαιοὺς συναδέλφους του, τοὺς παιδεύει ἀφίνοντάς τους εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἴσως τοὺς ἔχει ἑτοιμάσει μίαν εὐτυχισμένην θέσιν εἰς τὴν αἰωνίαν ζωήν. Πάντως εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν των δυστυχοῦν.

Τὴν δυστυχίαν τῆς τάξεώς του ἄρχισε εὐθὺς ἀμέσως νὰ μᾶς διεκτραγῳδῇ ἕνας μαραγκός, τὸν ὁποῖον ἡ σύμπτωσις μᾶς ἔφερε εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἔργου» γιὰ κάποιο «μερεμέτι», γιὰ κάποια μικροδουλειὰ δηλαδή. Τὴν ὥρα ποὺ ἐπλάνιζε τὰ σανίδια καὶ ἐλιμάριζε τὸ πριόνι του, τοῦ ἐπιάσαμε κι' ἐμεῖς τη.. λίμα. Μιλᾶ-λωμένος ἄνθρωπος, παρατηρητι κ ὁ ς, ἀγαλμένος ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς ζωῆς, μᾶς ἐκθέτει μὲ τὴν σαφήνειαν τῶν ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του.

—Δυστυχία, ἀφῆστε νὰ μᾶς λέγῃ καὶ πολλὰ βάσανα ἔχει ἐδῶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ δουλειὰ ἡ δική μας.

Τοῦ διακόπτουμε τὴν Ἱερεμιάδα:

—Θὰ ἠθέλαμε νὰ μᾶς πῆτε πρῶτα, τοῦ λέμε, τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἐπαγγέλματός σας.

Μπαίνει ἀμέσως στὸ νόημα. Καταλαμβάνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ἐπαγγέλματός του, σταματᾷ τὸ πλάνισμα καὶ μὲ κάποιον ἀγέρωχον τόνον στὴ φωνὴ ἀρχίζει:

—Μεγαλεῖα! Καὶ βεβαίως ἔχει μεγαλεῖα ἡ δική μας δουλειά. Ὅλα αὐτὰ ποὺ θλέπετε γύρω σας, τὰ ὡραῖα σπίτια μὲ τὶς μεγαλοπρεπεῖς εἰσόδους, τὶς θεράντες καὶ τὰ φωτεινά, μεγάλα παράθυρα, εἶνε ἔργα μας. Ἔργατῶν μαραγκῶν, τῶν χτιστῶν καὶ τῶν σοβατζήδων —τῶν οἰκοδόμων ἐργατῶν, ὅπως λέγονται μὲ μιὰ λέξι τὰ ἐπαγγέλματα αὐτά. Ἐμεῖς ἐργασθήκαμε γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια μέγαρα καὶ εἴμαστε ὑπερήφανοι γι' αὐτό. Τώρα θέλετε νὰ μάθετε καὶ ποιὰ εἶνε ἡ δική μας θέσις ἀπέναντι τῶν ἔργων μας; Οἱ ἴδιοι δὲν ἔχουμε κατὰ τὸ ὀγδόντα τοῖς ἑκατὸ μιὰ δική μας τρύπα, νὰ κάτσουμε. Καὶ ἂν μιὰ μέρα μᾶς πιάσῃ μιὰ μπόρα στὸ δρόμο καὶ δοκιμάσουμε ν' ἀνοίξουμε μία ἀπὸ τὶς μεγαλοπρεπεῖς αὐτὲς πόρτες τῶν μεγάρων, τὶς ὁποίες ἐφτιάξαμε, γιὰ νὰ μποῦμε μέσα νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὴ βροχή, θὰ μᾶς πιάσουν γιὰ λωποδύτες. Αὐτὴ εἶνε ἡ μοῖρα μας...

Σκληρὴ ὄντως μοῖρα, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωσε κατὰ τόσον ἔντονον καὶ ἀναγλυφον τρόπον ὁ ἁπλοϊκὸς μαραγκός. Καὶ μὲ τὴν βραδυκινησίαν αὐτὴν τοῦ κόσμου μετεπήδησε ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἐπαγγελματός του, τὰ ὁποῖα εἶνε καθαρῶς ἠθικὰ μεγαλεῖα μὴ ἀποφέροντα εἰς τὸν ἐπαγγελματίαν κανένα θετικὸν ὄφελος, εἰς τὰ βάσανα τῆς δουλειᾶς του — ἕνα μαῦρο κομπολόγι βασάνων.

—Καὶ πολὺ κουραστικὴ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνη εἶνε ἡ δουλειά μας, συνεχίζει ὁ μάστορης, ξαναρχίζοντας τὸ πλάνισμα τῶν σανίδων, καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν μᾶς ἀποφέρει οὔτε ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσουμε ἀνθρωπινά. Ἡ ζωὴ μας δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλής, ὅταν δουλεύουμε. Μπορεῖ νὰ πέσουμε ἀπὸ καμμιὰ σκαλωσιά, ἀπὸ καμμιὰ βεράντα ἢ ἀπὸ καμμιὰ στέγη καὶ νὰ μείνουμε ἢ στὸν τόπο ἢ ἀνάπηροι γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή. Μπορεῖ πάλι νὰ κόψουμε κανένα χέρι ἢ νὰ ἀγάλουμε κανένα μάτι. Ἔχει πολλοὺς κινδύνους ἡ δουλειά μας. Ἔπειτα παθαίνουμε συχνὰ ρευματισμούς, διότι εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ δουλεύουμε τὸν χειμῶνα ἐκτεθειμένοι στὰ ρεύματα καὶ στὶς βροχές. Ἀφίνω ὅτι οἱ πλείστοι καθόμαστε μακρυὰ στοὺς συνωικισμούς, καὶ γιὰ νὰ κάμουμε οἰκονομία ἐρχόμαστε μὲ τὰ πόδια στὴ δουλειά, ἡ ὁποία θὰ εἶνε στὶς κεντρικὲς συνήθως συνοικίες τῆς πόλεως, ὅπου γίνονται συχνὰ οἰκοδομές.

—Πῶς ἐργάζεσθε, ἐρωτοῦμε τὸν συνομιλητήν μας, μὲ ἡμερομίσθιο ἢ κατ' ἀποκοπήν;

—Δυστυχῶς μὲ ἡμερομίσθιο, μᾶς ἀπαντᾷ. Μᾶς ἔχουν καταστρέψει οἱ ἐργολάβοι. Αὐτοὶ χτυποῦν τὶς δουλειές, τὶς παίρνουν κατ' ἀποκοπὴν καὶ κατόπιν προσλαμβάνουν ἐμᾶς, νὰ ἀγάλουμε ὅλη τὴ δουλειά, μ' ἕνα πενιχρό, ἐξηντελισμένο ἡμερομίσθιο, τὸ ὁποῖον σπάνια φθάνει τὶς ἑκατὸ δραχμές. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλεῖτερο ἐπαγγελματικό μας βάσανο : Ἀπὸ ἐπαγγελματίαι δηλαδή, ὅπου ἐφάγαμε τὰ νειάτα μας γιὰ νὰ γίνουμε, ἔχουμε καταντήσει σήμερα εἴ τὴν οὐσίαν ἁπλοῖ ἐργάτες. Καὶ νὰ δουλεύαμε ὅλο τὸ χρόνο, κομμάτια νὰ γίνῃ. Ἀλλ' ἡ ἀνεργία μαστίζει τὴν τάξι μας.

—Πόσοι μαραγκοὶ εἶσθε περίπου;

—Θὰ εἴμαστε καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε

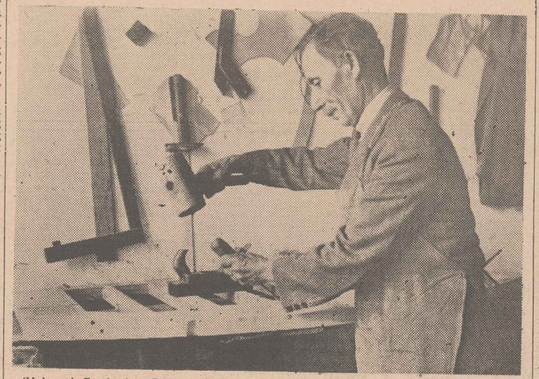

Ἡ λεπτὴ δουλειὰ τοῦ μαραγκοῦ, τοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἶνε προσεκτικὸς ὅταν κατεργάζεται τὸ ξύλο.

Τὸ τρυπάνι εἰς ἐνέργειαν, διὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν τὰ διάφορα κομμάτια τῶν ἐπίπλων.

τόσον ὁ πληθωρισμός, ποὺ κάνει τὴν τάξιν μας νὰ ὑποφέρῃ, ὅσον εἶνε ἄλλοι κυρίως λόγοι. Πρῶτον εἶνε ὁ περιορισμὸς τῆς δουλειᾶς μας ἀφ' ἑνὸς χρησιμοποιεῖται τὸ τσιμέντο ὡς οἰκοδομικὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ἀντεκατέστησε τὸ ξύλο στὶς στέγες καὶ στὰ πλεῖστα πατώματα. Κι' ἔτσι ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε περιορισθῇ μονάχα στὰ κουφώματα, στὰ πατώματα ἀπὸ παρκὲ καὶ σὲ μερικὲς ἄλλες μικροδουλειές. Δεύτερος λόγος τῆς ἀνεργίας μας εἶνε τὰ νέα ξυλουργικὰ μηχανήματα, ποὺ ἐφευρίσκονται διαρκῶς καὶ ποὺ ἀχρηστεύουν ἐργατικὰ χέρια. Καὶ τρίτος λόγος εἶνε ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἐγαϊνουν σήμερα οἱ νέοι μαραγκοί. Ἐμεῖς παλαιὰ ἐδουλεύαμε ἀμισθοι βοηθοί. Ἐπὶ δύο καὶ τρία χρόνια, γιὰ νὰ μάθουμε τὴν τέχνην. Ἐνῷ σήμερα, μόλις βγῇ στὸ ἐπάγγελμα ἕνας νέος, θέλει ἀμέσως νὰ πληρωθῇ, διότι ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Σὲ λίγο μάλιστα καιρὸ ἐρχεται καὶ χτυπᾷ τὴν δουλειὰ τὴν δική μου δεκαχρόνους νὰ ἐργασθῇ μὲ μικρότερο ἡμερομίσθιο. Ἄλλο ποὺ δὲν θέλουν οἱ ἐργολάβοι ἀπὸ τὸ νὰ βρίσκουν φθηνὰ χέρια. Αὐτὸς ὁ νέος θέβαια δὲν θὰ ἀγάλῃ καλὴ δουλειά, ὅπως ἐγω. Ἀλλ' ὁ ἐργολάβος δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν καλὴ δουλειά. Ἐνδιαφέρεται μονάχα νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορώτερο τὴν ἐργολαβία του καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἐξυπηρετεῖ περισσότερο ὁ νέος, ποὺ εἶνε πιὸ δυνατὸς καὶ σβέλτος. Διότι πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὁ μαραγκός, ὅταν φθάσῃ στὰ πενῆντα χρόνια του, εἶνε σχεδὸν ἄχρηστος. Θὰ τὸν ἔχῃ κάμει ἐρείπιο ἡ βαρειὰ του δουλειὰ καὶ ἡ σκληρὴ του ζωή. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι δὲν τὸν περιμένουν ἥσυχα τούλαχιστον γηρατειά. Καμμίαν ἐπαγγελματικὴν ἐξασφάλισιν δὲν εἴχαμε μέχρι τώρα. Οὔτε ἕνα ταμεῖον ἀλληλοβοηθείας σὰν τοῦ Τσαρκαντόγλου, ἕνας ἄριστος ἐπιπλοποιός, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν τέχνην ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπίπλωσις τῶν οἰκιῶν Βενιζέλου, Πρωτοπαπαδάκη, Ἀραβαντινοῦ, Λοβέρδου, Θεοτόκη καὶ ἄλλων.

—Ἡ δουλειὰ ἡ δική μας εἶνε πολὺ ἐκλεκτή, μᾶς λέγει. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς καλὲς τέχνες. Ὅταν δουλεύῃ ὁ καλὸς ἐπιπλοποιός, δὲν σκέφτεται τόσον τὴν ἀπολαυήν, ὅσον τὴν καλλιτεχνικήν του δημιουργίαν. Θέλει νὰ δημιουργήσῃ κάτι τὸ ὡραῖον. Καὶ ἀφῆζει ὅλα του τὰ δυνατά. Βέβαια ξέρει, ὅτι ὁ κόπος του θὰ ἀμειφθῇ μὲ τὸ πάρα-πάνω. Διότι ἐκείνος ποὺ θὰ παραγγείλῃ ἕνα ἔπιπλο ἀξίας δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε φτωχός. Ἔχει δηλαδὴ ἡ δουλειὰ ἡ δική μας ἕνα εἶδος οἰκονομικῆς κατοχυρώσεως, διότι ἐξυπηρετεῖ τὴν τάξιν τῶν πλουσίων, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ παύσουν ν' ἀνεγείρουν μεγαλοπρεπῆ μέγαρα, τὰ ὁποῖα θὰ θέλουν καὶ πλουσίαν ἐπίπλωσιν.

—Πόσο μπορεῖ νὰ στοιχίσῃ ἡ ἐπίπλωσις ἑνὸς μεγάρου;

—Ὅταν γίνῃ μὲ ἔπιπλα ρυθμοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸ μέγαρον εἶνε πολὺ μεγάλο μπορεῖ νὰ στοιχίσῃ καὶ εἴκοσι ἑκατομμύρια: Ἀλλὰ τέτοια μέγαρα στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν. Ἐδῶ οἱ μεγάλες ἐπιπλώσεις φθάνουν εἰς δύο μέχρι πέντε ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἐξ ἄλλου σήμερα σπάνιοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν ἐπιπλα τοῦ ρυθμοῦ τῶν Λουδοβίκων, τὰ ὁποῖα εἶνε βαρειά, ἐπίχρυσα, μὲ δύσκολα σκαλίσματα καὶ ποὺ στοιχίζουν πολλὰ χρήματα. Σήμερα ὁ κόσμος προτιμᾷ τὰ μοντέρνα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἁπλούστερα, πρακτικώτερα, φθηνότερα καὶ προσαρμόζονται πιὸ καλὰ στὴν μοντέρνα ἀρχιτεκτονική. Διότι ὁ ρυθμὸς τοῦ ἐπίπλου πρέπει νὰ εἶνε ἀνάλογος μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ σπιτιοῦ. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ἀνέγερσις τελευταίως πολλῶν πολυκατοικιῶν αὐξάνει τὶς δουλειὲς τῆς δικές μας. Διότι μία οἰκογένεια ποὺ θὰ φύγῃ ἀπὸ ἕνα παληὸ σπίτι καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς μίαν καινούργια πολυκατοικία, πρέπει κανονικῶς ν' ἀλλάξῃ ἔπιπλα. Διότι τὰ παληὰ δὲν μποροῦν νὰ προσαρμοσθοῦν στὴν νέαν κατοικίαν. Αὐτὴ ἡ περίπτωσις μᾶς ἐξυπηρετεῖ πολὺ ἐμᾶς ἐπαγγελματικῶς.

—Στὸν κλάδο δηλαδὴ τὸν δικό μας δὲν ὑπάρχει τώρα μεγάλη ἀνεργία;

—Ὄχι μεγάλη. Ἕνας καλὸς τεχνίτης δὲν θὰ μείνῃ ποτὲ χωρὶς δουλειά. Ἀλλὰ οἱ καλοὶ τεχνῖται σπανίζουν τὰ τελευταῖα χρόνια. Σήμερα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τὸ δικό μας τὰ ἔχει ψευτίσει κομμάτι. Ὁ καθένας κυττάζει πῶς θὰ κάμῃ πιὸ γρήγορα τὴ δουλειά του, γιὰ νὰ ἀγάλῃ πιὸ περισσότερα λεφτά. Ἡ παληὰ δηλαδὴ ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία δὲν ὑπάρχει στὴν ἐποχή μας.

»Μ' αὐτὰ ὅλα ποὺ σᾶς εἶπα, συνεχίζει ὁ συνομιλητής μας, δὲν πρέπει νὰ νομίσετε, ὅτι καὶ ἡ δική μας δουλειὰ δὲν ἔχει βάσανα. Ἔχει, ὅπως ὅλες φυσικὰ οἱ δουλειές. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἡ τέχνη ἡ δική μας εἶνε ἐξαιρετικὰ δύσκολη καὶ κουραστική. Ὁ ἐπιπλοποιὸς δὲν δουλεύει μονάχα μὲ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ μυαλό. Ἔχει διαρκῶς τὴν ἀνησυχίαν, νὰ φτιάξῃ κάτι τὸ ὡραῖο. Ἐπίσης πρέπει νὰ συνδυάσῃ τὰ γούστα τοῦ πελάτου του μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης του, καθὼς καὶ μὲ τὶς δυνατότητες τῆς κατοικίας. Εἶνε ἐξαιρετικὰ δύσκολη ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειά, ἡ ὁποία προϋποθέτει μεγάλην ἐπαγγελματικὴν πεῖραν. Γιὰ νὰ μὴ κανεὶς στὰ μυστικὰ τῆς τέχνης μας, πρέπει νὰ μαθητεύσῃ ἐπὶ ἑφτὰ μὲ ὀκτὼ χρόνια. Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν βασάνων, τελευταίως ἔχουν ἀκριβήνει καὶ τὰ ὑλικὰ τῆς δουλειᾶς μας».

Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὰ τὰ μικροτρωτὰ μπροστὰ στὰ καλὰ τοῦ ἐπαγγέλματος; Ἰδίως ἔχει κανεὶς νὰ ζηλέψῃ τὴν σταθερότητα τῆς ἀπολαυῆς τοῦ ἐπιπλοποιοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶνε ἀρκετὰ ἐξησφαλισμένη, διότι μία ἀπὸ τὶς πρῶτες βιωτικὲς μέριμνες τοῦ καθενὸς εἶνε ἡ ἀπόκτησις μιᾶς ἀνέσεως στὸ σπίτι του, τὴν ὁποίαν δίνει μία καλὴ ἐπίπλωσις. Μὴ λησμονῶμεν ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ ἔπιπλα περιλαμβάνονται εἰς τὴν προῖκα τῆς καθεμιᾶς κάπως ἐκκατασταύου κόρης καὶ συνεπῶς ἔχει μίαν ἐπὶ πλέον κατοχύρωσιν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπιπλοποιοῦ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΕΙΣ

Κυνηγῶντας τὰ πλέον παράδοξα ζῶα στὶς παρθένες ἐκτάσεις τῆς Μαύρης Ἠπείρου

ΜΕΣΑ στὰ ἀναρίθμητα ζῶα, ποὺ διατρέχουν τὶς ἐκτάσεις τῆς Ἀφρικαν. Ἠπείρου, ἕνα μᾶς ἐνθυμίζει,λόγῳ τοῦ μεγάλου του ὄγκου, τὰ προϊστορικὰ θηρία, τὰ ζῶα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔζησαν πρὸ ἑκατομμυρίων ἐτῶν εἰς τὸν πλανήτην μας καὶ τὸν ὁποῖον εὑρίσκομεν σήμερα τοὺς σκελετοὺς εἰς βάθος πολλῶν μέτρων ὑπὸ τὴν γῆν καὶ συχνὰ εἰς ὡρισμένες περιοχές, ὅπου, ποιὸς ξεύρει διὰ ποίους λόγους, ἐνεταφιάσθησαν κατὰ τὸν κατακλυσμὸν ἢ καὶ εἰς ἄλλες ἐποχές: ἡ καμηλοπάρδαλις. Τὰ ὑψηλὰ της πόδια καὶ ἰδίως ὁ μακρότατος λαιμός της μᾶς ὑπενθυμίζουν τὸν δεινόσαυρον, ποὺ τὸ ὕψος του ὑπερέβαινε τὰ 8 καὶ 10 μέτρα. Στὶς μακρυνὲς ἐκεῖνες ἐποχὲς τὰ χορτοφάγα τεράστια ζῶα κατώρθωναν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰ σαρκοβόρα τέρατα, ποὺ τὰ περιεστοίχιζαν, διότι, ἐνῷ ἔμεναν μακρὰν ἀπὸ τὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν, ἠδύναντο νὰ λαμβάνων τὴν τροφή τους ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα τῶν ὄχθων», λόγῳ τοῦ μακροτάτου ἰδίως λαιμοῦ των, ποὺ εἶχε μῆκος πολλῶν μέτρων.

Ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐπροίκισε τὴν καμηλοπάρδαλιν μὲ τόσο μεγάλο ἀνάστημα, δὲν ἀπομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὰ προκατακλυσμιαῖα ἑκεῖνα θηρία εἶχαν ἀποκτήσει ἀναστήματα κατὰ πολὺ μεγαλείτερα τότε. Ἡ σοφία τῆς δημιουργίας καὶ ἡ σκοπιμότης τῶν σχημάτων καὶ μορφῶν ἐκδηλοῦνται παντοῦ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς.

Ἡ καμηλοπάρδαλις ζοῦσε σὲ περιοχὲς μὲ πανύψηλα δένδρα, ποὺ ἔχουν κλάδους καὶ φύλλα μόνον εἰς ὕψος ἀρκετῶν μέτρων ἀπὸ τὴν γῆ. Δὲν θὰ τῆς ἦτο δυνατόν, ὡς ἐκ τούτου, νὰ εὕρῃ τροφήν, ἂν τὸ ἀνάστημά της δὲν ἦτο προσηρμοσμένο πρὸς τὸ περιβάλλον της.

Δέον νὰ λήφθῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ μικρὴ καμηλοπάρδαλις ἔχει ἤδη, μόλις γεννηθῇ, ὕψος 1 μ. 80–2 μέτρων. Τὸ μικρὸν μάλλον τὸ μόλις γεννηθὲν ζῶον μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του μισὴ ὥρα μετὰ τὴν γέννησί του καὶ μετὰ δύο ὥρες βυζαίνει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις τὴ μητέρα του, ποὺ τὸ γλύφει στοργικά.

Οἱ πρῶτες προσπάθειες, ποὺ κάνει, γιὰ νὰ σταθῇ ὄρθιο, δὲν ἐπιτυγχάνουν, ἀπὸ τοτε ἀμέσως καί, ὅσο νὰ στερεωθῇ, οἱ τοῦμπες εἶναι συχνές. Ὅταν ὅμως καταρθώσῃ νὰ εὕρῃ τὴν ἰσορροπίαν του καὶ κάνῃ τὰ πρῶτα βήματα, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ ὁλόγυρα στὴ μητέρα του, τοὐλάχιστον ἐπὶ δύο ὧρες συνεχῶς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ, φαίνεται, ἀπολύτως ὅτι τὰ πόδια του ἐκτελοῦν πράγματι ἐξ ὁλοκλήρου τὸν προορισμό τους.

Μόνον μετὰ τὴν δίωρο σχεδὸν πάντοτε ἄνευ διακοπῆς ἄσκησιν τῶν ποδῶν του, τὸ νέον ζῶον ἔρχεται καὶ πλαγιάζει κοντὰ στὴν μητέρα του, γιὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ φᾷῃ. Εἶναι παρατηρημένο δὲ ὅτι τὰ νέα ζῶα εἶναι πολὺ ταχύτερα ἀπὸ τὰ μεγάλα. Πάντοτε δὲ κατὰ τὰ κυνήγια των καμηλοπαρδάλεων συλλαμβάνονται πρῶτα τὰ μεγάλα ζῶα καὶ ἔπειτα τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα αὐτὰ λόγῳ τῆς μεγαλειτέρας εὐκινησίας των καὶ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν κυνηγῶν μὲ τὰ ἤδη συλληφθέντα γεροντότερα ζῶα, συμβαίνει νὰ κατορθώνουν νὰ διαφεύγουν.

Ἡ μεγάλη καμηλοπάρδαλις φθάνει τὸ ὕψος τῶν ὀ μέτρων—ἡ θήλεια εἶναι κατὰ τὶ μικροτέρα—ἔχει δύο στρογγυλὰ καὶ πεπλατυσμένα εἰς τὸ ἄκρον κοῦτσι καὶ ὄχι πολὺ μακρὰ κέρατα καὶ τὸ ἄρρεν ἔχει ἕνα μετωπικὸν ἐξόγκωμα μεταξὺ τῶν δύο κεράτων. Τὸ ἐξόγκωμα αὐτὸ καὶ τὰ κέρατα χρησιμεύουν εἰς τὰς καμηλοπαρδάλεις μόνον σχεδὸν διὰ τὰς μεταξὺ των διενέξεις καὶ μάχας, διότι καὶ παλαιὰ θειλὰ ζῶα καὶ, μόλις ἕνα τὸ ληφθοῦν οἱονδήποτε μέσον, τρέπονται εἰς φυγήν, ἐμπιστευόμενα τὴν σωτηρίαν τους μᾶλλον εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν τους, παρὰ εἰς τὴν δύναμί τους.

Οἱ καμηλοπαρδάλεις δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ζῶα ἐκεῖνα, ποὺ κυνηγιοῦνται πολὺ καὶ ὁ μεγαλειτερος τους ἐχθρὸς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὔτε τὰ μεγάλα σίδουροι, ἐνῷ τὸ κεφάλι τους, ὅταν στὴν σάρη τοῦ μακρου λαιμοῦ τους, ὑψώνεται στὸν ἀέρα, μὲ φόντο τὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ. Περάσαν προσεκτικὰ καὶ φιλύποπτα μπροστά μας καὶ τότε εἶδαμε πῶς τὶς ἀκολουθούσανε δύο μικρότερες καὶ μιὰ ἄλλη μεγάλη, ποὺ ἔκλεινε τὴ συνοδεία. Ὁ φίλος μας ὁ Βραζιλιανὸς θὰ ἔρριχνε τὸ βρόχο στὴν πιὸ μικρὴ καὶ ἀμέσως ἕναν ἄλλον στὴ δεύτερη, ἐνῷ ἐμεῖς οἱ ἄλλοι—ποὺ δὲν ξέραμε τόσο καλὰ τὸν χειρισμὸ τοῦ λάσσου, θὰ προσπαθούσαμε νὰ πιάσουμε τὶς δύο μεγάλες, μόλις θὰ ἀνέβαιναν τὰ μεγάλα τους πόδια καὶ θὰ ἔσκυβαν γιὰ νὰ πιοῦν νερό.

Πράγματι, τὸ λάσσο τοῦ Νοτιαμερικανοῦ, ριγμένο μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία, ἐσφίγγε ἕπειτα ἀπὸ λίγο καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ ζῶο τὸ καταλάβῃ, τὰ μπροστινὰ πόδια τῆς πιὸ μικρῆς καμηλοπαρδάλεως. Τὰ μεγάλα ζῶα ὅμως φαίνεται πὼς εἶχαν μυρισθῇ τὴν παρουσία μας, διότι οἱ βρόχοι μας ἐγλύστρησαν πάνω στὸ λαιμό τους, καθὼς σήκωσαν τὸ κεφάλι καί, πρὶν προφθάσουμε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε καλὰ-καλά, ἠτοιμάζοντο νὰ φύγουν ὁλοταχῶς, ἀκολουθούμενες ἀπὸ τὸ μικρό, ποὺ ὁ δεύτερος βρόχος τοῦ Βραζιλιανοῦ δὲν εἶχε οὔτε προφθάσει νὰ αἰχμαλωτίσῃ.

«Στὰ ἄλογα!» ἐφώναξε.

Ἱππεύσαμε ὅλοι μας, ἀφοῦ παρεδώσαμε στοὺς ὑπηρέτες μας τὸ ζῶο, ποὺ εἶχε αἰχμαλωτισθῇ καί, ἐν καλπασμῷ, ἀρχίσε ἡ καταδίωξις τῶν τεσσάρων ζώων. Ἡ καμηλοπάρδαλις τρέχει στὴν ἀρχὴ πολὺ γρήγορα, ἀλλὰ κουράζεται καὶ ἕνα καλὸ ἄλογο ἀντοχῆς μπορεῖ νὰ τὴν φθάσῃ.

Αὐτὸ συνέβηκε κι' ἐδῶ. "Επειτ, ἀπὸ καταδίωξι μιᾶς ὥρας εἴχαμε πιάσει δύο ἀπὸ τὶς μεγάλες. Δὲν θὰ μᾶς εἶχε φύγει καὶ ἡ τρίτη, ἂν ὁ ἄλλος βοηθὸς μου, ὄχι ὁ Βραζιλιανός, δὲν ἔπεφτε, καθὼς ἐξεσφενδόνιζε τὸ λάσσο, καὶ δὲν παρεαύρτο εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴ καμηλοπάρδαλι, πάνω στὸ σκληρὸ γῶμα καὶ στὶς πέτρες τοῦ ἑδάφους. Σταθήκαμε καὶ οἱ ἄλλοι καὶ πηδήσαμε ἀπὸ τὰ ἄλογά μας, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε καὶ νὰ τὸν περιποιηθοῦμε. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ μικρὴ, ποὺ ἐπροπορεύετο, καὶ ἡ μία μεγάλη ἐξαφανίσθησαν, ἐνῷ τὸ κεφάλι τους καὶ τὰ ψηλὰ χορταρικὰ τὰ μεγάλα σώματα ἄνω ἐξ ἄλλου ἐσκεπάζοντο ἀπὸ τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ. Περάσαν προσεκτικὰ καὶ ἐχαθήκαμε μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ οὐσταδιὰ δένδρων. Τὸ κυνήγι θὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἑπομένη.

Καμηλοπαρδάλεις ποὺ βόσκουν σ' ἕνα Ἀφρικανικὸ Λειβάδι.

Μητρικὴ στοργή

—Ὁ αὐξουξος σας ἔχει τρομερὸ συνάχι κι' ἀποροῦμε πῶς δὲν συμβουλευθήκατε τὸν γιατρό.

—Θέλουμε καὶ οἱ δυὸ νὰ τὸν ἰδῇ ὁ γιατρός, ἀλλὰ ὁ μπέμπης μας γελᾷ κάθε φορὰ ποὺ σταρνίζεται ὁ ἄνθρας μου καὶ ἐτσι δὲν θέλουμε νὰ τοῦ στερήσωμε αὐτὴν τὴν χαρά.

Ὁ ὑπνοβάτης

Ὁ αὐξουξος: Καλὰ ἔρουγες ἀπὸτο σπίτι τὰ μεσάνυχτα ὑπνοβατώντας. Πῶς ἐξηγεῖται ὅμως ὅτι ἐπιστρέφεις χωρὶς δεκάρα εἰς τὴν τσέπη;

Ὁ σύξυγος: Συνήντησα ἕνα ἄλλο ὑπνοβάτη καὶ παίξαμε χαρτιά!

Ἤθελε καὶ ρέστα

Ὁ κύριος (στὸν πλύστρα): Μὰ τί λές; Δὲν φθάνει ποὺ μοῦ ἔχασες τὸ πουκάμισο, θέλεις τώρα νὰ σοῦ πληρώσω καὶ τὰ πλυστικά σου!

Ἡ πλύστρα: Μά, κύριε, τὸ εἶχα πλύνει προτοῦ τὸ χάσω.

Ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του

Ὁ κύριος: Τζών, ἤλθε ὁ μπελωματὴς, ποὺ σοῦ ἔβαλε σόλες στὰ παπούτσια καὶ ζητᾷ τὰ λεφτά του.

Ὁ χρεωκοπημένος σύζυγος: Πές του ὅτι δὲν ἤλθε ἀκόμη ἡ σειρά του. Πρέπει πρῶτα νὰ πληρώσω τὸν τσαγκάρη ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀγόρασα τὰ παπούτσια, ποὺ τοῦ ἔδωσα νὰ μοῦ σολιάξῃ.

ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΤΕ....

ΟΙ ΑΓΑΜΟΙ ΖΟΥΝ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΕΤΗ !

"Ενας σοφὸς καθηγητὴς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ γάμος μᾶς ὠφελεῖ

ΟΠΕΡ ΕΔΕΙ ΔΕΙΞΑΙ

"Ενας σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Σαλτσβούργου, ὁ Δρ Ζ. Βέντζελ, ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ τοὺς ἀνύπανδρους. Μάζεψε στὸ γραφεῖό του ὅλες τὶς στατιστικὲς γεννήσεων καὶ θανάτων τῆς Εὐρώπης, τὶς μελέτησε χρόνια καὶ χρόνια καὶ κατέληξε σὲ τρομερὰ καὶ φοβερὰ συμπεράσματα μὲ νούμερα : ἀκεραίους καὶ κλάσματα.

Κινδυνεύει ἡ ζωή μας ! Μάλιστα, ἡ ζωή μας κινδυνεύει νὰ μὴ φθάσῃ ποτὲ τὴς στὰ 100 χρόνια γιατὶ διάφορες αἰτίες τὴν περιορίζουνε, δυστυχῶς, ὡς τὰ 60, γιὰ τὶς γυναῖκες. Οἱ ἄνδρες εἶνε χειρότερα : ζοῦν μονάχα 56 χρόνια.

Ὁ Δόκτωρ Βέντζελ συμπληρώνει καὶ λέγει :

Οἱ ἄγαμοι, τόσο οἱ γυναῖκες ὅσο καὶ οἱ ἄνδρες, εἶνε προωρισμένοι νὰ ζήσουνε πολὺ λιγώτερα χρόνια ἀπὸ τοὺς παντρεμένους. Δηλαδὴ ἂν ἡ κυρία π. χ. ποὺ διαβάζει τὶς γραμμὲς αὐτὲς ὑποτεθῇ, μιὰ ἁπλὴ ὑπόθεσις, ὅτι εἶνε 50 ἐτῶν καὶ εἶνε ἀνύπανδρη ἡ ζωή της εἶνε προωρισμένη νὰ σταματήσῃ ἐπειτα ἀπὸ 33, 96 χρόνια, ἂν εἶνε χήρα ἐπειτα ἀπὸ 34, 33 καὶ ἂν εἶνε παντρεμένη ἐπειτα ἀπὸ 35, 33 χρόνια κατὰ μέσον ὅρον.

Παρακαλῶ, τὶς ἀναγνώστριες μου νὰ μὴ γελάσουν μὲ τὶς ἀνακοινώσεις αὐτὲς τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Βέντζελ γιατὶ ὁ ἴδιος παραθέτει καὶ τὶς αἰτίες ποὺ δημιουργοῦν ἀναγκαστικῶς μιὰ τέτοια κατάσταση.

"Ενας ἀνύπανδρος, λέγει, ἔχει πάντοτε περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ ἕνα παντρεμμένο. Εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τρώῃ σὲ ἑστιατόρια, καὶ νὰ καταστρέφῃ τὸ στομάχι του μὲ λαγιῶν — λαγιῶν φαγητὰ μὲ ὑποπτα ὑλικά.

"Επειτα κινδυνεύει σὲ κάθε βῆμά του νὰ συναντήσῃ τὸ μοιραῖον, ἀποτέλεσμα μιᾶς στιγμῆς ἐνθουσιασμοῦ.

Μία γυναίκα πάλιν παρθένος, ἐροντοκόρη ἢ καὶ ἁπλῶς ἀνύπανδρη, ὑποφέρει ἀπὸ ψυχικὲς μελαγχολίες ποὺ τὴν καθιστοῦν νευρασθενικὴ καὶ ἐπιμένως ἀσθενική. "Ολα αὐτὰ ἐλαττώνουν κατὰ πολὺ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς της.

Οἱ ἀρίθμοι τοῦ καθηγητοῦ Βέντζελ, τὸ λένε καθαρά, πῶς ἡ μακροβιότης ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς παντρεμένους. Στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τακτοποιοῦνε τὴν ζωήν τους τόσο μέσα στὸ σπίτι ὅσο καὶ ἔξω.

"Οπως βλέπετε λοιπόν, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ἡ ἀποκὴ σας ἀπὸ τὸν γάμον εἶνε ἔγκλημα κατὰ τῆς μακροζωΐας σας. "Οστε τὸ μόνο καὶ πραγματικὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς εἶνε ὁ Γάμος.

Σκωτσέζικη ἱστορία

Θὰ τὸ ξέρετε βέβαια ὅτι οἱ Σκωτσέζοι εἶνε οἱ πλέον ταιγγούνηδες ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Δὲν εἰμπορεῖ λοιπὸν παρὰ νὰ ἔχουν νοστιμώτατες ἱστορίες, ἀναφερόμενες εἰς τὴν ταιγκουνιάν τους. Ἀκοῦστε λοιπὸν μίαν ἀπ' αὐτές.

Εἰς τὴν γωνιὰν ἑνὸς δρόμου, εἰς τὸ "Αμπερντην, εἶνε ἕνα κατάστημα βουρτσῶν. Ἐκεῖ μέσα βρίσκει κανεὶς παντὸς εἴδους βούρτσες : σκληρές, μαλακές, μικρὲς καὶ μεγάλες κλπ.

"Ενας πελάτης, ἀφοῦ ἐπεθεώρησε λεπτομερῶς τὴν βιτρίναν ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους νὰ μ|πῇ ·δσα ¨ ·ὸ κατάστημα.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ διορθώσετε ἕνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν ; ρωτάει τὸν ὑπάλληλον.

—Τί ἐπιδιόρθωσιν νὰ τοῦ κάνουμε ;

—Νά, ἔχουν πέσει οἱ περισσότερες τρίχες....

—Τότε νὰ πάρετε ἕνα καινούργιο. Σᾶς συμφέρει.

—Αὐτὸ εἶνε σπατάλη ! Ἀφοῦ ἡ λαβὴ εἶνε ἀκόμη καινούργια.

—"Ενα καινούργιο βουρτσάκι στοιχίζει μόνον τρεῖς πέννες.

—Καὶ οἱ τρίχες ;

—Μιὰ πέννα.

Ὁ ιελάτης μένει κάμποσην ὥρα σκεφτικός. Ἐπὶ τέλους, ὁ ὑπάλληλος βαρυέται νὰ περιμένῃ καὶ τὸν ρωτάει :

—Ἐφέρατε τὸ βουρτσάκι ;

—Ἄ, ὄχι ! "Ηθελα ἁπλῶς νὰ μάθω πόσο ἔχει. Τώρα θὰ πληροφορήσω τοὺς φίλους μου καὶ θ' ἀποφασίσουμε, γιατὶ τὸ βουρτσάκι δὲν εἶνε δικό μου. Ἀνήκει στὴν παρέα.

Ἐνῶ τίθεται καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος

ΟΙ ΑΦΘΟΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Χρυσός, πλατίνη, διαμάντια, γαιάνθρακες, πετρέλαιον,

Ἡ Μαύρη "Ηπειρος εἰς τὴν ὁποίαν διεξήχθη τελευταίως ὁ αἱματηρὸς πόλεμος ὁ ὁποῖος κατέληξεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς ἰταλικῆς Αὐτοκρατορίας εἶνε ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας χώρας τοῦ κόσμου καὶ παραμένει ἀκόμη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεκμετάλλευτη.

Ἡ Ἀφρικὴ εἶνε τριπλασία κατ' ἔκτασιν τῆς Εὐρώπης καὶ εἶνε ἡ τρίτη κατὰ μέγεθος ἤπειρος τοῦ πλανήτου μας. "Εχει πληθυσμὸν ποὺ ὑπερβαίνει κατά τι τὰ 135 ἑκατομμύρια, ἐκ τῶν ὁποίων, ἐκτὸς τῶν Εὐρωπαίων ἀποίκων, ὅλοι εἶνε μαῦροι.

Ἡ ἤπειρος αὐτὴ παρουσιάζει μεγάλας ἐδαφικὰς ποικιλίας καὶ διαφορές. Τὸ δόρειον πρὸς τὴν μεσόγειον τμῆμα της χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐρήμους τῆς Σαχάρας τῆς Λιβύης καὶ τῆς Τριπολίτιδος καὶ τῆς Αἰγύπτου ἀκόμη, ἡ ὁποία διακόπτεται μόνον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε εὐφορωτάτη, ἔχει πυκνοτάτην βλάστησιν, ἀδιαπέραστα δάση, ἀπάτητες ἀκόμη χαιοτάτων χρόνων καὶ λόγῳ τῶν ἐπὶ τῆς μεσογείου ἰδίως ἀκτῶν της καὶ τοῦ παναρχαίου βασιλείου τῆς Αἰγύπτου ἡ ἐπαφὴ μὲ τὴν Εὐρώπην ἐν γένει ὑπῆρξε συνεχής.

Ἤδη οἱ Φοίνικες καὶ μετὰ οἱ Πέρσαι, οἱ "Ελληνες, οἱ Ρωμαῖοι εἶχον ἐμπορικὰς δοσοληψίας ἀλλὰ καὶ πολεμικὰς διαφορὰς μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Βορείου Ἀφρικῆς. Τὴν ἐπαφὴν αὐτὴν ἐσυνέχισαν διαφορὰς μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Βορείου Ἀκτόπιοι οἱ Γενοβέζοι, Βενετσιάνοι, Πορτογάλλοι, Ἱσπανοί. Ἀλλὰ ἡ διείσδυσις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, λόγῳ τῶν πολλῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας ἐπαρουσίαζεν ὑπῆρξε βραδυτάτη καὶ κατ' οὐσίαν ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὸν 18ον καὶ ἰδίως κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα. Σωρεία ἐξερευνητῶν ὑπῆρξαν οἱ πρωτοπόροι καὶ συνέβαλον εἰς τὴν ἐξερεύνησιν αὐτήν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα τοῦ Στάνλεϋ καὶ τοῦ Λίβιγκστον ἔχουν γίνει θρυλικά. Σήμερον ὅλη ἡ Ἀφρικὴ ἐχ κατανεμηθῇ μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν δημιουργήσει

Χρυσοθήρας εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀφρικῆς. Δεξιὰ : Ὁ περίφημος ραβδοσκόπος "Ελλις, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὰ κοιτάσματα χρυσοῦ τοῦ βελγικοῦ Κονγκό.

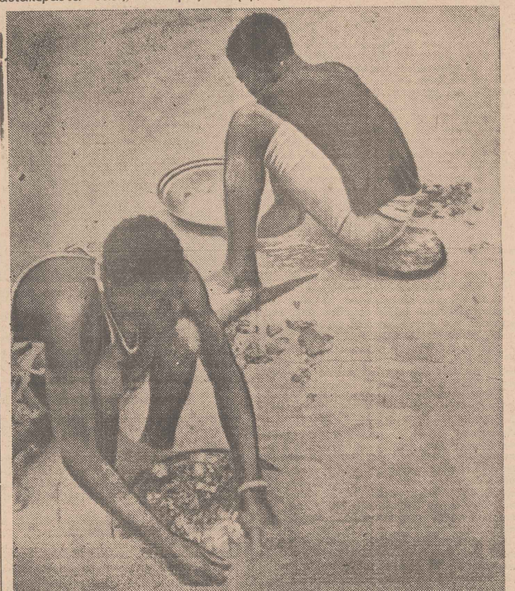

Συλλογὴ κόκκων χρυσοῦ καὶ πλατίνης ἀπὸ τὴν ἄμμον τῶν ποταμῶν τῆς Ἀφρικῆς.

ἐκεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐκτετοιμένας ἀποικίας. Μέχρι τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀβησσυνίας παρὰ τῶν Ἰταλῶν, ὁλόφυλη σὲ ὅλην τὴν Ἀφρικὴν δύο ἀνεξάρτητα Κράτη, ἡ Ἀβησσυνία αὐτὴ καὶ ἡ δημοκρατία τῆς Λιβερίας, σήμερον δὲ μόνον τὸ τελευταῖον τοῦτο κράτος παραμένει ἐλεύθερον. Δὲν πρέπει βεβαίως νὰ λησμονήσωμεν τὴν Αἴγυπτον, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐπίσης ἀνεξάρτητον κράτος ὑπὸ τὰς ἰδιαιτέρας συνθήκας ποὺ τὴν συνδέουν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς Ἀφρικῆς ἔχει διαμοιραθῇ μεταξὺ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Βελγίου, Ἰταλίας, Πορτογαλλίας καὶ Ἱσπανίας. Μέχρι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εἶχε καὶ ἡ Γερμανία ὡραιοτάτας ἀποικίας, τῶν ὁποίων ἐστερήθη ἔκτοτε καὶ διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὁποίων διεξάγει τελευταίως ἐντονώτατον ἀγῶνα. Δὲν ἔχει βεβαίως ἄδικον. Ἡ Ἀφρικὴ εἶνε πλουσιωτάτη εἰς πρώτας ὕλας καὶ εἰς παντοειδῆ φυσικὰ πλούτη, τῶν ὁποίων ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην αἱ βιομηχανικαὶ χῶραι τῆς Εὐρώπης.

Διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτοῦ τοῦ πλούτου ἀκριβῶς τῆς κατακτηθείσης Αἰθιοπίας ἐσχηματίσθη τελευταίως ἡ Ἰταλο - γερμανικὴ ἀνώνυμος μεταλλευτικὴ Ἑταιρεία τῆς ἰταλικῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Ἐὰν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ποικίλον καὶ ἀφθονώτατον ὁρυκτὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον παρουσιάζουν ὅλαι αἱ ἀλλαι εὐρωπαϊκαὶ ἀποικίαι τῆς Ἀφρικῆς πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος ὅτι καὶ αἱ ἐργασίαι τῆς νέας αὐτῆς ἱδρυθείσης Ἑταιρείας θὰ ἔχουν ἐντὸς ὀλίγου λαμπρὰ ἀποτελέσματα. "Ενας χάρτης τοῦ ὁρυκτοῦ πλούτου τῆς Ἀφρικῆς δείχνει σχεδὸν παντοῦ τὴν ὕπαρξιν χρυσοῦ, ἐνῷ παντοῖα ἄλλα μεταλλεύματα ἐξάγονται ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς Μαύρης Ἠπείρου, ὡς ὁ σίδηρος, ὁ ὀρείχαλκος, ὁ χαλκός, τὸ ἀλουμίνιον, ὁ λευκοσίδηρος, ὁ μόλυβδος, ὁ γραφίτης, τὸ μαγγάνιον, τὸ ἀντιμόνιον, ἡ σόδα, τὸ ὁρυκτὸν ἅλας καὶ οἱ ἄνθρακες. Ὡς γνωστὸν εὑρίσκονται ἐπίσης ἐν ἀφθονίᾳ αἱ ἀδάμαντες, ἀλλὰ καὶ τὸ πετρέλαιον καὶ ἐπίσης, τελευταίως ἀνακαλυφθέντα, κοιτάσματα τεινά ραδίου. Μερικὰ ἐκ τῶν ἄνω μεταλλευμάτων εὑρίσκονται ἐν τοιαύτῃ ἀφθονίᾳ ὥστε οἱ γαιάνθρακες π.χ. κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, εἶνε κατὰ πολὺ ἀφθονώτεροι τῶν πλουσιωτάτων ἀγγλικῶν ἀνθρακορυχείων, ἐνῷ ὁ χαλκὸς τοῦ Βελγικοῦ Κονγκὸ καὶ τῶν ὀρυχείων τοῦ Ὀταβὶ καὶ τῆς βορείου Ροδεσίας ἐνίκησαν εἰς τὰς παγκοσμίους ἀγορὰς τὸν μέχρι τοῦδε πανίσχυρον Ἀμερικανικὸν χαλκόν. Ὁ χαλκὸς τῆς χερσονήσου τοῦ Σινᾶ εἶνε ἄλλωστε γνωστὸς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων

τὸ ζήτημα τῆς διανομῆς τῶν ἀποικιῶν

ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ἀπέραντες φυτεῖες καὶ ἀναρίθμητα κοπάδια ζώων.

χρόνων, ἐνῷ εἶνε ἐπίσης γνωστὸν ὅτι οἱ Φαραὼ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἠντλουν τὸν χρυσόν, τοῦ ὁποίου εἶχον ἐν γένει ἀνάγκην, ἀπὸ τὴν σημερινὴν Ἀβησσυνίαν. "Ολοι οἱ θησαυροὶ ἄλλωστε τοῦ στέμματος τῶν μέχρι τοῦδε Αὐτοκρατόρων τῆς Ἀβησσυνίας —τὸ περίφημον στέμμα αὐτὸ τοῦτο, οἱ χρυσοὶ σταυροὶ καὶ ἄλλα πολλὰ προσήρχοντο ἀπέκαθεν ἀπὸ τὰ πλούσια εἰς χρυσὸν κοιτάσματα τῆς χώρας. Φαίνεται ὅτι ἡ Ἀφρικὴ θὰ ἔχῃ καὶ ἀρκετὴν ποσότητα πλατίνης. Εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν π.χ. ἀνευρίσκετο ἀνέκαθεν τὸ πολύτιμον μετάλλευμα καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ χώρα αὐτὴ ἐξῆγε περίπου 200 χλγρ. πλατίνης τὸ χρόνο. Τοῦτο δὲ μὲ τὰ τελεῖως πρωτόγονα μέσα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐφαρμόζουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Φαραώ. Φυσικὸν εἶνε ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς ποιὰ θὰ εἶνε ἡ διαφορὰ ἐὰν ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἐδάφους γίνῃ μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα τελειοποιημένα μέσα. Πράγματι τὴν ἴδια βουλειά, τὴν ὁποίαν κάνουν δωδεκάδες ἀνθρώπων κατὰ τὴν διάρκειαν μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ἡμέρας, κάνει μία πλυντήριος μηχανὴ πλατίνης εἰς μίαν μόνην ὥραν καὶ πολὺ καλύτερα. Ἐξ ἄλλου τὸ ἔδαφος τῆς Ἀφρικῆς παρουσιάζει εἰς πολλὰ μέρη καὶ αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα: ὅτι τὸ μετάλλευμα εὑρίσκεται σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ σκάψῃ καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ πολυτίμου προϊόντος, εἴτε πρόκειται περὶ χαλκοῦ, εἴτε περὶ ἀδαμάντων, εἴτε περὶ φωσφάτου ἢ σιδήρου. Δὲν χρειάζονται τὰ γνωστά, φοβερὰ βαθύτατα πηγάδια καὶ οἱ ἀτέλειωτες σκοτεινὲς στοὲς εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Τὸ μετάλλευμα εὑρίσκεται σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ δύναται νὰ ἐξαχθῇ μὲ μικρὰν δαπάνην καὶ μικρὸν κόπον.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, μὲ τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ ὁρυκτοῦ πλούτου τῆς Μαύρης Ἠπείρου ὅτι ὁ φυτικὸς της καὶ ζωϊκὸς πλοῦτος εἶνε πραγματικῶς ἀφάνταστοι. Ὑπάρχουν ἀπέραντα λειβάδια, μὲ πυκνότατο χορτάρι, τὰ ὁποῖα ἐξασφαλίζουν τὴν τροφὴν σὲ ἀμέτρητα κοπάδια διαφόρων ἐξημερωμένων καὶ μὴ ζώων. Οἱ βοῦβαλοι, τὰ βόδια, οἱ ἀγελάδες, οἱ κατσίκες, τὰ πρόβατα, ἀποτελοῦν μεγάλες περιουσίες καὶ ἐπιφέρουν μέγιστα κέρδη. "Ηδη, κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰνδιῶν, ἐξημεροῦνται οἱ ἐλέφαντες, οἱ ὁποῖοι θὰ προσφέρουν οὔτω τὰς πολυτιμωτάτας ὑπηρεσίας των εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αἱ ἔλαφοι, οἱ ἄναγροι, οἱ γκαζέλλες, οἱ ζέβροι, αἱ καμηλοπαρδάλεις, αἱ στρουθοκάμηλοι, εἶνε ἐπίσης μεγάλη πηγὴ πλούτου ὅπως εἶνε ἄλλωστε καὶ τὰ ἄλογα ποὺ ζοῦν καὶ πολλαπλασιάζονται στὶς διάφορες ἀφρικανικὲς χώρες. Μαζὶ μὲ αὐτὰ τὰ ἤμερα καὶ ἄκακα ζῶα, ἀποτελοῦν πλοῦτον διὰ διαφόρους λόγους καὶ αὐτὰ τὰ θηρία.

Ἐκτὸς τοῦ καλλιεργουμένου ἐντατικῶς εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου καὶ εἰς τὸ Σουδὰν βάμβακος, αἱ μεγάλαι φυτεῖαι καφέ, κακάο, καπνοῦ, μαντόκας, μπανάνας, ζαχαροκαλάμου, ἀπασχολοῦν χιλιάδας μαύρων ἐργατῶν, ἐν γένει ὑπὸ τὴν διευθυνσιν καὶ τὴν καθοδήγησιν λευκῶν. Καλλιεργοῦνται ὅμως ταύτοχρόνως τὸ σιτάρι, τὸ καλαμπόκι, τὸ κριθάρι καὶ παντὸς εἴδους λαχανικὰ καὶ φροῦτα. Ὑπάρχουν μεγάλες φυτεῖες ἀπὸ καὶ τὸ μεγαλείτερον δένδρον τοῦ κόσμου τὸ τεράστιον ἐαοβάβ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος ὑπερβαίνει πολλάκις τὰ 25 μέτρα καὶ τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς ἐν ἀναλογίᾳ φυσικά, φθάνει εἰς τερατώδεις διαστάσεις. Ἐκ τοῦ φλοιοῦ του σχηματίζονται σχοινιὰ μεγίστης ἀντοχῆς.

Μὲ τέτοιες πλουτοπαραγωγικὲς πηγὲς εἶνε φυσικὸν ἡ Ἀφρικὴ νὰ διεγείρῃ τὰς ἐπιθυμίας τῶν μεγάλων καλῶς ὠργανωμένων Κρατῶν, καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι μὲ

Ὀρυχεῖον διδήρου εἰς τὸ Γαλλικὸν Μαρόκον.

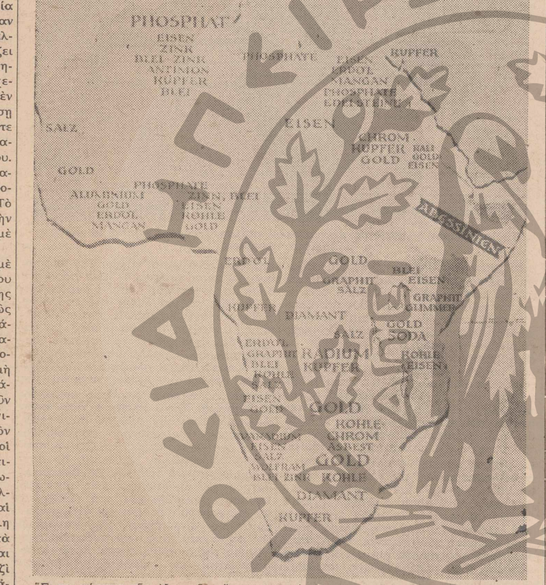

"Ενας χάρτης τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου σημειώνονται τὰ κυριώτερα προϊόντα τῶν μεγαλυτέρων περιοχῶν της : χρυσός, πλατίνη, ἄργυρος, σίδηρος, πολύτιμα φωσφατοῦχα ἅλατα, ράδιον, βάμβαξ, πετρέλαιον, καουτσοὺκ καὶ ἄλλα.

συστηματικὴν καὶ καλῶς διευθυνομένην ἐκμετάλλευσιν, ὁ πλοῦτος τὸν ὁποῖον θὰ ἀποδίδῃ ἡ μεγάλη ἤπειρος θὰ εἶνε ἀπλοῦν καὶ μεγαλείτερος.

Πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅμως ὅτι ὁ λευκός, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε ὅπως συνέβη κατ' ἐπανάληψιν, νὰ εἶνε βαρβαρώτερος τῶν μαύρων, θὰ συμβάλῃ πράγματι εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῆς χώρας, ἡ ὁποία κατοικεῖται ἀπὸ πλείστους ἀντιμαχόμενες φυλὲς καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες λείπει μία κεντρικὴ κατεύθυνσις, ἐφ' ὅσον οἱ φυλὲς τῆς Κεντρικῆς μόνον Ἀφρικῆς ὁμιλοῦν 455 γλῶσσες.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑ

ΠΩΣ ΑΣΠΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΑΣ

Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν συγκινήσεων, τρόμου ἢ πόνου

ΣΥΝΤΑΓΑΙ Βας ΦΗΣ

Πλειστάκις συνεζητήθη τὸ ζήτημα ἐὰν τὰ μαλλιὰ ὑπόκεινται εἰς αἰφνιδίαν ἀλλαγὴν τοῦ χρώματος των. Ἡ γενικὴ γνώμη, καθὼς ἐπίσης καὶ πολλοὶ φυσιολόγοι ἀπαντοῦν καταφατικῶς, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναφέρουν διάφορα πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὰ μαλλιὰ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μεγάλων συγκινήσεων, πόνου, τρόμου κτλ. ἀπέθησαν ἄσπρα ἢ γκρίζα.

Μεταξὺ τῶν προσώπων αὐτῶν ἀναφέρεται ὡς ἓν αὐθεντικὸν παράδειγμα ἡ περίπτωσις τῆς βασιλίσσης Μαρίας-Ἀντουανέττας. Οὗτος, οἱ ἱστορικοὶ περιγράφοντες τὴν ἐκτέλεσίν της, ἐπαναλαμβάνουν ὅτι ἡ κόμη της ἀπὸ καταμαυρη ποὺ ἦτο ἀπέθη λευκόχρους, ἀποδίδοντες τοῦτο εἰς τὰς ἠθικὰς βασάνους, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθη ἡ δυστυχὴς βασίλισσα παρὰ τῶν Ἰακωβίνων.

Ἄλλοι ὅμως, ὡς ὁ δόκτωρ Δάβιρ, ὁ Χάλερ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διατείνονται ὅτι τὰ μαλλιὰ οὐδόλως ὑπόκεινται εἰς αἰφνιδίαν ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματός των, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν μόνον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς κατεστραμμένης ὑγείας. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς Μαρίας - Ἀντουανέττας, διατείνονται ὅτι ἡ βασίλισσα αὐτη, εἶχε πρὸ πολλοῦ γκρίζα τὰ μαλλιά της, τὰ ὁποία καὶ ἔβαφε. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς φυλακίσεως της ἐστερήθη τὰς βαφὰς ποὺ μετεχειρίζετο, ἐπόμενον ἦτο δὲ ἡ στέρησις αὐτη νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναφάνισιν τοῦ γνησίου χρώματος τῶν μαλλιῶν της.

Διότι, ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν μία ἠθικὴ συγκίνησις τρόμος ἢ λύπη νὰ ἀσπρίσῃ τὰ μαλλιά της, τὸ ἀσπρισμα αὐτὸ ἔδει νὰ εἶχε συντελεσθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν πρὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ συνελήφθη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ὁπότε προσεπάθει νὰ ἐξέλθῃ τῶν γαλλικῶν συνόρων, διὰ νὰ διασωθῇ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον ὑπέστη ἀπεριγράπτους ψυχικὰς καὶ ἠθικὰς ἀγωνίας, τρόμου καὶ λύπην.

Πολλοὶ διάσημοι ἰατροὶ παρακολουθήσαντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐπὶ στρατιωτῶν κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον μέρος εἰς αἱματηρότατες μάχες, εἰς τρομερὸς κινδύνους καὶ παρηκολούθουν αὐτόπτα ὅλας τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου καὶ ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ βαρέως ἐπληγώθησαν, ἐπιμένουν ὅτι ἡ αἰφνιδία ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τῶν μαλλιῶν εἶνε ἀδύνατος.

Ὁ δολοφόνος ἐπίσης Ὀρσίκ, δοτὶς ἐξετελέσθη στὸ Παρίσι τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1858, παρουσιάσε ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἀνωμαλίαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του εἶχε τὰ μαλλιὰ μαῦρα ὡς ἡ ἔβενος. Ἀλλά, ὅταν ὡδηγεῖτο πρὸς ἐκτέλεσιν, εἶχε τὰ μαλλιὰ γκρίζα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικαὶ συνταγαὶ διὰ τὴν περιποίησιν τῶν μαλλιῶν σας:

Βαφὴ μαλλιῶν (μαῦρη)

Διάλυσις ἀριθ. 1.

Νιτρικὸς ἄργυρος 10 γραμμάρια
Συλφατ ντὲ Κινοὶδρ 0 γραμ. 60
Ἀμμωνία ὀλίγην ποσότητα
Ἀπεσταγμένον ὕδωρ (συμπληροῦτες) 250 ἑκ. γραμ.

Διάλυσις ἀριθ. 2.

Πυρογαλλικὸν ὀξὺ 4 γραμμάρια
Ἀλκοὺλ ρεκτὶκ 0 γρ. 60
Ἀπεσταγμένον ὕδωρ (συμπληροῦτες) 250 ἑκ. γραμ.

Χρῆσις. Μὲ μίαν μαλακὴν βούρτσαν βρέχετε τὰ μαλλιὰ μὲ τὴν διάλυσιν ὑπ' ἀριθ. 2 ποὺ χρησιμεύει ὡς δεικτὴς καὶ ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν. Περνᾶτε ἔπειτα τὴν διάλυσιν ὑπ' ἀριθ. 1, βρέχοντες καλὰ τὰς ρίζας. Ὁ χρωματισμὸς εἶνε προσδιστικός.

Λόσιον διὰ τὰ μαλλιὰ

διὰ νὰ αὐξηθοῦν καὶ προβλεφθῇ ἡ πτῶσις.

Συνταγὴ τοῦ ἰατροῦ Λόκοκ, ἰατροῦ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας.

Ἀμμωνία διαλυσις 3.54 γραμ.
Ἐσάνς πικραμυγδάλων 3.54 γρ.
Ἐσπρὶ ντὲ ρομαρὲν 28.33 γρ.
Ἐσάνς μοσχοκαρίων 0.88 γρ.
Τρίαντα φυλλόνερο 73.— γρ.

Ἀναμίξατε πρῶτα τὴν ἐσάνς τῶν ἀμυγδάλων μὲ τὴν ἀμμωνίαν, κατόπιν ἀναμίξατε ἰδιαίτερως τὴν ἐσάνς τοῦ μοσχοκαρύου μὲ τὴν τῆς λιβανώτου καὶ ἀναμίγνυετε μὲ τὴν πρώτην. Τέλος ρίπτετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ροδοστάμον.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

"Οπου τὸ «σκὶ» ἔγινε.... ντεμοντὲ

Ἱστιοδρομίαι ἐπί... πάγου!

"Ενα χειμωνιάτικο σπόρ, ποὺ κυριαρχεῖ σὲ ὅλες τὶς παγωμένες λίμνες τῆς Εὐρώπης, μὲ χιλιάδας ὀπαδῶν καὶ ἀρκετά.... θύματα

Τὰ χειμερινὰ σπόρ δίνουν καὶ πέρνουν σ' ὅλο τὸν κόσμο, αὐτὴ τὴν ἐποχή, καὶ χιλιάδες κόσμου ἀπολαμβάνουν ἐπάνω στὶς κάτασπρες βουνοπλαγιές, τὰ θέλγητρα τῆς λευκῆς νύμφης τοῦ βορρᾶ. Στὸν τόπο μας δυστυχῶς, λόγῳ τοῦ ὑπήου κλίματος τῆς χώρας μας, τὰ χειμερινὰ σπόρ ἔχουν πολὺ περιωρισμένην ἐξάπλωσιν, παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴν κίνησιν τῶν τελευταίων δύο ἐτῶν. Σὲ ἄλλα ὅμως μέρη, ὅπως τὴν Ἑλβετία, τὴν Αὐστρία, τὴν Φινλανδία, τὴν Σουηδία ὅπου τὸ χιόνι ἀποτελεῖ σχεδὸν μόνιμον....ἐπισκέπτην, καθ' ὅλον τὸ ἔτος, τὰ χειμερινὰ σπόρ ἀποτελοῦν τὴν προσφιλεστέραν ἀπασχόλησιν τῶν κατοίκων. Ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θὰ θυσιάσουν μιὰ ἢ δυὸ ὧρες κάθε μέρα εἴτε γιὰ νὰ πατινάρουν, εἴτε γιὰ νὰ σκιάρουν, εἴτε νὰ παίξουν χόκεϋ ἐπὶ πάγου ἢ ἀκόμη νὰ ἐπιδοθοῦν στὶς περίφημες ἱστιοδρομίες ἐπὶ πάγου. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο χειμωνιάτικο σπόρ, ἔχει ἐπικρατήσει στὰ περισσότερα Κράτη καὶ ἀποτελεῖ σήμερα τὴ προσφιλέστερη καὶ θεαμτικώτερη ἀπασχόλησι τῶν χειμερινῶν φιλάθλων. Οὔτε τὸ σκὶ, οὔτε τὸ «σκιγκέρικγκ», οὔτε τὸ «μοτοσκιγκέρικγκ» ἢ «ραβάλλεται μὲ τὶς ἱστιοδρομίαι ἐπὶ πάγου, ποὺ, ὅπως εἴπαμε, ἀποτελεῖ τὴν τελευταία λέξι τῶν χειμωνιάτικων σπόρ. Θὰ σᾶς γεννηθῇ, φυσικὰ ἀμέσως ἡ ἀπορία, πῶς εἶναι δυνατὸν, νὰ γίνουν ἱστιοδρομίαι ἐπάνω στὸν πάγο, καὶ ἀκόμη περισσότερον νὰ διοργανωθοῦν καὶ ἀγῶνες μεταξὺ των διαφόρων..... σκαφῶν! Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀπεδείχθη ἱκανὸς νὰ περιβάλλη μὲ τὸ πλαίσιον τῆς πραγματικότητος, κάθε ἐκδήλωσιν τῆς φαντασίας του, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ γοῦστο του καὶ μιὰ φυσικὴ του εὐχαρίστησι. "Ετσι ἔχουμε τὰς ἱστιοδρομίας ἐπὶ πάγου, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς γνωστὰς ἱστιοδρομίας τῆς θαλάσσης. Ἐσκέφθη, δηλαδὴ ὁ ἐφευρέτης τῶν ἱστιοδρομιῶν τοῦ πάγου, ὅτι ἡ ἀκρυσταλλωμένη ἐπιφάνεια μιᾶς παγωμένης λίμνης, θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς....πεδίον ἀγώνων, μὲ ἐλευθέραν δρᾶσιν, καὶ ὅπου θὰ μποροῦσαν οἱ συναγωνισταὶ νὰ ἀναπτύξουν ὅσην ταχύτητα θέλουν.

◊◊◊

Καὶ πράγματι ἡ ταχύτης ἑνὸς πλοιαρίου ποὺ τρέχει ἐπάνω στὸν πάγο, εἶναι πολὺ μεγάλη, πολλὲς φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ στὴ θάλασσα ἕνα κόττερο. Καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ πλοιάριο, δὲν συναντᾷ ἐπάνω στὸν πάγο τὴν ἀντίστασιν τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ μὲ τὴν προώθησι τοῦ ἀνέμου, ἀναπτύσσει ἀστραπιαία ταχύτητα. Θὰ ἐρωτήσετε τώρα πῶς εἶναι κατασκευασμένο τό....«γιωτ» ποὺ τρέχει ἐπάνω στὸν πάγο. Δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ ἕνα μικρὸ κόττερο τῆς θαλάσσης. Ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ πηδάλια, ἕνα μεγάλο πανί, ἱστός. Ἡ μόνη διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὴν εἰδικὴν κατασκευὴν καὶ τὸ μέγεθος τῆς λέμβου, ποὺ εἶναι μικροτέρα, καὶ φέρει εἰς τὰ πλάγια τρεῖς πλωτῆρες, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων ἡ «βάρκα» στηρίζεται ἐπανω στὸν πάγο. Οἱ πλωτῆρες αὐτοί, εἶς ἑκάστου μέρους ποὺ ἐφάπτονται μὲ τὸν πάγο, εἶναι ἐπίπεδοι, καὶ ἐντελῶς λεῖοι· εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ δημιουργοῦν «ἀντιστάσεις». Διὰ νὰ ξεκινήσῃ τὸ μικρὸν αὐτὸ πλοιάριον, ἔχει ἀνάγκην μιᾶς ἀρχικῆς προωθήσεως τὴν ὁποίαν παρέχουν οἱ ἐπιβάται. Ἀμέσως μόλις τὸ πλοιάριον ξεκινήσει, πηδοῦν μέσα, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀνέμου ἡ ταχύτης συνεχῶς αὐξάνει. Οἱ ἐπιβάται ἔχουν ἔτσι τὴν σπανίαν ἀπόλαυσιν νὰ τρέχουν ἱλιγγιωδῶς ἐπάνω στὸ χιόνι, καὶ μὲ ταχύτητα ποὺ ποικίλλει ἀναλόγως τῆς σφοδρότητος τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

Τὴν πορείαν τοῦ πλοιαρίου κανονίζει ὁ πηδαλιοῦχος, ἀπαράλλακτα, ὅπως ὁ τιμονιέρης σὲ μιὰ βάρκα δίδει τὴν διαπιστευμένην εἰς αὐτὴν κατεύθυνσιν. Στὴν εἰκόνα ποὺ παραθέτουμε παραπλεύρως μπορεῖτε νὰ ὀχηματίσετε μίαν πλήρη ἰδέαν, γιὰ τὸ χειμωνιάτικο αὐτὸ σπόρ, ποὺ εἶναι ἄγνωστο στὴν Ἑλλάδα.

Αἱ ἱστιοδρομίαι τοῦ πάγου ὅμως, δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ὁπουδήποτε, καὶ γι' αὐτὸ ἡ διάδοσις των εἶναι περιωρισμένη. Θὰ ἐρωτήσετε γιατί: Ἁπλούστατα, διότι τὸ σπόρ αὐτὸ γίνεται ἐπάνω σὲ παγωμένες λίμνες, ἢ παγωμένους ποταμούς, καὶ τέτοιες λίμνες ἀριθμοῦνται στὰ δάκτυλα τῆς χειρός.

Τὸ ἱστιοφόρον γλυστᾷ μὲ ἀφάνταστον ταχύτητα ἐπάνω εἰς τὶς μεγάλες παγωμένες ἐκτάσεις.

Στὴν Λίμνη τῆς Γενεύης, ὁσάκις παγώνει ἀπὸ τὸ δυνατὸ κρύο, αἱ ἱστιοδρομίαι τοῦ πάγου, κάνουν ἀληθινὴ θραῦσι, καὶ τὰ πολυπληθῆ πλοιάρια συναγωνίζονται μεταξὺ των μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα. Ἀπὸ τὴ Λίμνη ἄλλως τε τῆς Γενεύης, ἐγεννήθη τὸ σπόρ αὐτό, ποὺ ἔχει ὡς ἐκ τούτου πατρότητα Ἑλβετικήν, μολονότι καὶ οἱ Γερμανοὶ τὴν διαμφισβητοῦν. "Οποια ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ καταγωγή των, αἱ ἱστιοδρομίαι τοῦ πάγου ἀποτελοῦν ἕνα θεαμτικὸ σπόρ τοῦ χειμῶνος, ποὺ συγκεντρώνει τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ κρυσταλλωμένου χιονιοῦ μὲ τὸν ἱλιγγιον τῆς ταχύτητος. Ἐν τούτοις θὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ κατατάξῃ τὶς ἱστιοδρομίες αὐτὲς, εἰς τὶς τάξιν τῶν ἐπικινδύνων σπόρ καὶ ὁ κίνδυνος, στὶ περίπτωσι αὐτὴ εἶναι διπλοῦς. Πρῶτον μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν τῆς λέμβου ὅταν τρέχη γρήγορα, συνεπεία ἀπειρίας τοῦ πηδαλιούχου, ἢ κακοῦ χειρισμοῦ τοῦ πανιοῦ καὶ μιὰ τέτοια ἀνατροπὴ ἔχει πολλὲς φορὲς αἰματηρὰ ἀποτελέσματα. Δεύτερος κίνδυνος, ἐξ ἴσου σοβαρός, ἂν ὄχι μεγαλείτερος, εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ σπάσιμο τοῦ πάγου, ὅταν λόγῳ τῆς θερμοκρασίας ὁ πάγος ἀρχίσῃ νὰ λυώνῃ. Αὐτὸ εἶναι τὸ συνηθέστερο ἀτύχημα τῶν ἱστιοδρομιῶν τοῦ πάγου : πλοιάριο καὶ ἐπιβάται ἐνῷ τρέχουν ἱλιγγιωδῶς, βρίσκονται ξαφνικὰ μέσα στὸ παγωμένο νερό, καὶ ἂν δὲν ξέρουν κολύμπι εἶναι χαμένοι! "Ενα παρόμοιο δυστύχημα συνέβη τὴν περασμένη ἑβδομάδα, σὲ μιὰ λίμνη τῆς Σουηδίας. Ἐνίνοντο ἀγῶνες μεταξὺ εἴκοσι πλοιαρίων. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ ποτὲ δὲν προεμήνυε τὸ φοβερὸ δυστύχημα ποὺ ἐμελλε νὰ ἐπακολουθήσῃ. Καὶ τὰ εἴκοσι πλοιάρια εἶχον ξεκινήσει, ὅταν ἀπὸ μέσον περίπου τῆς παγωμένης λίμνης, ὁ πάγος ὑπεχώρησε ξαφνικά. Ὀκτὼ πλοιάρια ποὺ εὑρίσκοντο ἐκείνη τὴν στιγμὴν στὸ «εὐπαθὲς μέρος» τῆς Λίμνης, ἐβυθίσθησαν μέσα στὸ νερό, χωρὶς κανεὶς νὰ προφθάσῃ νὰ παράσχῃ βοήθειαν. Τὸ ἀπέλεσμα ἦτο νὰ πνιγοῦν ἓξ ἄνθρωποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνας ἐκ τῶν Σουηδῶν πρωταθλητῶν στὸ «σκι», καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ ἐφεξῆς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Σπόρ, τὴν τέλεσιν τῶν ἱστιοδρομιῶν ἐπὶ πάγου, ἂν προηγουμένου ἐλέγχου τῆς ἀντοχῆς αὐτοῦ. Αὐτὰ τὰ δυστυχήματα, εἰς μικροτέραν πάντως ἔκτασιν, εἶναι συνήθη παντοῦ ὅπου γίνονται ἱστιοδρομίαι ἐπὶ πάγου, καὶ κυρίως στὴν ἐποχὴ ὅπου λόγῳ τῆς καλλιτερεύσεως τοῦ καιροῦ, ὁ πάγος ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴν ἀντοχήν του. Εὐτυχῶς ὅτι στὴν Ἑλλάδα τὸ χειμωνιάτικο αὐτὸ σπόρ ἀγνοεῖται παντελῶς. Τὰ χιονισμένα βουνά μας, μαζεύουν τὸν καιρὸ αὐτὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ θέλουν ν' ἀπολαύσουν τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ, μαζὶ μὲ τὸ χιόνι καὶ τὸ «σκί». "Ετσι οἱ φυσιολάτραι καὶ οἱ ὁρειβάται ἀπολαμβάνουν ξένοιαστοι τὰ θέλγητρα τῆς φύσεως, χωρὶς τὸν ἐφιάλτην τοῦ ἐνδεχομένου δυστυχήματος.

Σ—ς

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Αὔριον, συνεχιζομένου τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος, θὰ συναντηθοῦν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ ὁ Ἀστὴρ μὲ τὸν Παναθηναϊκὸν καὶ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Δάφνη μὲ τὴν ὁμώνυμον ὁμάδα. Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐπίσης θὰ συναντηθοῦν ὁ Ὀλυμπιακὸς μὲ τὸν Θησέα.

◊◊◊

Εἰς τὸ ποδοσφαιρικὸν παγκόσμιον τουρνουὰ τοῦ 1938 ἑδηλώσαν μέχρι τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος συμμετοχὴν αἱ ἀκόλουθοι ὁμοσπονδίαι : Γαλλίας, Λουξεμβούργου, Φινλανδίας, Σουηδίας, Ἑλβετίας, Ὀλλανδίας, καὶ Βελγίου. Ἐξηφανισμένη ἐπίσης φαίνεται ἡ συμμετοχὴ καὶ τῆς Αὐστρίας.

◊◊◊

Ἡ ἀγγλικὴ ὁμοσπονδία ἀπηγόρευσε τὰς ποδοσφαιρικὰς συναντήσεις κατὰ τὴν 12ην Μαΐου ἐ. ἔ., τοῦτο δέ, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην θὰ λάβῃ χώραν ἡ στέψις τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Κατὰ συνέπειαν, ἅπαντα τὰ πρωταθλήματα ἐν Ἀγγλίᾳ θὰ λήξωσι τὴν 4ην Μαΐου.

◊◊◊

Ὁ Παναθηναϊκὸς ὑπέστη τὴν περασμένην Κυριακὴν μίαν ἀπροσδόκητον ἧτταν ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῆς Ἑνώσεως Κωνσταντινουπόλεως μὲ 2:1. Μὲ τὴν ἧτταν αὐτὴν τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὁ Ἀπόλλων κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν πρωτάθλημα, μὲ δευτέραν τὴν Α. Ε. Κ. καὶ τρίτον τὸν Παναθηναϊκόν.

◊◊◊

Τὸν προσεχῆ Μάϊον θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος μοτοσυκλετιστικὸς ἀγὼν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Οἱ μοτοσυκλετισταὶ θὰ ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ τερματίσουν εἰς τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσαν. Τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ὀργανώνει ὁ μοτοσυκλετιστικὸς Ὅμιλος Βορείου Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου.

◊◊◊

Μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσε στὸ Παρίσι ὁ πρωτοπυγμάχος μας Α. Χριστοφορίδης. Συνηντήθη μὲ τὸν Γάλλον πρωταθλητὴν Κίντ Ζανάς εἰς ἀγῶνα 10 γύρων τῶν 3 λεπτῶν καὶ τὸν ἐνίκησεν εἰς τὰ σημεῖα, κατόπιν καταπληκτικῆς ὑπεροχῆς. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν νέαν του αὐτὴν νίκην, ὁ Χριστοφορίδης θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κάτοχον τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος Μαρσὲλ Τύλ.

◊◊◊

Σήμερον τὸ ἀπόγευμα, 6 ½ μ. μ., εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» θὰ γίνῃ ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 40ετηρίδος τοῦ ΣΕΓΑΣ, παρουσίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας θὰ ἐκφωνήσῃ ὁ πρόεδρος τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Μιχ. Ρινόπουλος.

◊◊◊

Ἡ μεγάλη πυγμαχικὴ συνάντησις μεταξὺ τοῦ Ἀμερικανοῦ Μπράντον καὶ τοῦ Γερμανοῦ Σμέλινγκ, διὰ τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα, ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὴν Ἰουνίου, ἀνεβλήθη. Καὶ τοῦτο τὸ διότι ὁ Μπράντον θέλει προηγουμένως νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Τζὸε Λούϊς, ἐπωφελούμενος τῆς τελευταίας καταπτώσεως τοῦ μαύρου πυγμάχου. Κατὰ προχθεσινὰς πληροφορίας, ὁ ἀγὼν Μπράντον—Σμέλινγκ θὰ γίνῃ εἰς τὸ Βερολῖνον.

ΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΙΝΗΣ

Πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ προϊὸν ποὺ εὐεργετεῖ τὴν ἀνθρωπότητα.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΟΧ

Στὸ παλάτι τοῦ ἀντιβασιλέως τοῦ Περοῦ, οἱ ἰσπανοὶ ἰατροὶ εὑρίσκοντο σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀντιβασιλέως κόμησσα ντὲ Σινὸν εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ ἐλώδεις πυρετοὺς — ἀσθένεια ἄγνωστη στοὺς ἰατροὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ποὺ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τὴν ἰατρέψουν. Ἡ κόμησσα ἐφαίνετο καταδικασμένη. Τότε ἐπλησίασε τὸν ἀντιβασιλέα ἕνας ἰνδὸς τοῦ Περοῦ, ὑπηρέτης του ἀφοσιωμένος, καὶ τοῦ εἶπε κάτι στὸ αὐτί. «"Ας εἶνε» εἶπε ὁ ἀντιβασιλεὺς — «ἀφοῦ οἱ ἰατροὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε». Καὶ ὁ ἰθαγενὴς ἔτρεξε στὸ πλησίον παρθενόν δάσος καὶ ἐπέστρεψε τὸ βράδυ φέρων ἀρκετὴν ποσότητα φλοιοῦ ἑνὸς δένδρου. Τὸν φλοιὸ αὐτὸν τὸν ἐκοπάνισε, ἑτοίμασε μὲ τὴ σκόνη καὶ νερὸ ἕνα ποτὸ καὶ τὸ ἔδωσε σὲ τρεῖς δόσεις στὴν ἀντιβασίλισσα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κόμησσα ἦτανε καλά. Φυσικὰ τὸ φάρμακο ἔγινε ἀμέσως γνωστὸ καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔστειλε ἕνα κομμάτι φλοιὸ στὴν Ἰσπανία μὲ μιὰ σχετικὴ ἀναφορά.

Ἀπὸ τότε ὅσοι Ἰσπανοὶ ἔφευγαν γιὰ τὸν Νέο Κόσμο ἤθελαν νὰ ἐφοδιασθοῦν καὶ μὲ ποσότητα τοῦ νέου φαρμάκου. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ζήτησις ἐδημιούργησε ἐμπορικὴν κίνησιν, τὴν ὁποίαν κατενόησαν καλῶς τότε οἱ Ἰησουῖται καὶ, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, τὸ ἐμπόριον τῆς κινίνης εὑρίσκετο στὰ χέρια τους, μὲ κέντρο τὴ Ρώμη. "Επειτα ἡ Ἰσπανία, ἡ ὁποία ἀντελήφθη, ἔστω καὶ ἀργά τὴν σπουδαιότητα τοῦ νέου προϊόντος τὸ ἔκανε Μονοπώλειο τοῦ Κράτους, καὶ ἐθέσπισε σοβαρότατες ποινὲς γιὰ ὁποιον προσπαθοῦσε νὰ ἐξαγάγῃ ρίζα ἢ σπόρο τοῦ πολύτιμου φυτοῦ.

Ἐν τούτοις ἕνας Ὁλλανδὸς κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ τὴν ἐρευνα τῶν Ἰσπανῶν τελωνοφυλάκων καὶ ἐξήγαγε ἀπὸ τὸ Περοῦ μερικοὺς σπόρους. Συνεβούλευσε τὴν κυβέρνησί του νὰ τοὺς φυτεύσῃ στὴ Ἰάβα. Ἀπὸ τοὺς σπόρους του μόνο ἕνα φυτὸ κατώρθωσε νὰ βγῇ. Αὐτὸ φυτεύθηκε πράγματι — παρὰ τὰς παραστάσεις τῆς Ἰσπανικῆς Κυβερνήσεως — ἐπιασε καὶ εἶνε ὁ πρόγονος ὅλων τῶν σημερινῶν τεραστίων φυτιῶν κινίνης τῶν Ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ Ἀγγλία ὅμως ἐζήλευε καὶ κατώρθωσε καὶ αὐτὴ, μ' ἕναν ἔμπιστο πράκτορά της, νὰ κλέψῃ μερικοὺς σπόρους, οἱ ὁποῖοι ἐφυτεύθησαν — παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς Ὁλλανδίας, αὐτὴ τὴ φορὰ— στὴν Κεϋλάνη, ὅπου ἐπιασαν μιὰ χαρά. "Ετσι ἡ κινίνη ἔγινε παγκόσμιον σχεδὸν κτῆμα.

Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρ[illegible]ν ἡ νὰ κοπανοῦν τὸν φλοιὸ καὶ νὰ πίνουνε τὴ σκόνη. Τότε ἐνεφανίσθη ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων Ροβέρτος Κόχ, ὁ [illegible]οῖος ἔδωσε εἰς τὴν κινίνην τὴν καθαρὰν χημικὴν σύστασιν της, τὴν ὁποίαν ἐξ[illegible]σήμερον, καὶ ἔτσι ἡ ἀπήλλαξε ἀπὸ διαφόρους [illegible]ρας οὐσίας ποὺ περιεῖχεν ὁ ἀκατέ[illegible]αστος φλοιὸς τοῦ εὐεργετικοῦ φυτοῦ.

Μιμπτισμὸς

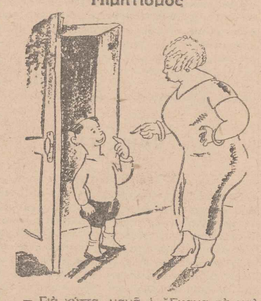

— Γιὰ κύτα, μαμᾶ! "Εκαμα τὰ μαλλιὰ ὅπως τὰ ἔχει ὁ μπαμπᾶς!

Μία τραγικὴ κατάσκοπος

ΤΑΜΑΡΑ ΝΤΟΜΠΟΥΡΙΟΒΣΚΥ

'Η γυναῖκα ποὺ ἐπρόδωσε τὴν χώραν της διὰ νὰ μὴ προδώσῃ ἕνα μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς της....

Εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν ἐδημοσιεύθη πρὸ ἡμερῶν μία πολύκροτος ὑπόθεσις κατασκοπείας, ἡ ὁποία εἶχε τὸν ἀντίκτυπόν της εἰς πολλὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, λόγῳ τῶν προσώπων ποὺ εἶχαν ἀναμιχθῇ, ἐτηρήθη κατ' ἀρχὰς ἀπόλυτος μυστικότης. Τελευταίως ὅμως ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν δημοσιότητα ὅλαι αἱ συντρακτικαὶ λεπτομέρειαι, ποὺ συνοψίζονται εἰς τὰ ἑξῆς :

'Η ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ὑπόθεσις Ντομπουριόβσκυ» ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς πρωταγωνιστρίας, καὶ συνέβη πρὸ τριετίας περίπου εἰς τὴν πρωτεύουσαν μιᾶς τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν. Κυριώτερα καὶ τραγικὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, ποὺ παραμένει ἀκόμη σκοτεινὴ εἰς πολλὰ σημεῖα, ἦτο ἡ Ταμάρα Ντομπουριόβσκυ, οὐσίαν τοῦ πρώτου γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Χώρας αὐτῆς.

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὰ γεγονότα, ὅπως τὰ ἀφηγοῦνται αἱ ἐφημερίδες τοῦ τόπου ὅπου διεδραματίσθησαν τὰ γεγονότα.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω πρωτεύουσαν ἐπροκειτο νὰ γίνῃ μιὰ μυστικὴ διάσκεψις μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Βαλτικῶν Κρατῶν, ὡς γραμματεὺς δὲ τῶν συνεδριάσεων ἐξελέγη ὁ δόκτωρ Ντομπουριόβσκυ.

Δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ἐναρξέως τῆς Διασκέψεως ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὴν πόλιν ἕνα μυστηριῶδες ὑποκείμενον, πενιχρῶς ἐνδεδυμένον, μὲ τὰ μάτια προστατευόμενα ἀπὸ γιγαντιαῖα ὀμματογυάλια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, πράκτωρ μιᾶς μεγάλης Δυνάμεως τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, ἐβεάθη συχνὰ μὲ μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἀρκετὰ νέαν, καὶ ὡραίαν, ποὺ ἐμενε πλησίον τῆς ἐπαύλεως Ντομπουριόβσκυ.

Ὁ μυστηριώδης κατάσκοπος ἀρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀπλώνῃ τὰ δίκτυά του. Ἡ προσοχή του εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὴν οὐζυγον τοῦ γραμματέως τῆς Διασκέψεως, τὴν Ταμάρα, μίαν νέαν 28 χρονῶν, ὡραιοτάτην καὶ κομψῶς λατρευομένην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ συνεργάτις. Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησε τὸ πρῶτον συνθητικὸν τηλεγράφημα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς κατασκοπείας τῆς ξένης Δυνάμεως τὸ ἐδιάβασε μὲ μεγάλην προσοχὴν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Τοῦ ἐφαίνετο πρώτης τάξεως ἰδέα ν' ἀπωκτήσῃ ἡ ὑπηρεσία, ὡς συνεργάτιδα, τὴν Ταμάρα Ντομπουριόβσκυ. Μὴν ἀργήσετε νὰ ἐλθετε, διότι κινδυνεύει ἡ τιμὴ σας. Νὰ ἐνθυμῆσθε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Χάνε.

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἡ Ταμάρα Ντομπουριόβσκυ, ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔνιωσε κατάκλισιν. Τὸ χέρι της ἔτρεμε καθὼς ἐφερμήνευε τὸ ἀκουσθέν. Ἐντύθηκε διαπτικά, ἐβγῆκεν ἔξω, ἐπῆρε ἕνα ἀγοραῖον αὐτοκίνητον καὶ εἶπε τοῦ σωφέρ νὰ προχωρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἔνα ἐπεραστικὸν καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπίτι, ἐσταμάτησε καὶ προχώρησε πεζῆ. Εὑρίσκετο σὲ οἰμὰ ἐρημικὸν ἔσοχο, ὅταν ἄκουσε μίαν φωνὴν νὰ τὴν καλῇ. Ἐστράφη καὶ εἶδε πίσω της, γελαστόν, καὶ εὐγενέστατον, τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ὀμματογυάλια.

— Ποιὸς εἶσθε; Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ἐρώτησεν ἡ κυρία μὲ φωνὴν ἐκ τὴν φωνήν.

Ὁ ἄγνωστος τότε τὴν ἐμιλοῦσε ἑλληνικὰ, ψιλικά, ἕνα ρῆτὸ τὸν ἄκουσε κατὰλάθος, καὶ ἕτερες καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκαλυφθῇ λιπόθυμος.

Τί τὸ εἶπεν ὁ ἄνδρας; Τῆς εἶπε, ἀπλούστατα, ὅτι ἔγνωριζε τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς της, τὶς σχέσεις δηλαδὴ μὲ ἕνα νεαρὸν μηχανικὸν μὲ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκτήσει καὶ ἕνα παιδί, ὅτι εἶχε εἰς τὸν κατεχὸν τὸν μερικὰ ἐρωτικὰ γράμματα τῆς ὁπευδυνομένης εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ τῆς ἔδειξε μερικὰ γράμματα, δεμένα μὲ μιὰ γαλάζια κορδέλλα.

Ἡ Ταμάρα ἔκανε μίαν ἀπεγνωσμένη προσπάθειαν νὰ ἀντιδράσῃ. Ἐκατάλαβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε ἀπὸ αὐτὴν κάτι τι φοβερόν, κάτι τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Μὴν ἀργήσετε νὰ ἐλθετε, διότι κινδυνεύει ἡ τιμὴ σας. Νὰ ἐνθυμῆσθε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Χάνε.

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἡ Ταμάρα Ντομπουριόβσκυ, ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔνιωσε κατάκλισιν. Τὸ χέρι της ἔτρεμε καθὼς ἐφερμήνευε τὸ ἀκουσθέν. Ἐντύθηκε διαπτικά, ἐβγῆκεν ἔξω, ἐπῆρε ἕνα ἀγοραῖον αὐτοκίνητον καὶ εἶπε τοῦ σωφέρ νὰ προχωρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἔνα ἐπεραστικὸν καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπίτι, ἐσταμάτησε καὶ προχώρησε πεζῆ. Εὑρίσκετο σὲ οἰμὰ ἐρημικὸν ἔσοχο, ὅταν ἄκουσε μίαν φωνὴν νὰ τὴν καλῇ. Ἐστράφη καὶ εἶδε πίσω της, γελαστόν, καὶ εὐγενέστατον, τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ὀμματογυάλια.

— Ποιὸς εἶσθε; Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ἐρώτησεν ἡ κυρία μὲ φωνὴν ἐκ τὴν φωνήν.

Ὁ ἄγνωστος τότε τὴν ἐμιλοῦσε ἑλληνικὰ, ψιλικά, ἕνα ρῆτὸ τὸν ἄκουσε κατὰλάθος, καὶ ἕτερες καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκαλυφθῇ λιπόθυμος.

Τί τὸ εἶπεν ὁ ἄνδρας; Τῆς εἶπε, ἀπλούστατα, ὅτι ἔγνωριζε τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς της, τὶς σχέσεις δηλαδὴ μὲ ἕνα νεαρὸν μηχανικὸν μὲ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκτήσει καὶ ἕνα παιδί, ὅτι εἶχε εἰς τὸν κατεχὸν τὸν μερικὰ ἐρωτικὰ γράμματα τῆς ὁπευδυνομένης εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ τῆς ἔδειξε μερικὰ γράμματα, δεμένα μὲ μιὰ γαλάζια κορδέλλα.

Ἡ Ταμάρα ἔκανε μίαν ἀπεγνωσμένη προσπάθειαν νὰ ἀντιδράσῃ. Ἐκατάλαβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε ἀπὸ αὐτὴν κάτι τι φοβερόν, κάτι τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐκθέσῃ.

**Κάθε βράδυ, τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς ποιμποῦ, ποὺ ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς τὴν ταράτσα τοῦ μεγάρου της, ἡ Ταμάρα μετ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Ἰδοὺ μερικὰ χαριτωμένα παιδικὰ μοντελλάκια, κομψὰ καὶ πρακτικά, ποὺ ἐλανσάριοσε ἐφέτος ὁ παρισινὸς οἶκος Ρεμιέ.

Πῶς μακιγιάρονται οἱ Κινέζες

Ἦταν 5 τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἐπισκεφθήκαμε τὴν νάστιμη Κινεζούλα στὴν ἐξαισία ἐπαυλή, ποὺ φιλοξενεῖται. Καθισμένη σὲ ἕνα ντιβάνι κινέζικο, γεμάτο χαριτωμένα μαξιλαράκια, μᾶς προσέφερε τσάϊ.

Μιλᾷ πολὺ καλὰ τὰ ἀγγλικὰ καὶ τὰ γαλλικά. Ἀφοῦ κάπνισε ἕνα τσιγάρο, ἄρχισε νὰ ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις μας. Μᾶς μίλησε γιὰ χίλια δυὸ πράγματα. Ἐκεῖνο, ποὺ ἐνδιαφέρει τὶς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες τοῦ «Ἔργου», εἶναι τὸ μακιγιάζ, ποὺ κάνουν οἱ Κινέζες.

Καὶ ἡ χαριτωμένη μὶς Οὐόνγκ ἄρχισε:

—Ἡ Κινέζα κλείνεται στὴν κάμαρή της, ποὺ εἶναι γαρνιρισμένη μὲ ἀνατολίτικες ταπετσαρίες καὶ ποὺ μυρίζει γιασεμιὰ καὶ τριαντάφυλλα. Θέλει νὰ εἶναι βεβαία ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐνοχλήσῃ, ὅταν μακιγιάρεται, γιὰ νὰ φαίνεται πιὸ ὡραία. Ἡ Κινεζούλα δὲν βάζει ποτὲ πούδρα μπροστὰ στὸν κόσμο. Δὲν τὴν βλέπει κανείς, ὅταν βάφῃ τὰ χείλη της.

Κλείνεται μέσα στὸ μπουντουὰρ της τὶ ἀφιερώνει πολὺν καιρὸ στὸν καθρέφτη της, στὴ μανταλιὰ τῆς κάμαρᾶς της, ποὺ μόλις φωτίζεται μὲ λάμπα. Βάφει τὰ μάτια της καὶ μακραίνει τὰ φρύδια της μὲ φευτικα, ποὺ ἔμαθε τὰ μυστικὰ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαία ἡ ποὺ μόνη της τὰ ἀνεκάλυψε.

—Βάζετε πούδρα καὶ ποιὰν προτιμᾶτε;

—Οἱ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι ἐμεῖς οἱ Κινέζες γυναῖκες βαφόμαστε καμωμένες μὲ ἀλλοιώτικο τρόπο ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ὅτι οἱ συνήθειες μας καὶ ὁ κόσμος μας δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο στὰ παραμύθια.

»Βεβαίως βάζομε πούδρα, ὅπως σεῖς. Μεταχειριζόμεθα τὶς ἀμερικάνικες, τὶς γαλλικὲς καὶ τὶς δικές μας. Ὅπως σεῖς ἔχετε πολλὰ εἴδη πούδρας, ἔτσι κι' ἐμεῖς. Μερικὲς εἶναι μυρωδάτες, ἄλλες ἄοσμες, ἄλλες ροζ. Μερικὲς ἀπὸ τὶς δικές μας εἶναι καμωμένες ἀπὸ ρύζι, ποὺ εἶναι βουτηγμένο στὸ νερὸ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες. Ἡ πούδρα τοῦ ρυζιοῦ εἶναι πολὺ καλὴ γιὰ τὸ δέρμα. Ἔτσι τὸ πρόσωπό σας δὲν γυαλίζει.

»Οἱ Κινέζες «γονιὰ» (νέες Κινέζες, ποὺ ἔζησαν στὴ Μαλαισία) τὴν προτιμοῦν. Μεταχειρίζονται αὐτὴν πρωὶ καὶ βράδυ, ὰν εἶδος κρέμας.

—Μήπως βάζουν καὶ ρούζ;

—Βεβαίως! (Καὶ μᾶς ἐρωτᾷ μὲ τὴ συμπαθητικὴ της φωνούλα): Μήπως τὸ δικό σου ἔπεσε λίγο;

»Πρὶν ἀρχίσωμε νὰ μετακειριζώμεθα τὸ εὐρωπαϊκὸ ρούζ, εἴχαμε τὸ δικό μας. Ἦταν σὰν πούδρα καὶ σὰν βιβλιαράκι. Τὰ βιβλιαράκια ἰδίως ἦσαν διεθνῆ. Τὰ βρέχαμεν λίγο καὶ τρίβαμε τὰ μάγουλά μας. Ἔτσι τὸ μάγουλό μας ἔπαιρνε ἕνα ὡραῖο κρόμα. Δὲν εἴχαμε ρούζ γιὰ τὰ χεῖλη καὶ μετακειριζόμαστε αὐτό.

»Τὸ κυριώτερο πρᾶγμα στὴν τουαλέττα τῆς Κινέζας εἶναι τὸ κτένισμα.

»Μετακειριζόμεθα καλώνιες, μπριγιαντίνες καὶ στολίζουμε τὰ μαλλιά μας μὲ γιασεμιά, μὲ τριαντάφυλλα. Νὰ φαινώμαστε ὡραῖες δὲν μᾶς φθάνει. Πρέπει νὰ γοητεύωμε τοὺς ἄνδρες.

»Τὰ λουλούδια καὶ ἡ μυρωδιά τους κάνουν τὴν Κινέζα γοητευτική. Μὲ τὸ δεξὶ της χέρι πλέκει τὰ μακριὰ της μαῦρα μαλλιά. Ἐὰν ἐπιθυμῇ κοράλλια, βάζει καρφίτσες χρυσὲς μὲ διαμάντια.

»Μὲ τέτοιο ὡραῖο κτένισμα ἡ Κινέζα δὲν βάζει ποτὲ της τὰ καπέλλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κοριτσια, ποὺ δουλεύουν στοὺς ἀγροὺς».

—Ἄλλο τίποτα; μᾶς ἐρωτᾷ πρόθυμη ἡ εὐγενικὰ συνάδελφος.

Φεύγοντας μᾶς ἔφανε ἕνα ωρὸ ὑποκλίσεις καὶ μᾶς ἐζήτησε συγγνώμην, ποὺ δὲν εἶκε μαζί της φωτογραφίες νὰ μᾶς χαρίσῃ.

Δὲν περιμένε ποτὲ ὅτι θὰ μάθαίναμε τόσο γρήγορα ὅτι φιλοξενοῦμε μιὰ ξένη δημοσιογράφο.

ΓΚΡΕΤΧΕΝ

Ἡ κουζίνα σας

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ ΖΑΡΝΤΙΝΙΕΡ

Παίρνουμε πατάτες καὶ καρότα καὶ τὰ κόβουμε σὲ μικροὺς κύβους. Τὰ σωτάρουμε μὲ βούτυρο, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ μισοβράσουμε, καὶ προσθέτουμε δροσιὰ καὶ φασολάκια πράσινα, ἐπίσης σωταρισμένα. Εἶναι γιὰ ψητὸ θαυμάσιο.

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ ΡΙΣΕΛΙΕ

Εἰς τὰ ἄνω χορταρικὰ ἀνακατεύομε κουφὰς ἀπαραγγίνι καὶ κουνουπίδι βρασμένο, περικύκλωμε δὲ ὅλα μὲ σάλτσα μπεσαμέλ.

Γιὰ τὸ πρόσωπο

Τὸ πρόσωπο συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ ἰδρώνῃ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ ἱδρὼς ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλῇ τὶς λευκῆνες, καταστρέφει καὶ τὸ μακιγιάζ. Παρ' ὅλον δὲ τὸ συνεχὲς πουδράρισμα, ἡ μύτη καὶ τὸ πηγοῦνι γυαλίζουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριο πολλῶν κυριῶν καὶ δυστυχῶς αὐτὸ ἐπιμένει καὶ στὶς παγερὲς ἀκόμη ἡμέρες τοῦ χειμῶνος. Ὑπάρχει ὅμως τρόπος νὰ καταπολεμηθῇ.

Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ κάμετε καλὴν ἐκλογὴν εἰς τὸ σαπούνι, ποὺ χρησιμοποιεῖτε, τὸ ὁποῖον πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἀρίστης ποιότητος. Κι' ὕστερα κάμετε συχνὴν χρῆσιν χυμοῦ τοῦ λεμονιοῦ.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ εἰδικαὶ λοσιόν, ποὺ ἐπενεργοῦν θαυμάσια. Μιὰν ἐξ αὐτῶν, ποὺ εἶναι καὶ ἡ καλλιτέρα, ἠμπορεῖτε νὰ τὴν παρασκευάσετε εὔκολα καὶ μόνες σας. Ἰδοὺ ἡ συνταγή της:

Βορακικὴ σόδα 10 γραμμάρια, αἰθὴρ 10 γραμμάρια, νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς 200 γραμμάρια.

Μὲ τὴν λοσιὸν αὐτὴν θὰ πλένετε κάθε βράδυ τὸ πρόσωπό σας. Ἐὰν ὁ ἱδρὼς ἐπιμείνῃ, θὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ πλύσιμο καὶ τὸ πρωί. Ἔτσι ὄχι μόνον θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ συνεπῶς ἀπὸ τὸ γυαλισμα τῆς μύτης, ἀλλὰ θὰ ἰδῆτε μίαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐν γένει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Ἐπίσης μιὰ πολὺ καλὴ συνταγὴ γιὰ τὸ πρόσωπο εἶναι ἡ ἑξῆς:

Βορακικὴ σόδα 10 γραμμάρια, νερὸ ἀπὸ ἄνθη πορτοκαλλιᾶς 100 γραμμάρια, διϋλισμένο νερὸ 100 γραμμάρια, στύψις 1 γραμμ., βενζίνη 20 γραμμάρια.

Τὸ μίγμα αὐτὸ τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα, σφίγγει τοὺς πόρους καὶ τοὺς προστατεύει ἀπὸ τὴν σκόνη.

Ἐὰν ἔχετε τοὺς ἱδρυτὲς τοῦ προσώπου σας διεσταλμένους, σᾶς συνιστῶμεν τὴν ἀκόλουθον συνταγήν:

Αἰθὴρ 100 γραμμάρια, οἰνόπνευμα τῶν 90 βαθμῶν 100 γραμμ., βάμμα βενζόης 2 γραμμ., διάλυσις καμφορᾶς 2 γραμμάρια.

Τὸ μίγμα αὐτό, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καθαρίζει περίφημα τὴν ἐπιδερμίδα. Σᾶς συνιστῶμεν δὲ νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε κάθε φορὰ ποὺ ἔχετε περπατήσει πολὺ ἢ ἐκάματε μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειά, ποὺ κουρασθήκατε καὶ ἱδρώσατε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ βάζετε καὶ νὰ ἐκτίθεσθε κατόπιν εἰς τὸν ἥλιον.

Πολὺ σὶκ αὐτὸ τὸ ταγιὲρ ἀπὸ μοντέρνο μάλλινο ὕφασμα μαρὸν μὲ γαρνιτοῦρα βελοῦδο σὲ σκουρότερο τόνο.

Γιὰ τοὺς χορούς

Ἕνα θαυμάσιο βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ ντανταέλλα βιέ-ὸρ, κρεασιὸν τοῦ Λελόγκ.

Χορτοφαγία

Κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἔχει ὁ ὀργανισμός μας ἀνάγκην ἀπὸ ἁλατα καὶ βιταμίνες, ποὺ περιέχονται εἰς τὰ χόρτα. Γι' αὐτὸ σᾶς δίδομεν σήμερον τὴν συνταγὴν δύο φαγητῶν, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικῶς γευσιμα, γιὰ ἕξη ἄτομα:

1) Χορτόσουπα: Παίρνετε μιὰ ρίζα μαϊδανού, 4 καρότα, 3 πράσα, ½ σέλινο καὶ ὕστερα ὁλίγον πολτὸν ντομάτας, ἁλεῦρι, βούτυρο καὶ ἁλάτι. Καθαρίζετε καὶ κόβετε τὰ χόρτα, τὰ βράζετε σὲ μιὰ ποσότητα νεροῦ, ποὺ νὰ τὰ σκεπάζῃ καλά, καὶ προσθέτετε ἕνα κουταλάκι βούτυρο καὶ ὁλίγον ἁλάτι. Ἀφοῦ βράσουν, προσθέτετε ἀκόμη λίγο νερὸ καὶ κατόπιν ρίχνετε μέσα, ἑνόσω τὰ χόρτα βράζουν: Ἕνα κουταλάκι ἀλεῦρι ἀνακατωμένο μὲ τὸν πολτὸ τῆς ντομάτας καὶ μὲ ὁλίγο νερό. Τὴ ἀτιμιὰ, ποὺ θὰ σερβίρετε τὴ σούπα, ρίχνετε ἕνα κομμάτι φρέσκο βούτυρο.

2) Θαῆτὸ μὲ σέλινο: Ἀναλογίαι: 200 γραμμάρια σέλινο, 200 γραμμ. ἄσπρο φωμί, 2 λίτρες γάλα, 50 γραμμ. βούτυρο, 4 αὐγά, ἁλάτι καὶ ζάχαρι.

Τὸ φωμί, ἀφοῦ τὸ μουσκέψετε στὸ γάλα, τὸ ἀνακατώνετε μὲ τὸ σέλινο, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἔχει βράσει. Τὸ μίγμα τοῦ σέλινου καὶ τοῦ ψωμιοῦ τὸ ροδοκοκκινίζετε στὴ φωτιὰ μὲ βούτυρο. Τὸ ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ καὶ κατόπιν προσθέτετε σ' αὐτὸ 4 κρόκους αὐγοῦ (ρίχνοντες χωριστὰ τὸν κάθε κρόκο), ἁλάτι καὶ ζάχαρι. Κτυπᾶτε τὰ ἀσπράδια καὶ, ὅταν γίνουν ἀφρός, τὰ ἀνακατώνετε αἰγαδιγὰ μέσα στὸ μίγμα, τὸ ὁποῖον χύνετε μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα, τὴν ὁποίαν ἀφίνετε στὴ φωτιὰ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας. Ὅταν σερβίρετε τὸ φαγητὸ στὴν πιατέλα, γεμίζετε τὸ κέντρον μὲ σωταρισμένα χόρτα.

Γλυκύσματα

ΕΥΚΟΛΗ ΠΟΥΤΙΓΚΑ

Μουσκεύετε ἀπὸ βραδὺς ὡς δύο κουΐτιες ἀπὸ φιλοκομμένη κόρα φωμιοῦ μέσα σὲ γάλα καὶ σὲ ροῦμι. Τὸ πρωὶ τὶς ζυμώνετε καλά, προσθέτετε στὴν μᾶζα δυὸ αὐγὰ ὁλόκληρα, μιὰ κουταλιὰ βούτυρα, δυὸ κουταλιὲς ἁλεῦρι ἀναλυμένο σὲ γάλα, ὡς ἕνα φλυτζάνι ζάχαρι, βανίλια καὶ τέλος σταφίδες ξανθὲς καὶ μαῦρες. Βουτυρώνετε μιὰ φόρμα καὶ διαιδέχετε τὸ μίγμα. Ὅταν ψηθῇ, τὸ σερβίρετε μὲ μιὰ σάλτσα καραμελέ.

Ἡ μόδα

Συμβουλὲς

—Ἐὰν τὰ νύχια σας σπάζουν εὔκολα—καὶ εἰς τοῦτο συντελεῖ κατὰ πολὺ ἡ ἐπίδρασις τοῦ βερνικιοῦ—ἀλείφετε τα συχνὰ μὲ τὴν ἑξῆς ποµμάδα: 20 γραμμ. ἔλαιον σκίνου, 6 γραμμ. καθαρὸς κηρός, 5 γραμμ. μαγειρικὸν ἅλας, 5 γραμμ. κοπανισμένη στύψις, 3 γραμμ. κολοφώνιον εἰς σκόνην καὶ 3 σταγόνες ἀνθόνερον.

Πολλαὶ κυρίαι ἔχουν τόσον εὐαίσθητα χείλη, ὥστε ὁ παγωμένος ἀέρας νὰ τὰ σκάζῃ. Ὑπάρχει μία καλὴ ποµμάδα, ἡ ὁποία τὰ προστατεύει καὶ τὰ θερμαίνει. Ἠμπορεῖτε μόνη σας νὰ τὴν ἑτοιμάσετε: 50 γραμμάρια λάδι ἀπὸ γλυκὰ ἀμύγδαλα, 25 γραμμάρια κηπόσπερμα (μπλὰν ντὲ μπλὰν) καὶ 25 γραμμ. ὁπιὸ κερί

Τὰ κεντήματα

Ἂς πάρουν θάρρος ὅσες ἀγαποῦν τὸ κέντημα. Ἂς καθίσουν νὰ κεντήσουν κάτι στὸ περσινό τους φόρεμα γιὰ νὰ εἶνε τῆς μόδας. Τὸ κέντημα εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας. Ἀλλὰ προσοχή. Ὑπάρχει κέντημα καὶ κέντημα. Ἕνα καλοκαμωμένο φόρεμα, καλοραμμένο, δηλαδὴ θέλει πολὺ χρόνο καὶ κόπο. Καὶ ἡ μόδα αὐτὴ εἶνε τόσο δύσκολη, Γι' αὐτὸ ἴσως οἱ περισσότερες νὰ μὴ φόρεσον ἀκόμη τέτοια φορέματα. Ἕνα ὡραῖο ταγιὲρ κεντημένο τοῦ Σιαπαρέλλι φορέθηκε ἀπὸ τὴν Μάρλεν Ντήτριχ καὶ εἶχε τόσο σουξέ. Ἦταν ἕνα ἁπλὸ ταγιὲρ μαῦρο, ἀλλὰ κεντημένα μὲ κρυσὰ χάντρα.

Πάνω σ' ἕνα ταγιὲρ μπλὲ κεντοῦμε μὲ χρώματα κίτρινα σὰν νὰ εἶνε ζουρτάρι. Στὸ γιακᾶ τὸ ἴδιο. Ἔτσι τὸ «κοντράστ» τοῦ μπλὲ καὶ τοῦ κίτρινου εἶνε ὑπέροχα.

Ἕνα ἄλλο ὡραῖο ταγιὲρ εἶνε τὸ μαῦρο πάνω σὲ κόκκινη φούστα, κεντημένα μὲ κλωστὲς χρυσὲς καὶ κόκκινες. Βρίσκομε τὰ κεντήματα πάνω σὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ λαϊνὰς μπέζ, ἢ καστανό. Μικρὰ λουλουδάκια εἶνε κεντημένα, κόκκινα, πράσινα στὰ μαῦρα ρεβὲρ τῆς μπέζ ζακέττας καὶ στὸ γιακᾶ τοῦ φορέματος.

Ἕνα ἄλλο «ἀμπιγιὲ» φόρεμα ἀπὸ μαῦρο κρὲπ μὲ ἕνα μεγάλο φιόγκο κεντημένο μὲ χρυσὲς κλωστὲς καὶ μὲ μιὰ χρυσὴ ζώνη φαντάζει.

Βάλετε κεντήματα παντοῦ. Στὶς τσέπες, στοὺς γιακάδες, στὶς ζῶνες, στὰ γάντια.

Νομίζει κανεὶς ὅτι πηδοῦμε τοὺς αἰῶνες καὶ ξαναγυρίζομε στὴ μόδα τοῦ «Ντρεκτουὰρ»!

Γιὰ τὰ παιδιὰ

—Συχνὰ τὰ δόντια τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων καλύπτονται ἀπὸ μίαν πράσινη οὐσία, ἡ ὁποία δὲν βγαίνει οὔτε μὲ τὴν βούρτσα, οὔτε μὲ κανένα ὀδοντότριμμα. Βγαίνει ὅμως εὐκολώτατα, ἐὰν εἰς τὸ βούρτσισμα τῶν δοντιῶν χρησιμοποιῆτε ἕνα μίγμα ἀπὸ βάμμα ἰωδίου καὶ ὀξυγονοῦχον ὕδωρ εἰς ἴσα μέρη. Μερικαὶ σταγόνες ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ἀρκοῦν.

Ἕνα περιεργότατο μαντὸ τρουὰ-κὰρ ἀπὸ ζιμπελὶν κρεασιὸν τῆς Λανβέν.

Οἱ Παρισινοὶ οἶκοι μόδας, ἄρχισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὰ ἀνοιξιάτικα μοντέλλα των. Ἰδοὺ μερικὰ χαριτωμένα ταγιὲρ Λανβὲν μὲ ζακέτες συνήθειες ἢ τρουὰ-κὰρ καὶ μὲ διπλὲς ἐναλλασσόμενες φούστες γιὰ τὸ πρωὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα

Τὸ μακιγιὰζ

Μὴ νομίσετε ὅτι, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ βάψιμό σας πιὸ ὡραῖο, πρέπει νὰ βάζετε λίγο μπλὲ τὴν ἡμέρα. Φαίνεσθε γρῆνα καὶ ἔχετε ἕνα ὕφος ἀρρωστιάρικο. Γιὰ νὰ γίνῃ ὡραῖο τὸ βλέμμα, βάλετε στὰ βλέφαρά σας λίγο λάδι ἢ βάζελίνα.

Ἐὰν συνηθίσατε στὸ μπλὲ ἢ καστανὸ βάψιμο, βάλετε πολὺ λίγο. Τὸ βράδυ ὅλα ἐπιτρέπονται, ἀκόμη καὶ τὸ κρυσὸ καὶ ἀσπιδινιο βάψιμο.

ΤΟ ΝΤΕΜΑΚΙΠΙΑΖ

Μὲ ρωτᾶτε συχνά, ἐὰν μιὰ λοσιὸν μὲ ἀλκοὸλ εἶναι καλή, γιὰ νὰ ἀφαιρῆται τὸ βάψιμο.

Μπορεῖ νὰ εἶναι καλή, ἐὰν τὸ δέρμα σας εἶναι ξηρό. Μὴ τὸ μετακειρίζεσθε ὅμως κάθε μέρα. Καλλίτερες εἶναι οἱ κρέμες.

ΤΟ ΛΑΔΙ ΤΗΣ ΒΑΖΕΛΙΝΑΣ

Τὸ λάδι τῆς βαζελίνας εἶναι καλὸ γιὰ τὰ ταίνουρα καὶ τὰ φρύδια.

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Βρέχει στὴν Ἑλλάδα πολύ. Ἐπωφεληθῆτε νὰ πλύνετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ τῆς βροχῆς. Θὰ τὰ καθαρίσῃ. Ἐὰν αὐτὸ εἶναι δύσκολο, βάλετε μιὰ κουταλιὰ μπικαρμπονάτ τῆς σόδας σὲ μισὸ λίτρο ζεστὸ νερό.

Τὸ ρομάντσο μιᾶς γυναίκας

Μὲ συγκίνησι βλέπομε στὸ κινηματογράφο μιὰ ὑπόθεσι ποὺ ἔγινε πρὸ χρόνια νὰ βγοῦμε. Ἡ Ντολορὲς Κοστέλλο ποὺ ἐπαι 10 ἐτῶν δὲν εἶχε γυρίσει φίλμ ξαναγυρίζει τώρα τὸ φίλμ «Ὁ μικρὸς λόρδος Φάουντλερόυ».

Τὸ πρόσωπο αὐτὸ ποὺ ἐμεινε τόσο νέο καὶ ὡραῖο, κάνει τὶς γυναῖκες νὰ σκέπτωνται.

Ξέρουμε ὅτι τώρα τελευταῖως τὸ ὡραῖο αὐτὸ μάτι ἔχυσαν πάτμοι τὰ δάκρυα. Ὅτι αὐτὴ ἡ ντελικάτη φιγοῦρα ὑπόφερε πὶὸ πολὺ ἀπὸ οἰκογενειακὴ τραγωδία.

Εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ μαντέψωμε, ὅταν βλέπωμε στὴν ὀθόνη αὐτὴ τὴ νέα γυναίκα γεμάτη ζωὴ καὶ χάρι. Ἦταν κάτι ἐνὸς μεγάλου θρύλου. Ἐντεκα χρόνια ἔζησε στὴν κινηματογράφο μὲ τὴ μικρὴ της ἀδελφὴ Ἐλένη. Τότε γνώρισε τὸν Τζὼν Μπάρρυμορ. Ἀγαπήθηκαν. Ἡ Ντολορὲς ἦταν τώρα ἡ «πρωταγωνίστρια» τοῦ Τζών.

Ὕστερα παντρεφτήκαν. Γιὰ νὰ ἀρέσῃ στὸν ἄνδρα της ἡ Ντολορὲς ἄλλαξε τὴν προσωπικότητά της.

Ἔφυγε ἀπὸ τὸ στούντιο καὶ δὲν γύρισε πειὰ κανένα φίλμ. Ἔβλεπε στὸν ἄνδρα της τρία παιδιά. Ἀργότερα ὁ Τζὼν ἔγινε νευρικός, σκληρός. Ἡ Ντολορὲς ἔκανε ὑπομονή, ὑπέφερε, ἀλλὰ τέλος πάντες διαζύγιο.

Δὲν ἐμοιαζεν ὅμως τὸ διαζύγιό της μὲ τὰ συνειθισμένα. Ὄχι! Γιὰ τὴν Ντολορὲς ἦταν ἡ μόνη της ἀγάπη, ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὴ ζωή της.

Ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸ κουράγιο της.

Περιποιήθηκε τὰ παιδιά της, τὴν ἀγελε της καὶ ἔζησε τὴν ὁμορφιά της. Ἔζησε 10 χρόνια τὰ καλύτερά της στὸν πρώην ἄνδρα της, ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σκεφθῇ λίγο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της. Δὲν μποροῦσαν ὅτι μόνος χωρὶς αὐτὴν νὰ ἀπομείνουν, πήγαινε νὰ κρύψῃ τὴν λύπη της σὲ ἀνατολίτικη καλλονή, ὅπου ἔκανε πολλὰ ταξιδάκια. Ἀνοίγω μιὰ παρένθεσι γιὰ νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ὅτι τίποτα δὲν ταιριάζει ἕνα πρόσωπο ἀκοτσιμένο ἀπὸ τὶς λύπες ἀπὸ ἕνα τέτοιο μασσάζ. Ἡ Ντολορὲς ἄρχισε νὰ κάνῃ γυμναστική, τοῦ ἀφιτρίου τοῦ βωδοῦ. Ἐντεμπουντάρισε στὸ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΦΘΑΣΤΟΥ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Κατά τον χειμώνα του 1784 δυό κυρίες από τις Βερσαλλίες έπεσκέφθηκαν την κόμησσα Ἰωάννα Δέ Λά Μότ Βαλουά και τής έδωσαν ένα βοηθόημα από έκατό Λουδοβίκια. Γυρνώντας, όμως στις Βερσαλλίες υπέστησαν την έπιθεση του άγλου και μόλις έγλύτωσαν με τη βοήθεια του κόμητος Γεωργίου Δέ Σαρνύ. Την άλλην μέρα το πρωί η Βασίλισσα, ποὺ ἦταν ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ κυρίες, εἶχε μιὰ σοβαρὴ ἐξήγησι μὲ τὸν Βασιλέα καὶ πῆγε κατόπιν νὰ κάμῃ τὸν παγόδη μίες. Καὶ τὸ βράδυ τῆς ἰδιας ἡμέρας, σὲ μιὰ δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ ναυάρχου Σούφρεν, ἡ Βασίλισσα ἀνακάλυπτε, ὅτι ὁ σωτῆρας της ἦταν ὁ ἀνηψιὸς τοῦ ναυάρχου.

Τὴν ἰδια ἐπίσης ἡμέρα ἡ Ἰωάννα Δὲ Λὰ Μότ δέχεται τὴν ἐπίσκεψι τοῦ καρδινάλου Δὲ Ροάν, ὁ ὁποῖος γίνεται στενὴ φίλη. Κατόπιν δὲ ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Γερμανὸν Δόκτορα **Μέσμερ**, ποὺ εἶχε καταλήξει μὲ τὰ **θεραπεύματά** του τοὺς Παρισινούς. Ὅταν ἡ Ἰωάννα μπῆκε στὸ **σπίτι**, ποὺ ὁ Μέσμερ εἶχε μετατρέψει **σὲ θεραπευτήριο**, βρῆκε σὲ μιὰ αἴθουσα πολλοὺς ἀσθενεῖς νὰ κάθωνται **γύρω** ἀπὸ ἕναν **Φαντνητικὸν καδικονὰ** καὶ νὰ **ὑφίστανται** τὴν **μαγνητικὴν ἐπιρροὴν** τῶν πυκνῶν **ν**αημάτων, **ποὺ** ἐπεμψιρίζαν σιγὰ-σιγὰ τὴν **ἀτμόσφαιρα** τοῦ δωματίου.

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ἔδλεπε **τότε** κανεὶς τοὺς ἀρρώστους νὰ ἐγκαταλείπωνται στὴ νάρκωτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης, **ὅτου** ἀκουγόταν ξαφνικὰ μιὰ γλυκειὰ **καὶ δυνατὴ** μουσική, ποὺ τὴν ἐπαιζαν **ἀόρατοι μουσικοὶ** καὶ ποὺ συμπλήρωνε τὴ νύμπαθεια καὶ τὴ νάρκωσι τῶν παριστα**μ**ένων.

Ὕστερ' **ἀπὸ** λίγο στὸν ἦχο τῶν μουσικῶν ὀργάνων **προσετέθησαν** ἀμυνικὲς φωνές, ποὺ σκημάτιζαν χορὸν ἀλσκλήρων καὶ ποὺ ἔμοιαζαν **μὲ ἀνθρώπινες** τὶς ὁποῖες τὰ ἀνθρώπινα λούδια **διασκοπιζόταν** καὶ πέφτανε στὰ κεφάλια τῶν **ἀκροατῶν**.

Σ' ὅλων τὰ **πρόσωπα** ζωγραφιζόταν ἡ εὐχαρίστησι, **ποὺ** προκαλοῦσε ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ **ἁρμονία**. Ἡ φυκὴ ἐνεδίδεν. Ἔβγαινε ἀπὸ τὸ **δαυλὸ** ἐκεῖνο ὅπου κουβεται ὅνειρα τὰ δεινὰ **τοῦ** σώματος τὴν πολιορκοῦν καὶ διασκεομένη ἐλεύθερη καὶ χαρωπὴ σ' ὅλον τον ἀνθρώπινον ἐνικοῦσε τὴν ὕλη καὶ τὴν **μετεμόρφωνε**.

Αὐτὸ γινόταν τὴ στιγμὴ ποὺ ἑκαστος ἀπὸ τοὺς **ἀρρώστους** εἶχε πάρει στὰ χέρια του ἕνα **σιδερένιο ραβδὶ**. Ἐξαπτομένων ἀπὸ τὸ πῶμα τοῦ **μαγντικοῦ** καδίκου. Καὶ τὸ δίπύδυνε **πρὸς τὸ** στῆθος του, τὴν καρδιά του ἢ τὸ **κεφάλι του**, ὁπου ὁ καθένας ἐπίστευε, ὅτι εἶχε τὴ **δόσι** τῆς ἀρρώστειά του.

Ἂς φανταθῇ, λοιπόν, κανεὶς τώρα τὴν μακαριότητα ν' ἀντικαθίσταται σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα **ἀπὸ** τὸν πόνον καὶ τὴν φυσικὴν ἀγωνίαν **καὶ τὴ** νάρκωμένη σιωπή, ποὺ ἐπικρατοῦσε **πρῶτα** μέσα στὴν αἴθουσα νὰ διακόπτεται **τώρα** ἀπὸ ἀτεναγμοὺς καὶ ἀπὸ κραυγὲς πόνου καὶ ἀπὸ ἀγκομαχητά, γιὰ νὰ ἔκη πλήρη **ἰδέαν** τῆς θεραπευτικῆς ἱεροτελεστίας, **ποὺ** κάθε τόσο τελούτανε στὸ ἱερεῖο τοῦ **Γερμανοῦ** θαυματοποιοῦ.

Πρέπει **ὅμως**, νὰ προστεθῇ ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ ἱερείου **δὲν βρισκότανε μόνον** ἀσθενεῖς. Γύρω **τὸν καθὼς ἐπίσης** καὶ στὶς διάφορες γωνίες **βρισκόνταν** πολλοὶ ἀνθρωποι, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, ὄχι γιατὶ ἔπασχαν ἀπὸ κἀμμιὰ ἀρρωστεια, **ἀλλὰ** ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια—γιὰ νὰ δοῦν τὸν **Μέσμερ**, νὰ θαυμάσουν τὴ θεραπευτικὴ **ἱεροτελεστία** καὶ νὰ κουτσομπολέψουν τοὺς διαφόρους ἀσθενεῖς, ποὺ πάθαιναν σπασμοὺς ἀπὸ τὴν ἐκκένωσι τοῦ ηλεκτρισμοῦ **σὰν σῶμα** τους.

Ἡ Ἰωάννα **Δὲ Λὰ Μοτ** συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν **περιέργων** αὐτῶν. Ἰστάμενη σὲ μιὰ γωνιὰ **καὶ ἀλλωστε**, ἀδιαφοροῦσα ἂν θὰ τὴν δῆ κανένας κρατοῦσε ἀπὸ χέρι τὴς τὴ μετρέζινα **προσωπίδα** της. Ἐκείνο, λοιπόν, ποὺ κυρίως ἔβλεπε, τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τῆς φαινόταν τὸ πιὸ ἀξιο προσοχῆς ἦταν τὸ πρόσωπο **μιᾶς** νέας ποὺ ηλεκτριζόταν καὶ ἐπάβαινε δύσκολα σπασμούς.

Πραγματικὰ τὸ πρόσωπο τοῦτο τῆς ἔλεγε προσεχνέσει **τόση** ἐντύπωσι, ὥστε ἀπὸ πολλὼν ὧρ **λεπτῶν** ἔμενε ἀκίνητη σπὶ θέσι προσλωμένη **καὶ** μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

– Ἄ, **ἐφιδύρισε** μονάχη της, χωρὶς νὰ ἀποσπάσῃ **τὰ μάτια** της ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἀσθενῆ δὲν **εἶναι** δυνατὸν νὰ ἀμφιδλὴ κανένας, ὅτι ἡ **φιλάνθρωπη** κυρία, ποὺ ἤρθε προχθὲς σὲ **μένα καὶ** ποὺ εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ καὶ ἀπροσδόκητη **αἰτία** τῆς συμπαθείας ποὺ μοῦ ἔδειξε ὁ **ἐκλαμπρότατος** Δὲ Ροάν εἶναι ἡ ἴδια μὲ αὐτὴν **τὴν** ἀρρωστη.

Καὶ **ἐντελῶς βέβαια**, ὅτι δὲν ἔκαμνε λάθος καὶ **χαίροντας** γιὰ τὴν τύχη της, ποὺ ἔκαμνε γι' **αὐτὴν**, ὅτι δὲν μπόρεσαν νὰ καθαθώσουν **οἱ προσπάθειές** της ἐπλησίασε γιὰ νὰ **ρωτήσῃ** τὸ ὄνομα τῆς ὡραίας ἀσθενοὺς. **Ἐκείνη** τὴ στιγμὴ, ὅμως, ἡ ὡραία αὐτὴ ἄρρωστη **ἔκλεισε** τὰ μάτια, συνέστειλε τὸ στόμα **καὶ κτύπησε** τὶς δυὸ παλάμες τῶν χεριῶν της.

Ἐντὸς **ὀλίγου**, ἄνδρες καὶ γυναῖκες παρασυρόμενοι **ἀπὸ** τὸ παράδειγμα τῆς συντρόφου **των, ἄρχισαν** νὰ ἀναστενάζουν, νὰ φιθρίζουν, **νὰ κράζουν**, νὰ κουνοῦν τὰ κεφάλια καὶ τὰ **πόδια** καὶ τὸ κεφάλι των, καὶ παρεδόθησαν θελητικὰ στὸν πυρετὸν **ἐνεργείων**, ποὺ ὁ **Μέσμερ** ὑνωμασε κρίσιν.

Ἀκριδῶς, ὅπως καθὼς μεγαλειτερη ἔνταση τῆς **κρίσεως** αὐτῆς ἕνας ἄνδρας ἐμφανίσθηκε **ἐ**ν αἴθουσα, χωρὶς κανένας νὰ τὸν δῇ πῶς **ἐ**ὶ πότε μπῆκε. Τὸ δεδαιον εἶναι, ὅτι βρέθηκε ἐκεῖ ἐντελῶς αἰφνιδίως καὶ ὅτι τὸ γλυκὺ μπλὲ ἔνδυμά του, τὰ ὡραῖα του μάτια καὶ τὸ ὡρὸ πρόσωπό του, ποὺ ἐξέφραζε ἐξυπνάδα καὶ γαλήνην ψυχῆς μαζυρυοῦσαν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ποιότητα τοῦ ἀτόμου του : Πραγματικά, ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Μεσμερ, τοῦ ἴδιου ὁ ὁποῖος, μόλις εἶδε ὅτι ἡ κρίσις τῶν ἀσθενῶν του εἶχε φθάσει στὸ ἀνώτατον ὅριον, ἐκτύπησε δυὸ φορὲς τὰ χέρια. Ἀμέσως δέ, μιὰ εἰκοσάδα ὑπηρετῶν μπῆκε στὴν αἴθουσα καὶ πῆρε ἀτὰ χέρια τοὺς ἀσθενεῖς, μεταφέροντάς τους σ' ἄλλες εἰδικὲς αἴθουσες, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν περίεργοι καὶ ὅπου ὁ καθὲ ἀρρωστος, μόνος πιὰ καὶ ξαπλωμένος σὲ ἀναπαυτικοὺς κανεπέδες ἀφιν**ό**τανε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κρίσι τοὺς.

Ἔτσι ἡ Ἰωάννα δὲν κατώρθωσε νὰ πληροφόρηση περισσότερο τὴν ὡραία ἀσθενῆ, γιὰ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ σιωπτερα. Ἀλλὰ ἀποζημιώθηκε ἀλλοιώς. Γιατί, καθὼς νερνοῦσε ἀπὸ ἐναν ὁμιλο περιέργων, ποὺ ἐκυττάζαν κατ' αὐτὴν μεταφερομένην σ' ἄλλο δωμάτιο ὡραίαν ἀσθενῆ, ἄκουσε νὰ λέγῃ κάποιος :

– Αὐτὴ εἶναι....

Ἡ Ἰωάννα κοντοστάθηκε καὶ ἐτέντωσε τὸ αὐτί της γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλλίτερα. Καὶ ὁ ἄγνωστος ἐξακολούθησε :

– Αὐτὴ σᾶς λέγω εἶναι, κύριοι. Κυττᾶξτε παρακαλῶ, εἶναι ἡ Βασίλισσα.

Εἰς τὴν λέξι αὐτὴ ἡ Ἰωάννα ἀνεσκίρτησε :

– Ἡ βασίλισσα ! ἀνέκραξαν συγχρόνως πολλὲς φωνές, γεμάτες ἐκπλῆξι καὶ τρόμο.

– Ἡ βασίλισσα, στὸ σπίτι τοῦ Μέσμερ !

Ἡ βασίλισσα νὰ παθαίνῃ κρίσι, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι !

– Ὄ, εἶναι ἀδύνατον, ἔλεγε ὁ ἄλλος.

– Κυττᾶξτε, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος μὲ ἀταραξία, γνωρίζετε τὴ βασίλισσα, ναὶ ἢ ὄχι ;

– Πραγματικά, ἐφιθρίσαν οἱ περισσότεροι, ἡ ὁμοιότητα εἶναι ἀπίστευτη.

Ἡ κυρία Δὲ Λὰ Μότ δὲν ἐδίστασε περισσότερο :

– Κῶμε, ρώτησε τὸν ἀνθρωπο, ποὺ ἔδωσε τὴν πληροφορία αὐτὴ καὶ ποὺ ἦταν ἕνας ταχύσοφρος μὲ κατακόκκινο πρόσωπο καὶ μάτια ποὺ σπινθηροβολοῦσαν, λέτε ὅτι ἡ βασίλισσα εἶναι ἐδῶ ;

– Ὄ, κυρία, δὲν ὑπάρχει οὔτε καὶ ἡ ἐλάχιστη ἀμφιδολία, ἀποκριθηκε αὐτός.

– Καὶ ποῦ ;

– Αὐτὴ ἡ νέα, τὴν ὁποία βλέπετε ἐκεῖ κάτω πάνω στὰ προσκεφάλα, σὲ τόσο περίεργο καὶ δυνατὸν παροξυσμό, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ μετρήσῃ τὶς παραφορές της...

– Ἀλλὰ σὲ τί βασίζετε τὴ γνώμη σας αὐτή, κύριε, ὅτι ἡ νέα αὐτὴ εἶναι ἡ βασίλισσα ;

– Ἀπλούστατα εἰς ταῦτο, κυρία, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ βασίλισσα, ἀπάντησε ἀτάραχα ὁ κατήγορος.

Καὶ ἐγκατέλειψε τὴν Ἰωάννα, γιὰ νὰ πάῃ νὰ διαδόσῃ τὴν εἴδησι στὸν κόσμο.

Ὅσο νὰ διεξαχθῇ ἀνωτέρω συνομιλία καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ἡ Ἰωάννα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ὅπου φρισκότανε ἡ ἀσθενής, ἡ ἴδια ἡ ὡραία ἄρρωστη, ὑποδασταζομένη ἀπὸ μιὰ ἄλλη κυρία, ἐξ ἴσου μ' αὐτὴν εὐγενῆ—καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες ν' ἀκολουθοῦνται ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτην.

Μόλις τὶς εἶδε νὰ φεύγουν ἡ Ἰωάννα καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπὸς τῶν ἀφῆκε μιὰ μικρὴ κραυνή :

– Τί συμβαίνει ; Ρώτησε ἀμέσως ἡ πρώην ἀσθενής.

Ἡ Ἰωάννα ἐκίνησε μὲ νευρικότητα τὰ χέρια της :

– Δὲν μ' ἀναγνωρίζετε ; Εἶπε ἁπλῶς.

Ἡ κυρία ἔκαμε ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως, ἀλλὰ ἀμέσως κατόπιν συνῆλθεν :

– Ὄχι, κυρία, εἶπε μὲ κάποια δυσδιάκριτον ταραχήν.

– Ἐγώ, ὅμως, σᾶς ἀναγνωρίζω καὶ θὰ σᾶς δώσω ἀπόδειξιν γι' αὐτό.

Οἱ δυὸ γυναῖκες πλησίασαν ἡ μία τὴν ἄλλην.

Ἡ Ἰωάννα ἔδγαλε ἀπὸ τὸν κόλπο της τὸ μικρὸ κουτί, που περιείχε τὴν εἰκόνα.

– Ἐλησμονήσατε τοῦτο στὸ σπίτι μου, εἶπε τῆς ἄλλης.

– Ἀλλὰ κι' ἂν αὐτὸ συμδαίνει, κυρία, ρώτησε, ἡ πρεσδύτερη ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες, γιατὶ τόση ταραχή ;

– Εἶμαι ταραγμένη ἐξ αἰτίας τοῦ κινδύνου ποὺ διατρέχει ἡ Μεγαλειότητά της.

– Ἐξηγηθῆτε.

– Ἄ, ὄχι, ποὶν πάρετε αὐτὴν τὴν ποσωπίδα.

Καὶ πετάνε μὲ τὸ χέρι της τὴν προσωπίδα, ποὺ φαρούσε πρωτήτερα, αὐτή. Ἡ βασίλισσα, ὡστόσο ἐδίστασε, νομίζοντας, ὅτι ἐρκετὰ κρυδάτανε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν περιέργων, μὲ τὸ ἰδιότροπο κτένισμα τῶν μαλλιῶν της, ποὺ εἶχε ἐφαρμόσει.

– Πρὸ θεοῦ, μὴ κάνετε οὔτε στιγμὴ, ἐζηκολούθησε ἡ Ἰωάννα.

Πάρτε τὴν προσωπίδα, πάρτε την, κυρία, εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα μὲ χαμηλὴ φωνὴ καὶ ἡ δεύτερη γυναίκα.

Ἡ βασίλισσα πῆρε τότε τὴν προσωπίδα καὶ τὴν ἐφόρεσε ἐντελῶς μηχανικά.

– Καὶ τώρα, ἐλᾶτε, ἐλᾶτε.... Εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Καὶ ἔσυρε τὶς δυὸ γυναῖκες τόσον δίαια, ὥστε καὶ οἱ τρεῖς τους δὲν ἐσταμάτησαν παρὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, στὸ δρόμο.

– Ἄλλα τέλος.... Εἶπε ἡ βασίλισσα, ἀναπνέοντας δαθειά.

– Παρατήρησε κανένας τὴ Μεγαλειότά σας ;

– Δὲν πιστεύω.

– Τόσο τὸ καλλίτερον.

– Ἀλλὰ τέλος πάντων, θὰ μοῦ ἐξηγήσετε...

– Πρὸς τὸ παρὸν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἂς δώσῃ πίστιν στὴν δούλην της, ὅταν λάμῃ, εἶδε, νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ὅπου δρισκότανε ἡ ἀσθενής, ἡ ἴδια ἡ ὡραία ἄρρωστη, ὑποδασταζομένη ἀπὸ μιὰ ἄλλη κυρία, ἐξ ἴσου μ' αὐτὴν εὐγενῆ—καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες ν' ἀκολουθοῦνται ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτην.

Μόλις τὶς εἶδε νὰ φεύγουν ἡ Ἰωάννα καὶ δρέθηκε ἀντιμέτωπὸς τῶν ἀφῆκε μιὰ μικρὴ κραυνή :

– Τί συμδαίνει ; Ρώτησε ἀμέσως ἡ πρώην ἀσθενής.

Ἡ Ἰωάννα ἐκίνησε μὲ νευρικότητα τὰ χέρια της :

– Δὲν μ' ἀναγνωρίζετε ; Εἶπε ἁπλῶς.

Ἡ κυρία ἔκαμε ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως, ἀλλὰ ἀμέσως κατόπιν συνῆλθεν :

– Ὄχι, κυρία, εἶπε μὲ κάποια δυσδιάκριτον ταραχήν.

– Ἐγώ, ὅμως, σᾶς ἀναγνωρίζω καὶ θὰ σᾶς δώσω ἀπόδειξιν γι' αὐτό.

Οἱ δυὸ γυναῖκες πλησίασαν ἡ μία τὴν ἄλλην.

Ἡ Ἰωάννα ἔδγαλε ἀπὸ τὸν κόλπο της τὸ μικρὸ κουτί, που περιείχε τὴν εἰκόνα.

– Ἐλησμονήσατε τοῦτο στὸ σπίτι μου, εἶπε τῆς ἄλλης.

– Ἀλλὰ κι' ἂν αὐτὸ συμδαίνει, κυρία, ρώτησε, ἡ πρεσδύτερη ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες, γιατὶ τόση ταραχή ;

– Εἶμαι ταραγμένη ἐξ αἰτίας τοῦ κινδύνου ποὺ διατρέχει ἡ Μεγαλειότητά της.

– Ἐξηγηθῆτε.

– Ἄ, ὄχι, ποὶν πάρετε αὐτὴν τὴν ποσωπίδα.

Καὶ πετάνε μὲ τὸ χέρι της τὴν προσωπίδα, ποὺ φαρούσε πρωτήτερα, αὐτή. Ἡ βασίλισσα, ὡστόσο ἐδίστασε, νομίζοντας, ὅτι ἐρκετὰ κρυδάτανε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν περιέργων, μὲ τὸ ἰδιότροπο κτένισμα τῶν μαλλιῶν της, ποὺ εἶχε ἐφαρμόσει.

– Πρὸ θεοῦ, μὴ κάνετε οὔτε στιγμὴ, ἐζηκολούθησε ἡ Ἰωάννα.

Πάρτε τὴν προσωπίδα, πάρτε την, κυρία, εἶπε πάλι ἡ βασίλισσα μὲ χαμηλὴ φωνὴ καὶ ἡ δεύτερη γυναίκα.

Ἡ βασίλισσα πῆρε τότε τὴν προσωπίδα καὶ τὴν ἐφόρεσε ἐντελῶς μηχανικά.

– Καὶ τώρα, ἐλᾶτε, ἐλᾶτε.... Εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Καὶ ἔσυρε τὶς δυὸ γυναῖκες τόσον δίαια, ὥστε καὶ οἱ τρεῖς τους δὲν ἐσταμάτησαν παρὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, στὸ δρόμο.

– Ἄλλα τέλος.... Εἶπε ἡ βασίλισσα, ἀναπνέοντας δαθειά.

– Παρατήρησε κανένας τὴ Μεγαλειότά σας ;

– Δὲν πιστεύω.

– Τόσο τὸ καλλίτερον.

Στὸ διάστημα τοῦτο, ἐκείνος ὁ ἄγνωστος καὶ κοντρὸς κύριος, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὴ βασίλισσα, κτυποῦσε στὸν ὦμο ἕναν ἀπὸ τοὺς θεατάς, ποὺ εἶχε μία ἀρκετὰ περίεργη ἐμφάνισι.

– Γιὰ σᾶς, ποὺ εἶσθε δημοσιογράφος, τοῦ εἶπε, τί σπουδαῖο καὶ ὡραῖο θέμα γιὰ ἕνα ἄρθρο.

– Ποιὸ εἶναι αὐτό ; Ρώτησε ὁ ἀποκαλούμενος δημοσιογράφος.

– Θέλετε νὰ σᾶς δώσω τὸν τίτλο τοῦ ἄρθρου ;

– Εὐχαρίστως.

– Νὰ τος : Περὶ τοῦ κινδύνου νὰ γεννηθῇ κανεὶς ὑπόκωφος μιᾶς Χώρας τῆς ὁποίας ὁ Βασιλεὺς κυδερνᾶται ἀπὸ τὴ Βασίλισσα, καὶ ἡ ὁποία Βασίλισσα κυδερνᾶται ἀπὸ τὶς ηλεκτρομαγνητικὲς κρίσεις.

Ὁ δημοσιογράφος ἄρχισε νὰ γελᾷ.

–Καὶ σὶ φυλακὲς τῆς Βαστίλλης; εἶπε.

–Καλὰ τώρα! τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος. Δὲν ὑπάρχουν, ᾷ, ἀγὲ γε, τρόποι γράμματος, δία τῶν ὁποίων ἀποφεύγει κανεὶς ὅλους τοὺς βασιλικοὺς λογοπαῖδες; Σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου, εἶνε δυνατὸν ποτὲ ἡ λογικρισία νὰ σᾶς ἀπαγορεύσῃ νὰ δίηγηθῆτε στὴ ἱστορία τοῦ πριγκηπος Ὀκιδοδολ καὶ τῆς πριγκηπισσης Ἐττανασούτας, Βασιλίσσης τοῦ Σαλιγάλ; Ἔ, τί λέτε;

–Ἄ, ναί, ἐφώναξε ὁ δημοσιογράφος απολύτως ἐνθουσιασμένος, ἔχετε ἐντελῶς δίκαιο, ἡ ἰδέα σας εἶνε θαυμασία.

–Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε, ὅτι ἕνα ἄρθρο ἐπιγραφόμενον« Αἱ κρίσεις ἀπὸ ηλεκτρομαγντισμὸν τῆς ἡγεμονίδος Ἐττανασούτνας, ἀπὸ ἀουλο τοῦ φακίρη Ρεμσέμ», θὰ εἶνε πολλὴ μεγάλη ἐπιτυχία, σὲ εὐρύτατο ἀναγνωστικὸ κοινόν.

–Τὸ πιστεύω, δπως καὶ σεἰς.

–Πηγαίνετε, λοιπόν, καὶ συντάξτε ἕνα τέταοιο ἄρθρο, μὲ τὴν καλύτερη πέννα σας.

Ὁ δημοσιογράφος ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἡσφάλισε τὰ μπράτσα της!

Αἱ χορεύτριαι ἀσφαλίζουν συνήθως τὰ πόδιά τους. Ἀλλ' ἡ Ρουμανὶς χορεύτρια Νέστα Μονέσκο ἠσφάλισε τὰ μπράτσα της γιὰ ποσὸν πέντε χιλιάδων στερλινῶν. Αἱ Ρουμανικαὶ ἐφημερίδες βεβαιοῦν ὅτι τὰ μπράτσα τῆς Νέστα Μονέσκο φημίζονται ὡς τὰ ὡραιότερα γυναικεῖα μπράτσα ὅλης τῆς Εὐρώπης !

Μία νέα καινολομία τῆς Ἑλαιρίας ΕΒΓΑ

Ἡ Ἑταιρία ΕΒΓΑ, μὴ φειδομένη οὐδεμίας δαπάνης προκειμένου νὰ διασφαλίσῃ τὴν ἀγνότητα τῶν προϊόντων της καὶ νὰ περιφρουρήσῃ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀξιοτίμου καταναλωτικοῦ της κοινοῦ, ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ τελευταῖον σύστημα αὐτομάτου πωματώσεως τῶν φιαλῶν γάλακτος μὲ εἰδικὸν ἐξ ἀλουμινίου πῶμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἀναγράφεται ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τοῦ γάλακτος. Τὸ νέον αὐτὸ πῶμα ἀποσφαγίζεται εὐκόλως διὰ τῆς μικρᾶς προεξοχῆς του, καταστρεφόμενον συγχρόνως.

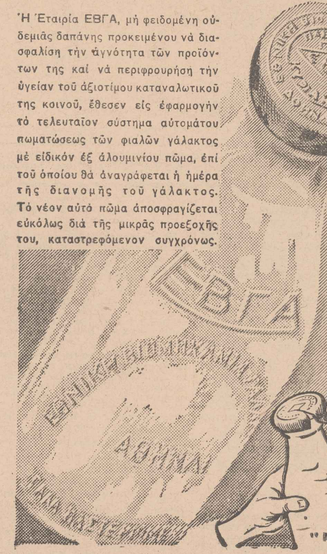

ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Ἐκεῖ ὅπου κρίνεται ἡ πραγματικὴ ἀξία τῶν συγγραφέων....

Παλαιοβιβλιοπωλεῖον. Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται παλαιὰ βιβλία. Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν φέρουν μερικὰ —κομμιὰ δεκαπενταριὰ περίπου στὴν Ἀθήνα— μικρὰ μαγαζιά, ταπεινά, χωρὶς τίποτε τὸ χτυπητὸ καὶ φανταχτερὸ στὴν ἐμφάνισί των, ἡμιϋπόγεια συνήθως, σοδαρὰ καὶ κατηφῆ, σὰν τὴν σοφίαν, ποὺ περικλείουν. Ἐκεῖ δδηγοῦν τὸ περίφροντι δῆμα των σοφοί, ἱστορισδίφαι, ἐρευνηταί, φιλαναγνῶσται καὶ συλλέκται σπανίων βιβλίων καὶ περιφέρουν ἐπὶ ὧρες τὰ μάτια των ἢ τὴν λάμψιν τῶν γυαλιῶν των στὰ ράφια, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ εἶνε σκονισμένα —τί παλαιοδιδλιοπωλεῖον θὰ εἶνε ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὰ ράφια δὲν θὰ ἔχουν ὀλίγην ἀπὸ τὴν ἐκόνιν των αἰῶνων;— χώνουν τὴν μύτην των εἰς κιτρινισμένες σελίδες μὲ παράξενα τυπογραφικὰ στοιχεῖα καὶ ἀρχέγονες χαλκογραφίες, ψάχνουν, μήπως ψαρέψουν κανένα διδλίο ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖ ἐπίσης καταφεύγουν ἄνθρωποι μὲ τὴν εὐγένειαν τῆς ἐπεσημένης ἀρχοντιᾶς στὸ ἐξωτερικό των, κρατοῦντες κάποιο ἢ κάποια παλιὰ διδλία στὴ μασχάλη των:

—Μήπως θέλετε ν' ἀγοράσετε αὐτὰ τὰ παλιὰ διδλία;

Αὐτοὶ εἶνε οἱ πωληταί. Ἀνάγκες οἰκονομικὲς συνήθως, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὰ διδλία τους κάνουν νὰ πωλήσουν τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων των. Μάλιστα, πολλὰ σπίτια θέλοντα νὰ διετηρήσουν τὸ ἰγκόγνιτο διὰ τὴν ὄχι ἀξιοπρεπῆ πρᾶξιν τῆς πωλήσεως ἑνὸς οἰκογενειακοῦ κειμηλίου, ὅπως μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἕνα παλαιὸν διδλίον, μετακαλοῦν τὸν παλαιοδιδλιοπώλην καὶ τοῦ πωλοῦν ἰδιαιτέρως ἢ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν μυστικὴν τῆς πώλησιν τῶν παλαιῶν ἐκδόσεων, ποὺ κατέχουν. Ἔτσι γίνεται στὴν Ἀθήνα, κατὰ ἕναν τρόπον δηλαδὴ περίεργον καὶ ὀλίγον πρωτότυπον, τὸ ἐμπόριον τῶν παλαιῶν διδλίων. Οἱ ἐχοντες ἀνάγκην δυσευρέτων ἔργων καταφεύγουν εἰς τοὺς παλαιοδιδλιοπώλας, τῶν ὁποίων ἡ φυλειὰ εἶνε ἕνα εἶδος διαρκὲς κυνήγι τῶν σπανίων συγγραμμάτων. Τὸ κυνήγι των αὐτὸ τοὺς ἀποφέρει πολλὲς φορὲς μεγάλης ἀξίας σπανιότατα καὶ παλαιότατα προϊόντα τῆς τυπογραφίας ἢ τῆς μὲ χέρι γραφῆς, γιὰ τὰ ὁποῖα ἕνας πραγματικὰ διδλιόφιλος δίνει δσα-δσα. Τὰ ταπεινὰ καὶ σκυθρωπὰ παλαιοδιδλιοπωλεῖα περιέχουν θησαυροὺς σοφίας. Ἂς ἐπιχειρήσουμε νὰ τοὺς ἐρευνήσουμε προχείρως καὶ ὄχι βέδαια μὲ τὰ γυαλιὰ τῶν σοφῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ταιριάζουν στὰ μάτια μας.

⟡⟡⟡

Τὸ θέμα «περὶ παλαιῶν διδλίων» εἶνε εὐρύτατον καὶ ἀνεξάντλητον. Θὰ πάρουμε ἐδῶ μονάχα μιὰ πλευρά του, ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερο τὸ ἑλληνικὸν κοινόν: Θὰ γράψουμε —καὶ πάλιν μὲ γενικὲς γραμμὲς— ἀποκλειστικῶς γιὰ τὰ ἑλληνικὰ παληὰ διδλία. Ὄχι γιὰ τ' ἀρχαῖα κείμενα, τοὺς χειρογράφους παπύρους καὶ τὶς περγαμηνές, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἐντυπα, ποὺ ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας. Γιὰ τὴν ἐρευνὰν μας εὑρήκαμε τὸν καταλληλότερον ἄνθρωπον : Τὸν παλαιοδιδλιοπώλην κ. Γεώργιον Λαδᾶν. Μανιώδης ἐραστὴς τοῦ διδλίου ὁ κ. Λαδᾶς, ἔχει ἀποκτήσει ἐπάνω στὴ δουλειά του, μίαν τερατώδη πεῖραν. Μὲ τὸν πλοῦτον τῶν διδλιογραφικῶν του γνώσεων μᾶς κατατοπίζει ἐπαρκῶς. Ἐν πρώτοις μᾶς καθορίζει εἰς τί ἐγκειται ἡ ἀξία ἑνὸς παλαιοῦ διδλίου δίδοντάς μας τὶς ἀκόλουθες ἐπιστημονικὲς μπορεῖ νὰ τὶς χαρακτηρίσῃ κανεὶς πληροφορίες, οἱ ὁποίες εἶνε πολὺτιμες καὶ γιὰ τοὺς συλλέκτας καὶ γιὰ τοὺς πωλητὰς παλαιῶν διδλίων.

Τὴν ἀξίαν λοιπὸν ἑνὸς παληοῦ ἑλληνικοῦ διδλίου τὴν ὁρίζει πρῶτον: τὸ περιεχόμενον τοῦ διδλίου. Τὰ ἱστορικά, φιλολογικά, φιλοσοφικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, ἔχουν μεγαλειτέραν ἀξίαν ἀπὸ ἄλλα τῆς ἰδίας ἡλικίας, ἀλλὰ κατωτέρου περιεχομένου διδλία, ὅπως εἶνε αἴφνης τὰ σχολικά. Ἐπίσης ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν τὰ φορῶντα τὴν ἱστορίαν ἢ τὴν λαογραφίαν ἑνὸς τόπου, διότι τὰ διδλία αὐτὰ εἶνε πολὺ σπά

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΑΘΟΥΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

—Φαντάζομαι πὼς ἀτενοχώρια σας.... Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ σᾶς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν, ἀφοῦ μάλιστα ἐγκαταλείψατε τὸ ἀκατάδεκτον ὕφος, ποὺ σᾶς ἐχαρακτήριζεν ἕως χθές.

'Η φωνὴ τοῦ Λάντσα ἔκλεε ἐνα τόναν εἰρωνίας, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς 'Ιουλίας. 'Ὡς τόσο ἐκείνη κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ καὶ τοῦ ἀπαντᾶει, ἐνῶ τὰ μάτια της πετοῦν ἀστραπὲς μίσους:

—Ξεχνᾶτε ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ Νένα ἐμεγαλώσαμε μαζί, πὼς ἤπιαμε τὸ ἴδιο γάλα. 'Η ἀγάπη καὶ ἡ στοργή, ποὺ αἰσθάνομαι γι' αὐτήν, μοῦ ἀπέκτησαν τὰ λόγια, ποὺ ἀκούσατε πρὸ ὀλίγου, ὅταν εἴμαστε μὲ τὸν ἄντρα μου....

'Ο Λάντσα ἐκαμογέλασε εἰρωνικά:

—Ξέρω ὅλους τοὺς δεσμούς, ποὺ σᾶς ἑνώνουν μὲ τὴν κυρία Νένα, τῆς ἀπάντησε. 'Η ἐρωμένη τοῦ μακαρίτου 'Αλμπιάτε ἔχει κάθε δικαίωμα στὴν ἐκτίμησί σας...

—'Η συμπεριφορά σας εἶναι ἀνυπόφορη! τὸν διέκοψε μὲ ἀγανάκτησιν ἡ 'Ιουλία. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε; Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ συνεχίσετε σ' αὐτὸν τὸν τόναν....

'Ο Λάντσα ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νὰ συνεχίσῃ.

—Τὸ ξέρω ὅτι αὐτὴ ἡ συζήτησις σᾶς στενοχωρεῖ πολύ, κυρία 'Ιουλία, καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα. 'Επίσης σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἐπειδὴ διέκοψα τὸν περιπάτον σας. Εἴχατε ἀνάγκην ἀπὸ μία παρηγορὰ καὶ ἤλθα ἐγὼ τὴν ζητήσατε....

'Εκείνη φαίνεται σὰν νὰ μὴν τὸν ἄκουῃ, ἐνῶ ὁ 'Ανδρέας συνεχίζει:

—Δὲν τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες ποὺ βρέθηκα μπροστά σας. "Ηταν μιὰ σύμπτωσις, γιὰ τὴν ὁποίαν σᾶς ἐκφράζω τὴ λύπη μου. Ζητοῦσα σ' αὐτὰ τὰ μέρη τὸ καταφύγιο τοῦ Καρόλου ὅαρα Μανελλί.... Ξέρω ποὺ εἶναι μιὰ βιλίτσα χωμένη μέσ' στὴν πρασινάδα. Δὲν τὴν βρίσκει εὔκολα ὁποιος δὲν ξέρει ποῦ ἀκριβῶς εἶναι. 'Ο Κάρολος δὲν δίνει σὲ ὁποιονδήποτε πληροφορίες γιὰ τὸ σπίτι του. 'Ενῶ ὅμως εἶμαι συνηθισμένος σὲ τέτοιου εἴδους ἀναγνωρίσεις. "Εχω καλὴν ὀσφρησαι καὶ θὰ τ' ἀνακαλύψω....

Καθὼς μιλοῦσε, ἐσήκωνε διαρκῶς τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἐκοίταζε. 'Η 'Ιουλία ἔμενεν ἀπαθής, τὸ πρόσωπό της δὲν ἄλλαξε καθόλου ἐκφρασι. Μόνο ἡ ἀναπνοή της ἔγινε λίγο πιὸ δύσκολη καὶ βαρειά.

—"Εκαμα πολὺ κακὴν ὀσφρησαι καὶ μετακειρίζομαι κάθε μέσον, γιὰ νὰ φθάσω στὸν σκοπό μου. 'Ακόμη καὶ τὸ ἀτιμότερο μέσον, αὐτό, ποὺ φαινομενικῶς δὲν εἶναι καθόλου πρακτικόν.... Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ νὰ βρεθῇ κανεὶς μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα, ὅταν πὰν νὰ συναντήσῃ τὸν ἐραστήν της, εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσῃ ποτέ! Εἶναι ἕνα μέσον πολὺ μισητό, τὸ προστυχότερο ἀπ' ὅλα, ἀλλά, ὅταν κανεὶς ποθῇ μιὰ γυναῖκα, δὲν κάθεται νὰ διαλέξῃ τὰ μέσα, ποὺ πρόκειται νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν καὶ νὰ μετακειριστῇ τὰ ἠθικότερα! 'Εν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ἡ γυναῖκα ἔχῃ τὴν δύναμι νὰ σκεφθῇ ψύχραιμα μὲ τὸν ἑαυτόν της καὶ μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ κρατεῖ τὴν τιμὴ καὶ τὴ ζωή της στὰ χέρια του, θὰ καταλήξῃ στὴ σκέψι ὅτι τῆς συμφέρει νὰ κάμῃ διαπραγματεύσεις καὶ νὰ μὴν ἀπορρίψῃ ἀσυζητητὶ τὶς προτάσεις του....

'Η 'Ιουλία ὁ' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ φανερὴ προσβολή, δὲν αἰσθάνεται πιὰ τὴ δύναμι νὰ συνεχίσῃ τὴ συζήτησι. Ψηλὰ καθὼς εἶναι, εὐθυτενής, σταματᾶει, ἀφίνοντας τὸν ἄλλον νὰ προχωρήσῃ κατὰ ἕνα βῆμα, καὶ μετὰ τοῦ λέει μὲ φωνὴ, ποὺ γίνεται σφυγὴ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι:

—Λάντσα, εἶσαστε πολὺ ἀδιάντροπος!

'Ο ἄλλος σπκώνει τοὺς ὤμους καὶ λέει μὲ ἀδιαφορία:

—Τὸ ξέρω, κυρία 'Ιουλία. Μπορεῖτε νὰ μὲ στολίσετε καὶ μὲ τὰ χειρότερα ἐπίθετα, ἂν θέλετε. Ξέρω ὅτι σᾶς προκαλῶ τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀποστροφὴ αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ ὅτι, ἂν μπορούσατε, δὲν θὰ διστάζατε οὔτε στιγμὴ νὰ μὲ κεραυνοβολήσετε μὲ τὸ βλέμμα, νὰ μὲ ἰδῆτε νεκρὸν στὰ πόδια σας. "Εφθασε ὁ μισητὸς ἀπὸ στιγμὴ νὰ σᾶς θυμίσω αὐτά, ποὺ σᾶς εἶπα ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, ἕνα βράδυ, στὸ δωμάτιό σας: σᾶς εἶπα ὅτι θἀρκοῦσαστε σὲ μένα δίχως ἄλλο, ὅτι τὸ προνόμιον αὐτὸ μοῦ ἀνήκε δικαιωματικά, ὅτι ἤμουν βέβαιος γι' αὐτό, ὅπως εἶμαι βέβαιος πὼς βρίσκομαι σήμερα στὴ ζωή. "Εφθασε λοιπὸν ἡ ὥρα καὶ δὲν θὰ τολμήσετε νὰ ἐπαναλάβετε τὴν ἄρνησι σας σήμερα, ἂν καὶ εἶσαστε πιὸ θυμωμένη ἐναντίον μου ἀπὸ τὴν ἄλλη φορά....

Μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατουμένη στὰ πόδια της, ἡ 'Ιουλία πνίγεται καὶ τρέμει σὲ ὅλα της τὰ μέλη. Δυὸ δάκρυα τρεμολάμπουν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν της, τόσος εἶναι ὁ θυμός καὶ ἡ ἀγανάκτησις, ποὺ αἰσθάνεται γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Αἰσθάνεται ὅμως ντροπὴ γιὰ τὴν ἀδυναμία της. Κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ τὴν κατανικήσῃ καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη, ποὺ μόλις ἀκούεται, τοῦ λέει:

—Εἶσθε πρόστυχος καὶ σᾶς περιφρονῶ! Πηγαίνετε! 'Αφῆστέ με!...

'Ο 'Ανδρέας Λάντσα τὴν ἀφίνει καὶ φεύγει. Βγάζει τὸ καπελλό του, κάνει μιὰ μικρὴν ὑπόκλισι καὶ ἀπομακρύνεται. 'Εκείνη δὲν ἀπαντᾶει στὸν χαιρετισμό, δὲν τὸν βλέπει κἂν. Καὶ αὐτὸς φεύγει μὲ μικρὰ βήματα, κάνεται στὴ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ. 'Εκεῖνη ἀκούει καὶ τὸν τριγμόν, ποὺ κάνουν τὰ χαλίκια κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, ἀφοῦ αὐτὰς ἔχει καθήμερα. Μετὰ ὁ θόρυβος αὐτὸς γίνεται πιὸ μακρυνὸς καὶ τέλος σβύνει καὶ γίνεται μιὰ σιγή, ποὺ ἁπλώνει διαρκῶς περισσότερο, καὶ ἕνα ἀπέραντο κενόν, μέσα στὸ ὁποῖον αὐτὴ βρίσκεται μόνη, κατάμονη καὶ τὴν πιάνει μιὰ ἀσχημίνητη ἀπόδειξη ὅλους γιὰ ὅλα ἕνας ἴλιγγος, μιὰ ζαλάδα καὶ δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ νὰ κρατηθῇ, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

✧✧✧

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἔγραψεν ὁ Σεράο μὲ τόσον πάθος κατὰ τοὺς μῆνες ποὺ προηγήθησαν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, καὶ τὸ ὁποῖον ἐσυνέκισε μετὰ τὸ 1918, σταματᾶ ἀποτόμως. Τὸ τέλος του δὲν εὑρέθη. Μίαν καλοκαιρινὴν βραδυὰν τοῦ 1927 ἡ μεγάλη συγγραφέως ἔγυρε τὸ κεφάλι εἰς τὸ τελευταῖον χειρόγραφον, διὰ νὰ μὴ τὸ σηκώσῃ πλέον. Πῶς τελειώνει λοιπὸν ἡ θλιβερὰ ἱστορία τῆς 'Ιουλίας Μόρο: Ποῦ καταλήγει ἡ περιπέτεια τῆς γυναικὸς ποῦ μᾶς παρουσίασεν ἡ συγγραφεύς μὲ τόσην ζωντάνεια; Ποῖον τέλος εἶχε τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ μεθύσι καὶ ἡ ἐρωτικὴ δουλεία τῆς γυναικὸς μὲ τὸν ἐκμηδενισμένην θέλησιν πρὸς τὸν ἄνδρα ποῦ γίνεται πάντα περισσότερον ἀπαιτητικός;

"Ενας ἄλλος συγγραφεύς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ Σεράο εὑρίσκετο εἰς πολὺ φιλικὰς σχέσεις, βασιζόμενος εἰς τὰς συζητήσεις ποὺ ἔκαμναν ἐπὶ τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ ὅταν ἀκόμη ἡ συγγραφεὺς εὑρίσκετο εἰς τὴν ζωήν, ἀνέλαβε νὰ γράψῃ ἕνα σύντομον τέλος τοῦ ἀτελοῦς αὐτοῦ μυθιστορήματος. Ἕνα τέλος ποὺ νὰ προσαρμόζεται μὲ τὰς ἰδέας τῆς Σεράο. Τὸ τέλος αὐτὸ παραθέτομεν κατωτέρω.

✧✧✧

'Επὶ τέλους, ἡ 'Ιουλία βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ ξανακάμῃ ὅλο τὸ δρόμο, ὥσπου ἔφθασε στὸ ξέφωτο, ὅπου ἦτον μεγάλη κίνησις πεζῶν καὶ ἁμαξῶν.

'Εκεῖ σωριάζεται μέσα σ' ἕνα ἁμάξι μισοτελειωμένη. "Εκει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ στιγμὴ λησμονιᾶς, δὲν θέλει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σκεφτῇ. 'Η ἀγανάκτησις καὶ ὁ τρόμος εἶναι τὰ μόνα αἰσθήματα, ποὺ τὴν συνέχουν. Τὸ ἁμάξι προχωρεῖ σὲ δρόμους, τοὺς ὁποίους αὐτὴ δὲν βλέπει, κάποιος τὴν χαιρετᾶει, τὸν ὁποῖον δὲν ἀντιλαμβάνεται. Τὰ μάτια της εἶναι σβυστά, ἡ φωνὴ της ἀπουσιάζει.

Τὸ ἁμάξι ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ σὲ τόσους δρόμους, ποὺ τῆς φαίνονται νέοι, ἀφοῦ δὲν κατορθώνει νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. Καὶ ὁ νοῦς της τρέχει πίσω ἀπὸ ἀέρινες φαντασίες, ἀσυλλήπτες. Τῆς λείπει ἡ θέλησι καὶ ἡ συνείδησις. Μὲ ὁποίαν ἀπάνεια τὴν ἐγύνεψε τὸ ἁμάξι! Συνέρκεται ἀμέσως, ὅταν τὸ βλέμμα της ἀντικρύζῃ ζωντανὰ μέρη τοῦ ἁμαξιτίματος καὶ τοῦ μαστριοῦ, καὶ παίρνει μιὰ ξαφνικὴν ἀπόφασι: νὰ πάῃ στοῦ Καρόλου, ἀμέσως τώρα, δίχως κανένα φόβο, δίχως νὰ σκεφθῇ τὸν ἄντρα της, δίκως νὰ φοβηθῇ τὸν 'Ανδρέαν Λάντσα, οὔτε τὴν ὁμοιγάλακτην ἀδελφήν της, τὴ Νένα, ποὺ τὴν ἔπιασε, πάνω στὴν ἁμαρτία, λίγες ὥρες πρίν, ὁ ἄντρας της, ὁ Γρηγόρης Κόστα, καὶ ποὺ ἴσως εἶναι νεκρὴ αὐτὴ τὴ στιγμὴ μαζὶ μὲ τὸν ἐραστήν της.... Θέλει νὰ πάῃ στὸν Κάρολον ἀμέσως, νὰ βρῇ λίγη παρηγοριὰ σ' αὐτόν, περιφρονώντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς παγίδες των. Ἐμπιστευομένη τὸν ἑαυτόν της στὴν τύχη.... Νὰ τρέξῃ, νὰ πέσῃ γρήγορα στὸν ἀγκαλιὰ τοῦ Καρόλου....

Δὲν σκέφτεται καθόλου τὸν 'Ανδρέαν Λάντσα, ποὺ ἴσως νὰ βρίσκεται ἀκόμη κάπου ἐκεῖ σπὰ κι νὰ μὴν παρακολουθῇ. Δὲν ἔνδια-φέρεται γιὰ κανέναν.

Μὲ βῆμα γοργό, σὰν νὰ βιάζεται πολύ, μπαίνει στὸ γνωστὸ μονοπάτι, φτάνει στὴν στροφή, ποὺ ἐνοῦμεν ἀπὸ κατασπάσεα νὰ φυλλώματα, προκαιρεῖ ἀκόμη, ὥσπου βρίσκεται μπροστὰ στὸ «Σπιτάκι τῶν ρόδων». Νὰ τὴν μπροστὰ στὴν πόρτα. Κάνει νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὅπως πάντα, ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν ὑποχωρεῖ, δὲν ἀνοίγει.

Συνπθὼς, κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥρα, ὁ Καρόλος τὴν παριμένει πίσω ἀπὸ τὴν μισόκλειστη πόρτα. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὴν σπρώξῃ λιγάκι, γιὰ νὰ βρεθῇ στὴν ἀγκαλιά του. Ἀπόψε ὅμως εἶναι ἀργά. "Εχουν συμβῆ τόσα πράγματα, ὁ Κάρολος δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του κι' αὐτὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Χτυπάει δυό, τρεῖς φορές. Ἀπ' ἔξω ἀκούει τὸν ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ τῆς ἀνοίξῃ. Τί συμβαίνει λοιπόν; Δὲν εἶναι κανεὶς μέσα; Γιατί δὲν εἶναι;

Θυμᾶται πὼς ἔχει στὸ .τσαντάκι της ἕνα κλειδί. Τῆς τὸ ἔδωσε ὁ Κάρολος, ἐπειτα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο πρωί, ποὺ ἦρθε στὸ «Σπίτι τῶν ρόδων» καὶ δὲν τὸν εὑρῆκε. 'Η 'Ιουλία ἀνοίγει, κατώπιν τρίγυρα, σὰν κλέφτρα. Τὸ κλειδὶ στρέφεται ἁρνὰ στὴν κλειδαρότρυπα καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει.

Τὸ σπίτι εἶναι σιωπηλό, ἔρημο. 'Η 'Ιουλία μπαίνει μὲ μικρὰ λαθραῖα βήματα καὶ φωνάζει μὲ φωνὴ ἀνωμία: «Κάρολε! Κάρολε, ποῦ εἶσαι;». Συγχρόνως ὅμως μαντεύει τὴν ἀλήθεια, ζέρει ὅτι φώναζει τοῦ κάκου, γιατὶ αὐτὸς ἀπουσιάζει. 'Αλλὰ γιατὶ ἐφυγε; Γιατὶ δὲν τὴν ἐπερίμενε;

Τώρα τὸ βλέμμα της ἐρευνᾶ ὅλα τὰ πράγματα γύρω, ὅλα τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, ποὺ τῆς εἶναι τόσο γνωστά, καὶ ἡ ἔκπληξις, ὁ τρόμος, μεγαλώνουν μέσα της. Δὲν ὑπάρχει οὔτ' ἕνα λουλούδι σὲ ὅλο τὸ σπίτι. Καὶ ὅμως, δὲν συνέβη ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα. Πάντα, καθημερινά, ὁ Κάρολος ἐφρόντιζε νὰ βρίσκωνται λουλούδια σὲ κάθε δωμάτιο, σὲ ὅλα τ' ἀνθοστολίδια. Τὸ κομμάτια εἶναι τοποθετημένα ἀκόμη εἶκαν χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ κανέναν, τὰ ταφάκια εἶναι ὁλοκάθαρα, χωρὶς ἴχνος στάχτης (καὶ ὅμως ὁ Κάρολος καπνίζει πολύ, περιμένοντας, ὅταν γίνεται πιὸ νευρικός), ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι κατάκλειστα. Καὶ ἡ 'Ιουλία μαντεύει, καταλαβαίνει: Αὐτὸς δὲν ἦλθε, δὲν ἐτόλμησε νάρθῃ.... Εἶκε λιγώτερο θάρρος ἀπ' αὐτήν, ποὺ εἶναι γυναῖκα. Γιατὶ αὐτὴ ἐβρίσκονταν σὲ πάντα γιὰ νὰ ἀρθῇ, γιὰ νὰ φανῇ συνεπὴς στὰ ραντεβοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ἐπροτίμησε νὰ μὴ φανῇ καθόλου, νὰ ἐξαφανισθῇ....

'Η 'Ιουλία συνεχίζει τὴν προκαταρκτικὴν της ἐπιθεώρησι καὶ σ' ὅλα ἀδειανὰ δωμάτια. Ζητάει ἄλλα σημάδια, ἄλλα πειστήρια. Ἴσως ἐπιτέλους ἀκόμη ὅτι ὁ Κάρολος μπορεῖ νἀρθῇ καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ βιαστῇ νὰ φύγῃ. Στὴν κρεββατοκάμαρα, τὸ μικρὸ «νεσεσαὶρ» τοῦ ταξιδιοῦ δὲν φαίνεται παυθενά.

"Εχει ἐξαφανισθῇ. Ποῦ τὸ πῆγε; Γιατὶ δὲν εἶναι ἐκεῖ;

Μὲ ἀνέκφραστην ἀγωνία, ἀνοίγει τὴν μεγάλη ντουλάπα. 'Ο Κάρολος δὲν ἔχει πολλὰ κοστούμια ἐκεῖ μέσα, γιατὶ τὸ σπίτι του εἶναι ἀλλοῦ καὶ αὐτὰ εἶναι ἁπλῶς ἡ γκαρσονιέρα του. 'Αλλὰ καὶ τὰ λίγα κοστούμια, ποὺ ὑπῆρχαν, ἔχουν ἐξαφανισθῇ. Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

"Εξαφνα, ἕνα κουδούνισμα διακόπτει τὴ σιγή, ποὺ βασιλεύει σὲ ὅλα τὰ δωμάτια. Τὸ πλέφωνο! Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Κάρολον, ποὺ θὰ ἐμάντεψε βέβαια τὴν παρουσία της στὸ ἐρημωμένο σπίτι καὶ τὴν καλεῖ τώρα, ἀμέσως, μετὰ λίγα λεπτά; 'Η 'Ιουλία τρέχει μὲ παροραμὰ ἁρπάζει τὸ ἀκουστικὸ καὶ φωνάζει σπασμωδικά:

—'Εμπρός!... 'Εμπρός!....

'Από τ' ἄλλο μέρος μία φωνὴ ἀπαντᾶει, ψυχρή:

—Εἶσθε σεῖς, κυρία 'Ιουλία; Ξέρετε, ὁ Κάρολος ἔφυγε, ἐνῶ ἐμεῖς καθόμαστε καὶ συζητούσαμε ἐδῶ καὶ δύο ὥρες. Ἴσως πάει στὸ Παρίσι, στὴ μητέρα του....

Τὸ ἀκουστικὸ πτῆς φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια. Ὁλα στριφογυρίζουν γύρω της, ἕνα σκοτάδι ἁπλώνεται, καὶ σβήθει τὸν ἑαυτό της νὰ ἐκμηδενίζεται τελείως. Τέλος σωριάζεται στὸ πάτωμα, μὲ γδοῦπο, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, σὰν σταυρός.

"Υστερα ἀπὸ κάμποσην ὥρα ἕνα αὐτοκίνητο μπαίνει στὸ μεγάλο προαύλιο τοῦ μεγάρου Μόρο. Κατεδαίνει ὁ 'Ανδρέας Λάντσα, καλεῖ τὸν ὑπηρεσία, λέει πὼς συναντήθηκε μὲ τὴν κυρία 'Ιουλία στὸ Πίντσιο, ὅτι τῆς ἄρεσε στὸ σπίτι.

'Η ὑπηρεσία, μὲ τοὺς ὑπηρέτες σπκώνουν τὴν ἀναισθητη κυρία τῆς στὰ δυνατά της. Παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις, ποὺ τὶς κάνουν, ἡ κυρία δὲν συνέρκεται. 'Ο 'Ανδρέας Λάντσα φεύγει, ἀφοῦ ἀφησιάτα τὸν ἑαυτόν του νὰ εἰδοποιηθῇ τηλεφωνικῶς τὸν κύριόν της, στὴ Λέσχη. Ἰδοὺ προσθέτει ὅτι θὰ περάσῃ ἀργότερα, γιὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες.

"Η καμαριέρα, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, καλεῖ τὸν γιατρὸν τῆς οἰκογενείας, τὸν Μεσῶτα, τὸν παρακαλεῖ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως, νὰ σπεύσῃ. Ἂν εἶναι δυνατόν, γιατὶ ἡ κυρία 'Ιουλία εἶναι πολὺ ἄσκημα. Ὡς τόσο, τὴν ἐνδυσαν, τὴν ἔβαλαν στὸ κρεββάτι. Τώρα τὸ δωμάτιο εἶναι βυθισμένο στὸ σκοτάδι κι' ἔρημο. Μόνο ἡ δαυστίνα περιφέρεται ἐκεῖ μέσα, σὰν φάντασμα, γύρω ἀπὸ τὴν ἀναισθητη κυρία της.

Νὰ καὶ ὁ γιατρός, ποὺ ἦρθε λαχανιασμένος, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ ἄντρας τῆς 'Ιουλίας, ὁ Λουδοβίκος Μόρο, βλοσυρός, ἀνταριασμένος. Στὸ σπίτι ἔχει ἁπλωθῇ μιὰ μεγάλη σιγὴ ἀναμονῆς. "Ολοι κινοῦνται, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους, γλυστρῶντας ἐπάνω στὰ χαλιά, προσπαθῶντας νὰ κάμουν ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερον θόρυβον.

"Ερχονται καὶ τὰ δυὸ παιδιά, ἡ Μπέτυ καὶ ὁ ὁλίπποος. Κάποιος εἰδοποιεῖ τὴν γκουβερνάντα νὰ τ' ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ δωμάτια τῆς ἄρρωστης. Τὰ παιδιὰ ὅμως διαβάζουν στὰ βλοσυρὰ καὶ ἀνήμερα πρόσωπα τῶν ἄλλων ὁλην τὴν ἀλήθεια, ποὺ θέλουν νὰ τοὺς κρύψουν.

—'Η μαμά, ἡ μαμὰ.... μουρμουρίζει ὁ μικρὸς ὁλίμπος.

—Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπᾶς μας; ρωτάει πιὸ θαρραλέα ἡ Μπέτυ.

Κάποιος τῆς ἀπαντᾶ ὅτι ὁ κύριος βρίσκεται στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας 'Ιουλίας μὲ τὸν γιατρό. Καὶ τὰ παιδιὰ πιάνονται ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ πάρουν κουράγιο.

'Ο γιατρὸς διέταξε πάγο στὸ κεφάλι.... Τῆς ἔκανε μιὰν ἔνεσι.... Θἀρθοῦν δυὸ νοσοκόμες, γιὰ νὰ μείνουν τὴ νύχτα.... Δὲν μιλᾶει, δὲν κινεῖται καθόλου, εἶναι ἀκόμη ἀναίσθητη.... Παραμιλᾶει καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί λέει.....

Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, περνώντας σιωπηλά, συγκινημένος, πρόσεχε τὸ ἕνα δωμάτιο μετὰ τὸ ἄλλο, ἐπαναλαμβάνει μιὰ πληροφορία, «ἐ σ' ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνει μιὰ πληροφορία, «ἐ φωνὴ πνιγμένη, σὰν πνοή, καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ δωματίου, ποὺ εἶναι βυθισμένο στὸ σκοτάδι, ἁπλώνεται καὶ γεμίζει ὅλο τὸ σπίτι. Κάποιου κάπου παρουσιάζεται καὶ ὁ γιατρός, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ διαταγή, καὶ χάνεται πάλι πίσω ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα, ὅπου ἔχει ἀπαγορευθῇ σὲ ὅλους ἡ εἴσοδος.

Τώρα, μιὰ λέξι πάει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὴν μουρμουρίζουν ὅλοι, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι: «Μπνιγγγίτις.... Μπνιγγγίτις....» Μεταδίδεται ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο σ' ἄλλο, βάζοντας στὰ μάτια, στὴ μορφὴ καὶ στὴν καρδιὰ μιὰν ἀπερίγραπτη τρομάρα. «Μπνιγγγίτις.... Μπνιγγγίτις....».

Θἄφανε ἔως τὴν Μπέτυ καὶ τὸν ὁλίπποον ἡ τρομερὴ αὐτὴ λέξι, ποὺ κρατιῶνται ἀπ' τὰ χέρι, σὲ μιὰ γωνιά, τρέμοντας. Καὶ ὁ ὁλίπποος, ὁ πιὸ μικρός, ἐπαναλαμβάνει τὴν τρομερὴ λέξι, στὴν ἀδελφή του, βάζοντας ἀμέσως τὸ δάκτυλο στὰ χείλη, σὲ σημεῖον σιγῆς. Καὶ μετὰ προσθέτει, ἐνῶ τὰ μάτια του λάμπουν:

—Μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ;...

ΤΕΛΟΣ

Παιδικὰ παιγνίδια

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΑΡΑΒΙ ΕΒΟΥΛΙΑΞΕ.....
(Φωτογραφία βραβευθεῖσα εἰς τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τῆς Βιέννης)

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΘΑ ΓΙΝΩΜΕΝ ΑΘΑΝΑΤΟΙ;

Ὁ θάνατος ἐμφωλεύει εἰς τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου.-Ἡ δυνατότης τῆς ἀνανεώσεως των εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀθανασία...

Ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, τὸ πρόβλημα τῆς ἀθανασίας, ὄχι μόνον τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματος, ἀπασχολεῖ τοὺς ἐπιστήμονας, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουν φθείρει τὴν ζωήν των, εἰς τὴν ματαίαν προσπάθειαν ὅπως εὕρουν μίαν λύσιν εἰς τὸ ἄλυτον αὐτὸ πρόβλημα. Ἔκαμαν πειράματα, μελέτας, παρατηρήσεις, ὅλα ὅμως εἰς μάτην. Μὲ μόνην τὴν διαφόρα ὅτι ὅλοι αὐτοὶ αἱ προσπάθειαι, πολλαὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν δι' αὐτοὺς ἐπικίνδυνοι, ἐχρησίμευσαν ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ φευγαλέα στιγμὴ τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ δόκτωρ Φάουστ δὲν κατόρθωσε νὰ σταματήσῃ. Καὶ ἡναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὸν διάβολον, διὰ νὰ λάβῃ ὡς ἀντάλλαγμα μίαν νέαν καὶ σύντομον περίοδον ἀκμῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ περίοδος αὐτὴ παρῆλθε καὶ ἡ ψυχὴ του κατέληξε πάλιν εἰς τὸν διάβολον, κατὰ τὴν συμφωνίαν.

Τελευταίως, τὸ ζήτημα τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς ἐπ' ἄπειρον ἐτέθη καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος ἀπὸ ἕναν "Αμερικανὸν ἐπιστήμονα, τὸν δόκτορα Βούντρουφ δόστις ἐκτελεῖ μακρὰν σειρὰν πειραμάτων.

Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς ἐκτελεῖ ἀπὸ ἑκατείας ἕνα πείραμα, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει καθημερινῶς, χωρὶς διακοπήν. Κάθε πρωὶ τοποθετεῖ μίαν σταγόνα νεροῦ ἐπάνω εἰς ἕνα κομμάτι γυαλί, μετὰ εἰσάγει ἕνα γυάλινον σωληνάριον μέσα εἰς ἕνα μπουκαλάκι ποὺ περιέχει νερό, τὸ ἀποσύρει καὶ προσθέτει ἀλλαγὴ μόνον τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑάλινον σωλῆνα, ποὺ εἶχεν ἀποθῇ ἐν τῷ μεταξὺ διηνεκῶς διὰ τὰ μικρόβια.

Ἀμφιβολίαν ὅμως αὐτὸ ; Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅλαι αἱ ζωντανοὶ ὑπάρξεις ἔχουν ἀνάγκην τροφῆς. Ὁ ὀργανισμός μας μετατρέπει τὰς τροφὰς εἰς ζωτικοὺς χυμοὺς καὶ ἀπορρίπτει ὅσας οὐσίας δὲν χρειάζονται. Εἶναι ἀκόμη γνωστὸν ὅτι τὸ σῶμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποίηῃ τὴν τροφὴν παρὰ μίαν καὶ μόνην φορὰν καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ μὲ τροφὰς τὰς ὁποίας ἀπέρριψε. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ποὺ ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ζωντανὰς ὑπάρξεις, εἶναι ἀρκετὴ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν θάνατον τῶν μικροβίων. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀρκετὴ ἡ ἀλλαγὴ μόνον τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑαλίνου σωλῆνος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐζοῦσαν, διότι εἰς τὰ ἑκατὸ του ἐμαζεύοντο ὅλα τὰ ἀπορρίμματα, τὰ ὁποῖα ἐφόνευαν τὰ μικρόβια αὐτά.

"Οταν ὁ Βούντρουφ τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ ἄλλαξε μέθοδον. Καὶ κατέληξεν εἰς τὴν δευτέραν καταπληκτικὴν ἀνακάλυψιν. "Εβαζε τὰ μικρόβιά του εἰς ἕνα νερὸ χρησιμοποιηθὲν ἤδη δι' ἄλλα μικρόβια, ἄλλης κατηγορίας, ποὺ εἶχε χάσει μέρος τῶν οὐ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Φιλότιμο

—Ὡρκίσθηκα πὼς δὲν θὰ ξαναδάλω κρασὶ στὸ στόμα μου.

—Γιατί αὐτό;

—Ὅταν πίνω, μὲ πιάνει τὸ φιλότιμο. Χθὲς τὸ βράδυ εἶχα μεθύσει καὶ πλήρωσα τὸ νοίκι μου, τὸν παπουτσῆ μου καὶ τὸν ράφτη μου.

Ἦταν παντρεμένος

Ἡ χήρα συνομιλεῖ στὸ ὄνειρό της, μὲ τὸν πεθαμένο σύζυγό της.

—Ἔ, πῶς τὰ περνᾶς αὐτοῦ;

—Καλά, θαυμάσια! Σὲ βεβαιῶ πὼς εἶμαι πολὺ καλύτερα τώρα, παρὰ ὅταν ἤμουν μαζί σου.

—Σ' ἔχουν βάλει, λοιπόν, στὸν Παράδεισο;

—Ὄχι. Βρίσκομαι στὴν Κόλασι.

Ἑβραϊκὸν

Ἡ κυρία Λεᾶ ἔχει ἀνάγκην μισὴ ὀκᾶ ἀλεύρι. Πηγαίνει στὴν ἀδελφή της:

—Μπορεῖς νὰ μοῦ δανείσῃς μισὴ ὀκᾶ ἀλεύρι;

—Ὄχι.

—Γιατί, δὲν ἔχεις φαρίνα;

—Ἔχω... Ἀλλὰ δὲν ἔχω ζυγαριά!

Πολὺ σωστὰ

—Τώρα, παιδιά, εἶπε ὁ διδάσκαλος, ποὺ σᾶς ἐξήγησα τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ λέοντος, τὴν δύναμιν του καὶ τὴν τόλμην του, μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ ὀνομάσῃ ἕνα ζῶο, ἔμπρος στὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων νὰ στέκεται φοβισμένος;

Ἕνα παιδάκι ἐσήκωσε τὸ χέρι του.

—Ἐμπρός, Τζόννυ, τὸν ἐνεθάρρυνε ὁ διδάσκαλος. Πὲς ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ζῶο;

—Ἡ λέαινα, κύριε, ἀπήντησε ὁ μικρός.

Εἶναι ἡ μόνη σοῦ μολαχρίσῃ γιαλί χέρι σὲ δὲν δαμοῦχα χάση σολὲ τὸ δέρμα
Ἡ ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ
Ἡ κρέμα αὐτὴ εἶναι ἀπολύτως σύδετέρα, ἡγνυημένως χωρὶς γλυκερίνην καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν σκευασίαν, ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὀνειρευθῇ διὰ τὴν πούδραν καὶ τὸ μακιγιάρισμα. Δὲν παστώνει τὸ πρόσωπο καὶ ἐξατμίζεται τελείως, χωρὶς νὰ ἀφίνῃ ἴχνη. Ἔχει μελετηθῇ εἰδικῶς διὰ τὴν ὀνομαστὴν πούδραν χωρὶς ταλκ, (μάτ, διότι ὅλα τὰ συστατικά της εἶναι μάτ), τὴν πούδραν MATITÉ
L. T. PIVER
PARIS
ΜΗΝΥΤΑΡ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΩΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΟΥ'Ι'ΛΛΙΑΜ ΡΟΣ

Ἀπὸ παιδιὰ ἦσαν φίλοι. Ἀπὸ τότε ποὺ μένανε στὴν Καντόν, ἐκεῖ κάτω στὴν παρτρίδα. Ὁ πατέρας τοῦ Λι-γιόνγ ἦταν ἕνας φτωχὸς «Κοῦλι» ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειά του. Ὁ πατέρας τοῦ Χὰν-Μὸκ ἦταν σπαθιστὴς ποὺ ἐρριχνε μὲ ἐπιτηδειότητα τὸ μαχαίρι. Κέρδιζε πολλὰ ἀπὸ τὴν τέχνη του στὰ διάφορα θέατρα καὶ γι' αὐτὸ ὁ γιὸς εἶχε ἀκολουθήσει τὸ στάδιο τοῦ πατέρα.

Ἡ δίψα γιὰ περιπέτειες καὶ ὁ πλοῦτος τὸν εἶχε παρασύρει νέον ἀκόμα στὴν Ἀμερική.

Στὴ κινέζικη συνοικία τῆς Ν. Ὑόρκης ὁ Χὰν-Μὸκ εἶχε ἀμέσως ἀποκτήσει τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ καὶ ἐκέρδιζε ἀρκετά. Τούναντίον ὁ φτωχὸς Λι-γιόνγ μὲ κόπο ἐβγάζε τὸ καθημερινό του καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν πεῖνα ἐὰν δὲν ἦταν ὁ παιδικὸς του φίλος ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βοηθῇ στὶς δύσκολες στιγμές.

—Ὄ,τι ἔχω —Ἔλεγε ὁ Χὰν-Μὸκ— εἶνε καὶ δικό σου. Ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε ἕνα μόνο πρόσωπο. Ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο μέχρι τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ ἤρθαν γρήγορα δύσκολες ἡμέρες γιὰ τοὺς δυὸ φίλους. Ἡ κινέζικη νεολαία τῆς Ν. Ὑόρκης, χωρὶς σεβασμὸ γιὰ τὶς παραδόσεις τῆς φυλῆς, εὕρισκε μεγαλύτερη εὐχαρίστησι στὸ μάτς τοῦ φούτμπωλ καὶ τὸ σινεμά.

Ἡ τέχνη τοῦ Χὰν-Μὸκ δὲν τὴν ἐνθουσίαζε πειά. Ἔτσι καὶ ὁ Χὰν-Μὸκ ἄρχιζε νὰ γνωρίζῃ τὴν φτώχεια καὶ γιὰ νὰ παραγορηθῇ ἀπὸ ἕνα περίεργο ἀτταδισμὸ ρίχτηκε στὴ λήθη τοῦ ὀπίου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λι-γιόνγ ἔξυπνος καὶ δραστήριος ὅπως ἦταν, κατώρθωσε νὰ ἐξελειχθῇ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἐμπόρους τῆς συνοικίας, καὶ πλούτισε ἀρκετὰ ὅταν ἀγόρασε μετοχὲς τοῦ «Χρυσοῦ φοίνικα». Μάλιστα εἶχε χαρίσει καὶ στὸν φίλο του ἕνα μικρὸ μέρος μετοχῶν, παρ' ὅλο ποὺ ὁ Χὰν-Μὸκ δὲν πολυκατελάβαινε ἀπὸ ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις.

—Ἐσὺ —τοῦ εἶπε— μὲ περίβαλψες, μ' ἐβοήθησες στὶς πρῶτες δύσκολες μέρες. Ὅπως ἔλεγες, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο μέχρι τὸν θάνατο —τώρα ἦρθε ἡ σειρά μου.

Μιὰ μέρα ὅμως αὐτὴ ἡ μεγάλη φιλία μὲ τοὺς ἀτσαλένιους δεσμοὺς ἔσβυσε. Καὶ οἱ δυὸ τους τότε ἀλληλοεμισήθησαν μὲ ὅση ἀκριβῶς δύναμι εἶχαν ἀγαπηθῇ.

Οἰκονομικὲς διαφορές, ἔλεγαν μερικοί. Μιὰ γυναίκα, ψιθύριζαν ἄλλοι. Καὶ εἶχαν δίκηο.

Ἡ Λι-Χάϊ, εἶχε ἔρθει στὴν Ν. Ὑόρκη μὲ τὸν Σοῦ-Γόγ, ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς της γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ.

—Τί θὰ μοῦ εὐχηθῇς, καλέ μου ἀδελφέ; —εἶχε ρωτήσει μιὰ μέρα ὁ Χὰν-Μὸκ τὸν φίλο του Λι-γιόνγ.

—Καὶ γιατί;

—Ἀγαπῶ τὴν Λι-Χάϊ. Τὴν ζήτησα ἀπὸ τὸν Σοῦ-Γόγ καὶ πῆρα τὴν ἀδειά του. Παντρευόμαστε.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, ὁ Λι-γιόνγ κατακλίτρινος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη εἴδησι εἶχε φωνάξει:

—Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν παντρευτῇς. Καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Λιν-Χάϊ καὶ μάλιστα θὰ τὴν ζητήσω σήμερα ἀπὸ τὸν Σοῦ-Γόγ.

—Κατάλαβα...

Πῆγαν μαζὶ στὸ γέρο Κινέζο. Ὁ Λι-γιόνγ ἐπρόσφερε ἕνα πολὺ μεγάλο ποσό. Φυσικὰ κέρδισε αὐτὸς τὴν γυναίκα.

—Μ' ἀγαπᾷς, δὲν εἶν' ἔτσι Λιν-Χάϊ, ρώτησε τὴ μικρὴ Κινέζα.

—Πλήρωσες περισσότερα, σεβαστὲ κύριέ μου, ἀπήντησε ἐκείνη λακωνικώτατα.

—Καλά λοιπόν, διέκοψε ὁ Λιν-γιόνγ, ὅταν θὰ σὲ βαρεθῶ, τότε θὰ σὲ στείλω στὸν Χὰν-Μὸκ θἄρο.

Στὰ εἰρωνικὰ αὐτὰ λόγια ὁ τελευταῖος ἔγινε ἀληθινὸ θηρίο. Ὥρμησε πάνω στὸν Λι-γιόνγ, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐβγαινε ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια του ἂν μὲ τὴν φασαρία ποὺ ἔγινε, δὲν τὸν γλύτωνε ὁ κόσμος ποὺ ἔτρεξε νὰ χωρίσῃ τοὺς δυὸ φίλους.

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Λι-γιόνγ θὰ ἔπαιρνε στὸ σπίτι του τὸ κορίτσι, ἔφθασε. Σ' ἕνα δωμάτιο ἡ καϋμένη ἡ Λιν-Χάϊ κλαίει.

—Δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω, Σοῦ-Γόγ.

—Σκέψου, μικρή μου Χάϊ, πῶς μοῦ ἀνήκεις. Σ' ἀγόρασα καὶ ἡ τιμὴ ποὺ πλῆρωνει ὁ νέος σου κύριος —40.000 δολλάρια— δὲν εἶνε μικρή. Ἄλλωστε στὴν πατρίδα οἱ γονεῖς σου μόλις μιὰ φορὰ τὸν μῆνα καταρθώνουν νὰ τρῶνε γουρούνι σὲ τὸ ρύζι, ὅπως παραγγέλλουν οἱ σεβαστοὶ νόμοι τῆς θρησκείας μας. Ὅταν θὰ εἶσαι κοντὰ στὸν Λι-γιόνγ θὰ μπορῇς νὰ τοὺς στέλνῃς λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίζῃς.

Καὶ αὐτή, παρηγορημένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Σοῦ-Γόγ, ἔπαψε νὰ κλαίῃ. Ἦταν μία Κινέζα καὶ εἶχε τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς ἐξαιρετικὰ ἀναπτυγμένο, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τῆς φυλῆς της.

Γιὰ χάρι τῶν γονέων της θὰ γινότανε σκλάβα τοῦ Λι-γιόνγ.

Ὅταν ἦρθε μὲ τὸν φίλους του νὰ τὴν πάρῃ, τὸν δέχτηκε στολισμένη μὲ τὸ ἐθνικὸ της φόρεμα, ἐνῶ μικρὰ χάρτινα φαναράκια στόλιζαν τὸ σπίτι.

Ὁ Χὰν Μὸκ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπελπισμένος, εἶχε κλειστῇ στὸ σπίτι του καπνίζοντας μὲ πάθος ὄπιο, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ φάῃ τίποτε. Τέσσερες μέρες ἔμειναν ἔτσι τυλιγμένος στοὺς καπνοὺς τοῦ τρομεροῦ δηλητηρίου. Κι' ὅταν ἡ προμήθεια τελείωσε, δύγῆκε ν' ἀγοράσῃ νέα.

Πέρασε λίγος καιρός. Ὁ Χὰν-Μὸκ κα-

τεστραμμένος ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία καὶ ἀναγκάστηκε νὰ γίνῃ βαστάζος γιὰ νὰ μπορῇ μὲ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ κέρδιζε νὰ ἀγοράζῃ ὄπιο. Ἡ μόνη παρηγοριὰ ποὺ τοῦ ἀπέμενε.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λι-γιόνγ δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Ἔβλεπε τὴν Λι-Χάϊ νὰ τὸν εὐχαριστῇ γιὰ ὅλα τὰ πλούσια δῶρα ποὺ τῆς ἔκανε, νὰ τοῦ εἶνε πιστή, τίποτε ὅμως περισσότερο, κι' αὐτὸς διψοῦσε γιὰ λίγη ἀγάπη. "Ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

—Εἶμαι σκλάβα σου —τοῦ ἔλεγε ὅταν τὴν ρωτοῦσε ἂν τὸν ἀγαπᾷ— καὶ πρέπει νὰ κάνω τὸ καθήκον μου.

—Ὥστε, λοιπόν, ἀγαπᾷς τὸν Χὰν-Μόκ.

—Ναί, καὶ θὰ τὸν ἀγαπῶ γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή.

Τότε αὐτὸς γινότανε ἀληθινὸ θηρίο. Τὴν χτυποῦσε, τὴν βασάνιζε καὶ τῆς ἔκανε τὴ ζωὴ της μαρτυρική.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν γνωστὰ σ' ὅλη τὴν κινέζικη συνοικία. Μιὰ μέρα ἔφτασαν ἕως τ' αὐτιὰ τοῦ Χὰν-Μόκ. Ὥρμησε στὸ σπίτι τοῦ Λι-γιόνγ καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἔπεσε ἀπάνω του μὲ λύσσα, ἕως ὅτου ἡ ἀστυνομία τοὺς χώρισε. Ὁ Χὰν ὅμως ἦταν φτωχός, χωρὶς γνωριμίες καὶ κατεδικάστηκε.

Ὅταν ἔγηκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἦταν ἕνα ζωντανὸ πτῶμα. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν' ἀγοράσῃ λίγο ὄπιο καὶ πέρασε ἕξη μέρες κουλουριασμένος, σχεδὸν λιπόθυμος, πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σκουπίδια. Ἔτρεμε. Ἡ ζωή του φαινόταν πὼς ἐφευγε ἀπὸ μέσα του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Λι-γιόνγ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ μὲ τὴν Λι-Χάϊ, ἀφοῦ εἶχε ξεπάσει ὁ θυμός του μὲ σκληρὰ καὶ βάναυσα κτυπήματα, τῆς Ἔλεγε:

—Σκέφθηκα καλύτερα. Δὲν φταίει ὁ Χὰν-Μὸκ ἂν ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς. Ἀπεφάσισα νὰ τὸν βοηθήσω. Κάποτε εἴμαστε φίλοι.

Τὰ ἴδια εἶπε καὶ στοὺς συμπατριῶτες του:

—Χρόνια ὁλόκληρα ἐγὼ καὶ ὁ Χὰν-Μὸκ εἴμαστε ἀδελφικοὶ φίλοι. Θὰ τὸν βοηθήσω γιὰ ν' ἀρχίσῃ πάλι τὶς ἐπιδείξεις του μὲ τὰ σπαθιά.

Μιὰ χειμωνιάτικη μέρα τοῦ Νοεμβρίου ποὺ ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος ἐτοιμαζόταν γιὰ καταιγίδα, ὁ Χὰν-Μὸκ εἶχε μαζέψει ἀρκετὸ κόσμο γύρω του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ δώσῃ μιὰ πρόχειρη παράστασι.

—Γιὰ τὰ νύχια τοῦ Βούδδα — ἀκούσθηκε ξαφνικὰ νὰ μουρμουρίζῃ.

Μεταξὺ τῶν θεατῶν στὴν πρώτη γραμμὴ ξεχώριζε τὸν ἀντίζηλό του Λι-γιόνγ, καὶ τὴν Λι-Χάϊ.

Ἐκείνη εἶχε πῆ στὸν κύριό της τὸ ἴδιο ἀπόγευμα:

—Οἱ γονεῖς μου πέρασαν στὴν αὐλὴ τοῦ Δράκοντος. Πεθάνανε, σεβαστὲ μου κύριε.

—Ἂς ἀναπαυθῇ ἡ ψυχή τους.

—Καὶ τώρα —ἡ μικρὴ συνέχισε— πῶς δὲν ἔχω καμμιὰ ὑποχρέωσι, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀποδώσω τὸ ποσὸν ποὺ μ' ἀγοράσατε;

—Θέλεις νὰ φύγῃς;

—Μάλιστα, κύριε, καὶ κυρίαρχε τῆς ζωῆς μου.

—Ὥστε τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα;

—Θὰ τὸν ἀγαπῶ σ' ὅλη, μου τὴ ζωή.

Τότε ἐκεῖνος εἶχε σηκώσει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν χτυπήσῃ, ἀλλὰ ὕστερα ἀλλάζοντας φαίνεται γνώμη, τῆς εἶχε πῆ:

—Ἔτσι εἶσαι ἐσὺ ἀφοῦ νὰ ἔρθῃς μαζί μου.

—Πὸ πηγαίνουμε;

—Νὰ βροῦμε ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷς.

Καὶ τώρα πλησιάζοντας τὸν Χὰν-Μὸκ μὲ δυνατὴ φωνὴ γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἀπ' ὅλους, τοῦ φώναξε:

—Σοῦ εἶχα κάποτε ὑποσχεθῇ πὼς ὅταν βαρεθῶ τὴν μικρὴ σκλάβα μου θὰ στὴν χαρίσω. Εἶμαι ὅμως ἔμπορος καὶ τὴν τέχνη σου.

Ὁ κόσμος γύρω ξέσπασε σὲ γέλια.

Ὁ Χὰν-Μὸκ δὲν εἶπε λέξι. Ἅρπαξε τὰ μαχαίρια, προχώρησε στὴν μέση καὶ ἐκεῖ μὲ μιὰ διαδολεμένη τέχνη τὰ ἔρριξε ὅλα στὸν στόχο.

Κράτησε μόνο ἕνα. Γύρισε πρὸς τὸν Λι-γιόνγ μὲ μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι μίσους καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ τώρα, νὰ ὁ τελευταῖος μου στόχος. Ἑτοιμάσου, Λι-γιόνγ, νὰ πεθάνῃς.

Σήκωσε τὸ χέρι του, ἐνῷ ὁ ἄλλος εἶχε γίνει πράσινος ἀπὸ τὸν φόβο του. Ἔμεινε ἐκεῖ λίγα δευτερόλεπτα ἀκίνητος κι' ἔπειτα κυριευμένος, ποιος ξέρει ἀπὸ τί σκέψεις, τὸ κατέβασε ἀργά:

—Δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ... Κάποτε ὑπῆρξαμε φίλοι... Δὲν μπορῶ...

Τὸ πλῆθος ὥρμησε νὰ τὸν λυντσάρῃ, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος τὸν προφύλαξε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ὄχλου. Ἦταν ὁ Λι-γιόνγ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῷ σ' ἕνα μαλακὸ ντιβάνι ἔπιναν τσάϊ καὶ ἄκουγαν μουσικὴ τῆς μακρυνῆς πατρίδας, ὁ Λι-γιόνγ καὶ ὁ Χὰν-Μὸκ ποὺ εἶχε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Λι-Χάϊ, ξανάδιδαν τὸν ὅρκο τῆς φιλίας.

«Ἑνωμένοι μέχρι τὸν θάνατο. Ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Εἴμαστε μιὰ ψυχή, ὄχι δύο».

ΟΥ·Ι'ΛΛΙΑΜ ΡΟΣ

Πῶς μαθαίνει κανεὶς

Ὁ ἀφελὴς πατέρας: Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ θέλεις νὰ τὴν στείλῃς στὸ βουνό, ἀφοῦ δὲν ξέρει ἀκόμα σκί.

Ἡ μητέρα: Καὶ τότε ποὺ τὴν στείλαμε στὰ λουτρά, μήπως ἤξερε κολύμπι;

Γαιπὸς μάλαμα

— Πόσα κερδίζεις τὸ χρόνο νεαρέ μου;

— Ἑξήντα χιλιάδες φράγκα.

— Μπράβο! Ἄλλα τόσα θὰ δώσω κ' ἐγὼ προίκα στὴν κόρη μου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' αὐτὰ τὰ εἶχα ὑπολογίσει ὅταν σᾶς εἶπα αὐτὰ ποὺ κ.ρδίζω.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ὑγιεινὰ λικὲρ

Λαμβάνετε 50 γρμ. σπόρους σελίνου, ἀφοῦ κοπανίσετε ὀλίγον θέτετε μέσα σ' ἕνα ψιλὸ πανί, (τουλπάνι ἢ γάζα). Λαμβάνετε ἐπίσης 450 γραμμάρια οἰνόπνευμα, 90ο, τὸ ὁποῖον θέτετε εἰς μίαν φιάλην μὲ φαρδὺ λαιμό. Κρεμάζετε τότε ἐπ' αὐτοῦ, τὸ πανὶ ποὺ περιέχει τοὺς σπόρους προσέχοντες νὰ μὴ βραχοῦν ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα. Σκεπάζετε καὶ ἀφίνετε ἐπὶ δύο μῆνας, διὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ αὐτοαπόσταξις. Φιλτράρετε τότε καὶ προσθέτετε 375 γραμμάρια ψιλὴ ζάκχαρι, λυωμένην μέσα εἰς 175 γραμμάρια νεροῦ. Ἤτοι ἐν ὅλῳ θὰ σᾶς πιπώνετε ἓν χιλιόγραμμον ἠδυπότου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὰς ἰδιότητας τοῦ ὀρεκτικοῦ χωνευτικῶν.

◇◇◇

Εἰς 500 γραμμάρια καθαροῦ οἰνοπνεύματος ρίπτομεν 20 γραμμάρια σπόρων σελίνου καὶ ἀφίνομεν ἐπὶ δεκαημέρον. Φιλτράρομεν· ἔπειτα καὶ προσθέτομεν 100 γραμμάρια χυμοῦ λεμονιοῦ καὶ ἓν κιλὸν σιρόπι ζακχάρεως.

Κρυπτογραφικὸν

Α="Ἕδρα τοῦ Πάππα τῆς Ρώμης.
Β=Χώρα τῆς Μογγολίας.
Γ=Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Δ='Η ἐκ προθέσεως πρᾶξις.
Ε=Μάθημα πρωτεῦον.
Ζ=Κλυσθμπριομὸς ζώων.
Η="Υπεράνθρωπος.
Θ=Μία τῶν αἰσθήσεων.

Ἀντικατάστησατε τοὺς ἀριθμοὺς 1 καὶ 2 διὰ τῶν δύο Ἀρχικῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων, θὰ ἀποτελεσθῇ τὸ ὄνομα δύο ἰσχυρῶν προσώπων ποὺ εὑρίσκονται ἐπὶ κεφαλῆς δύο Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν.

(Ἀποστολεὺς Ἐρατοσθ. Βακατάσης)

Τὰ σαπούνια

Μὴ πετᾶτε τὰ ὑπολείμματα τοῦ σαπουνιοῦ, διότι μ' αὐτὰ ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε μιὰ μεγάλη οἰκονομία. Μαζεύετε ὅλων τῶν σαπουνιῶν τὰ ὑπολείμματα σ' ἕνα πήλινο δοχεῖο. Ὅταν πλησιάζῃ νὰ γεμίσῃ γύνετε μέσα ὁλίγο γλιαρὸ νερὸ καὶ τοποθετεῖτε τὸ ὀοχεῖο σὲ μιὰ χύτρα νεμάτη νερο, τὴν ὁποίαν ἀφίζετε στὴ φωτιά. Ὅταν ἰδῆτε ὅτι τὰ σαπούνια ἔχουν λυώσει, τραβᾶτε τὴν χύτρα ἀπὸ τὴ φωτιά κι' ἔχετε μιὰ πρώτης τάξεως σαπουνάδα, μὲ τὴν ὁποίαν καθαρίζετε καὶ πλένετε ὅ,τι θέλετε.

◇◇◇

Ὑγιεινὰ παραννέλματα

Γιὰ νὰ καθαρίσετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας.—Σκουπίζετε κάθε πρωὶ καὶ βράδυ τὸ πρόσωπό σας καλὰ μὲ ἕνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ λητόλαδο.

Πλένετε ὕστερα τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κάνετε κομπρέσσες μὲ ἀνθόνερο.

Ἐὰν τὰ πόδια σας εἶναι κουρασμένα.—Ἐὰν εἶσθε ἀναγκασμένοι νὰ στέκεσθε ὄρθιοι ὅλη τὴν ἡμέρα κάνετε ἕνα μασσὰζ κάθε βράδυ μὲ 3 κρόκους αὐγοῦ 2 κουταλιὲς ἀμυγδαλόλαδο.

Ἐὰν τὸ δέρμα σας εἶναι ξηρό.—Συνιστοῦμε αὐτὴ τὴ συνταγή, 30 δράμια χυμὸ λεμονιοῦ, 40 δράμια γλυκερίνη καὶ 50 δράμια τριανταφυλλόνερο. Μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιῆστε καὶ γιὰ τὰ χέρια σας.

Ἐὰν πάσχετε ἀπὸ ἀϋπνία.—Τρῶτε μαρούλια σὲ κάθε γεῦμα σας. Ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὰ ἀλκοόλ, τοὺς καφέδες, τὰ ποτά.

Μαγικὴ εἰκὼν

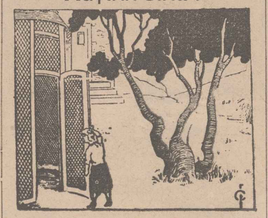

Τὸ ἀσυλλόγιστο παιδὶ τοῦ πτινοτρόφου ἀνοιξε τὸ μεγάλο καφασωτὸ κλουβὶ καὶ τὰ πουλιὰ ἐπέταξαν. Μήπως τυχὸν τὰ διακρίνετε ἐσεῖς ;

Οἱ λεκέδες τοῦ καφὲ

Ὅταν λεκιάσῃ ἕνα χρωματιστὸ φόρεμα μὲ καφέ, πρέπει νὰ πλύνετε ἀμέσως μὲ τὴν κηλίδα μὲ καθαρὸ νερό. Ἐὰν δὲν γνέρο. Ἐὰν ἀντιληφθῆτε ὅτι ὁ χρωματισμὸς τοῦ ὑφάσματος εἶνε πολὺ λεπτὸς καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαλάσῃ τότε ἀντὶ σαπουνάδας θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα κρόκον ὠμοῦ αὐγοῦ, τὸν ὁποῖον θὰ διαλύσετε εἰς μικρὰν ποσότητα ζεστοῦ νεροῦ. Ἐὰν ὁ λεκὲς εἶνε πολὺ παλιός, τότε θὰ προσθέσετε σ' αὐτὸ τὸ μίγμα 8 ἕως δέκα σταγόνες ξύδι.

◇◇◇

Γιὰ τὴν χώνευσί σας

Τὸ ἀφέψημα ποὺ ἐπιτυχάνετε, ρίπτοντες ἐπὶ 8—10 γραμμάρια σπόρων καρότου, 100 γραμμάρια ζεματιστὸ νερὸ, εἶναι ὀρεκτικὸν καὶ χωνευτικὸν συγχρόνως διότι καὶ τὴν ὀρεξίν ἀνοίγη καὶ τὴν πέψιν διευκολύνη.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Τὸ ἴδιον ἀφέψημα, λαμβανόμενον συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ γάλακτος τῆς τροφοῦ.

◇◇◇

Ἡ μόδα

— Ἄκου σὲ παρακαλῶ, ἄλλη φορὰ νὰ πῆς στὴν καπελλοῦ νὰ σοῦ βάλῃ ἕνα φτερὸ ἀπὸ κανάρι.

Τὰ κοσμήματά σας

Ἂν ξεύρετε νὰ περιποιῆσθε τὰ κοσμήματά σας, θὰ τὰ διατηρῆτε πάντοτε μὲ ὅλην τους τὴν λάμψιν. Χρειάζονται ὅμως μερικαὶ γνώσεις γι' αὐτό.

Ἂς ἀρχίσωμεν πρῶτα μὲ τὴν συντήρησιν τῶν διαφόρων κοσμημάτων εἰμιτασιόν». Ὅλα τὰ μετάλλινα, κατεσκευασμένα ἀπὸ εἰδικὰ μίγματα μετάλλων, ἂν τρίβωνται καθημερινῶς μὲ ἕνα μαλακὸν δέρμα ἀπὸ γάντι, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ κάθε κηλίδα νεροῦ, ἰδρῶτος ἢ σκόνης. Ὀλίγον ἀλκοόλ ἀρκεῖ γιὰ νὰ καθαρίζωνται κάθε τόσον. Ἠμπορεῖτε ἀκόμη νὰ τὰ τρίψετε μὲ ἕνα δέρμα πουδραρισμένον μὲ κραϊ πρεπαρέ, τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεῖα. Ἀλλὰ τὸ τρίψιμον αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ προσεκτικὰ καὶ χωρὶς ὑπερβολήν, γιὰ νὰ μὴ φθαρῇ τὸ μέταλλον.

Τὰ ἐπίχρυσα ἢ ἐπάργυρα μέταλλα καθαρίζουν πολὺ καλὰ μὲ διάλυσιν ἀσπρου σαπουνιοῦ σὲ ρακί.

Τὸ φίλτρι καθαρίζει ἂν τριφθῇ μὲ ὀλίγην ἐλαφρόπετρα ψιλοκοπανισμένην καὶ ἀνακατεμμένην μέσα σὲ πολὺ νερό. Ἔπειτα τὸ ἀφίνετε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸν ἥλιον.

Ἠμπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ βουτήξετε σὲ νέφτι, καὶ νὰ τὸ ἀφήσετε ἔτσι ἐπὶ 3 ἢ 4 ἡμέρας εἰς τὸν ἥλιον, γιὰ νὰ ἀσπρίσῃ καλά. Τὸ φλιντισένιο ἀντικείμενον δὲν πρέπει νὰ ἀκουμβᾷ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου. Τὸ νέφτι εἶναι κατάλληλο καὶ γιὰ τὰ κοκκάλινα κοσμήματα.

Τόσον τὸ κόκκαλο ὅσον καὶ τὸ φίλντισι ἀσπρίζουν τελείως μὲ ἐπανειλημμένα καὶ παρατεταμένα πλυσίματα μὲ ὀξυζενέ.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ κοσμήματα ἀπὸ σμάλτον, ἁπλώνετε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν μίαν πάστα ἀπὸ τρυγικὸν ὀξὺ εἰς σκόνην καὶ ὀλίγον νερό. Τρίβετε, πλένετε κατόπιν μὲ νερὸ καὶ ἐπειτα στεγνώνετε τὸ ἀντικείμενον.

ΣΥΛΛΑΒΙΚΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Τὸ συλλαβικὸν σταυρόλεξον διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα, εἰς τὸ ὅτι σὲ κάθε τετραγωνάκι πρέπει νὰ τοποθετηθῇ, ἀντὶ ἑνὸς γράμματος, μία συλλαβή, ὥστε ὁριζοντίως καὶ κάθετως νὰ σχηματισθοῦν λέξεις, σύμφωνα πρὸς τὰς ἐπεξηγήσεις, ποὺ δίδομεν κατωτέρω. Ὅπως εἶναι εὐνόητον, τὸ σταυρόλεξον αὐτὸ εἶναι δυσκολώτερον ἀπὸ τὰ κοινὰ εἰς τὴν λύσιν του, διότι, διὰ νὰ βρῇ ὁ λύτης μίαν λέξιν, δὲν ἔχει πλέον νὰ καθοδηγηθῇ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν γραμμάτων, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν συλλαβῶν. Μία δὲ συλλαβὴ μπορεῖ ν' ἀποτελῇ τὰ ἀπὸ ἕνα ἢ δύο ἢ καὶ τρία γράμματα. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸν διαχωρισμὸν μιᾶς λέξεως εἰς συλλαβάς, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἀκριβὴς γρα